Ravenloft

KARA GÜL'ÜN HAYALETİ

JAMES LOWDER

ve

VORONICA WHITNEY-ROBINSON

Holün en derin gölgelerinin içerisinde gizlenmiş bir kürsüde solucanlar tarafından yenmiş bir taht duruyor, o tahtın üzerinde de bir takım zırh yer alıyordu. Zırh boş, terk edilmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar parlak olan metal is ve zaman dolayısıyla kararmıştı. Zırhın omuz kısmından sarkan mor pelerinin kenarında yırtık pırtık giysi parçaları vardı. Püsküllü miğfer öne doğru eğildi. Sadece miğferin göz kısmından gelen zayıf ışıklar ateşle kavrulmuş metal derinin içerisinde bir şeyin bulunduğunu ele veriyordu.

"Diz çök," dedi Azrael. İskelet muhafız Gesmas'ı kirli taşlara doğru zorladı. Cüce tahta döndü ve abartılı bir saygı ile eğildi. "Emrettiğiniz gibi, güçlü lordum. Yabancıyı getirdim."

Banşiler sızlanmayı kesti ve kürsüye döndü. Beklenti içindeki suratları daha da korkunç bir hal almıştı. Soth'un eski sadık askerlerinden olan iskelet savaşçı, onların heyecanını paylaşıyor gibiydi. Gesmas onun kemikli ellerinin omuzlarını sıktığını hissetti.

En sonunda Soth kırık dökük tahtında kıpırdandı. Gözleri olan ikiz, turuncu ışıklar iyice yandı. Ya da, belki de hol aniden karanlık bir hal almıştı. Odadaki bütün ısı, bütün umut kayboldu. Sanki bu şeyler Soth'un korkunç bakışlarını beslemek için Soth'a akmıştı.

"Bana benim hikayemi anlat," dedi Soth, tutsağa. "Bana kim olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi anlat."

RAVENLOFT diğer tüm dünyalardan ulaşılabilen ve kötülüğün hüküm sürdüğü karanlık bir diyardır. Kendilerini bu dünyada bulan zavallılar, vampirler, zombiler ve daha kötüleriyle dolu topraklarda kapana kısılmışlardır.

RAVENLOFT
SPECTRE OF THE BLACK ROSE

© 1999 TSR, Inc. All rights reserved.
© 2002 Wizards of the Coast, Inc. All rights reserved.

This material is protected under the copyright laws of the United States of America. Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of Wizards of the Coast, Inc.

Ravenloft and the Wizards of the Coast logo are registered trademarks of Wizards of the Coast, Inc., a subsidiary of Hasbro, Inc.
All Ravenloft characters and the distinctive likenesses thereof are trademarks of Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA, PACIFIC &
LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P.O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-206-624-0933

EUROPEAN HEADQUARTERS
Wizards of the Coast, Belgium
P.O. Box 2031
2600 Berchem
Belgium
+32-3-200-40-40

www.wizards.com

RAVENLOFT
SİSLERİN VAMPİRİ
BEN, STRAHD, BİR VAMPİRİN ANILARI
KARA GÜL ŞÖVALYESİ
KARA GÜL'ÜN HAYALETİ

EJDERHA MIZRAĞI
RUHDÖVENİ
SİLAH-KARDEŞLİĞİ

KIZIL GÖLGE
BEDWYR'İN KILICI
LUTHİEN'İN KUMARI
EJDERHA KRAL

YAKINDA!

EJDERHA MIZRAĞI
VİNAS SOLAMNUS
FİSTANDANTİLUS, YENİDEN DOĞUŞ
KIYAMET TUGAYI
EJDERAN KURALLARI

RAVENLOFT
BEN, STRAHD, AZALİN'LE SAVAŞ

UNUTULMUŞ DİYARLAR
ELFGÖLGESİ
ELFŞARKISI
EVERMEET, ELFLERİN ADASI

ve... DARK SUN

© 2002 ANKİRA YAYINCILIK

RAVENLOFT
FANTEZİ KORKU

KARA GÜL'ÜN HAYALETİ

Yayın hakları 3D Licencing Ltd. tarafından Ankira Yayıncılık'a verilmiştir.
Her hakkı saklıdır.

KAPAK: KEVIN McANN

TÜRKÇESİ: LEVENT TÜRER

REDAKSİYON: ÇİĞDEM ÇOYGUN – SELİM CAMBAZOĞLU
BOĞAÇ ERKAN – ALTUĞ GÜRKAYNAK

BASKI: ÖZKAN MATBAASI
ISBN: 975-8387-21-9

ANKIRA

A.Adnan Saygun Cd. 10 / 3
06410 Sıhhıye — Ankara
Tel: (312) 431 0887
Faks: (312) 433 5162
e-mail: ankira@ankira.com

ANKIRA

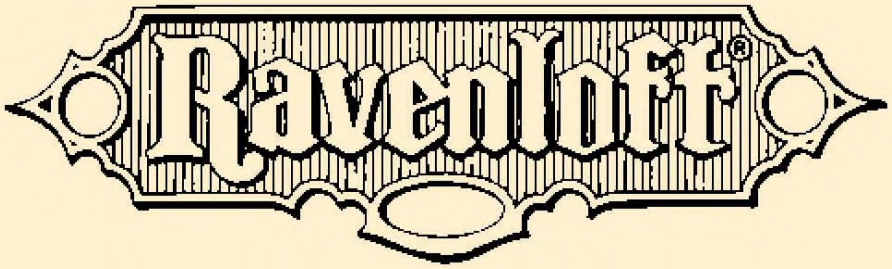

KARA GÜL'ÜN HAYALETİ

James Lowder
Voronica Whitney - Robinson

Türkçesi:
Levent Türer

I

Gesmas Malaturno'yu Sithicus'a getiren, Lord Soth'un hikayesi olmuştu. Hayaletlerin dadandığı bu topraklara giren çoğu yolcu gibi, o da tasarlayabileceğinden çok daha korkunç biçimlerde üç kere lanetlenmiş şövalyenin hikayesine takılıp kalmıştı. Bu çirkin bir iddia değildi, çünkü Gesmas büyük hayal gücüne sahip bir adamdı.

Başkalarının sadece düz duvarlar gördüğü yerlerde köşeleri fark etmek, Gesmas'da erken yaşlarda kendini göstermişti. Henüz çocuk yuvasından ayrılmadan, babasının batmakta olan üzüm bağının verimini üç katına çıkaran, yamaç teraslarından oluşan bir sistem tasarlamıştı. Ailesi aniden gelen bu tür ilhamları çocuğun maruz kaldığı ayak burkulmasına karşılık uygun bir bedel olarak görüyordu. Gesmas ne topal bacağını, ne de dünyayı bu kadar açık seçik bir şekilde değiştirebilen düşüncelerini sorgulamadı. Hiçbirini anlamıyordu; fakat her ikisinin de, kendine has bir biçimde işine yaradığının farkındaydı.

Sakat bacağı onu, Lord Soth'un ülkesine girmesinden üç yıl önce, Malocchio Aderre'nin kuvvetlerine bir piyade olarak girmekten kurtarmıştı. Sıklıkla ölümcül olan bu kader Gesmas'ın taşralı arkadaşları tarafından da paylaşılmaktaydı. Hem tahttan azledilen annesi tarafından yönetilen İnvidia içerisindeki isyancı gruplara, hem de sık ormanlık arazisini çevreleyen güçlü lordların ordularına karşı yaptığı hırslı askeri harekatların acılarını taşıyorlardı. Hiçbir şeyde

değilse bile, bu konuda Aderre komşu bölgeleri yöneten acımasız ve gizemli tiranlarla aynı kefedeydi—Verbrek'den Alfred Timothy ve Borca'dan zehir dudaklı İvana Boritsi, Barovia kasabı Kont Strahd von Zarovich ve hepsinden esrarengizi, Sithicus'un lordu Lord Soth. Onlara göre köylüler istedikleri gibi harcayabilecekleri paradan başka bir sey değildi.

Hizmet edememekteki kusuru Gesmas'ın boynuna bir ilmek geçirilmesini ve onun Lord Aderre'nin fethetme azmine uyamayanlar için bir uyarı olarak sallandırılmasını gerektirirdi. Onu bir piyade olarak değersiz diye nitelendiren baskın çetesi bir ilmek hazırlayacak kadar ileri gitti. Yerel halkı incelemek için topladıkları kesişme noktasına bir göz attıklarında bir cesedi sergilemeye uygun tek bir ağaç bile göremediler. Askerler sanki içerisinde uzun ve geniş gövdeli bir meşe ağacı bulunabilirmişçesine yol kenarındaki bodur çalılığı aptalca dürterken, Gesmas hayatını kurtaran bir buluşla şereflendirildi.

Çözüm hemen aklına geldi, ama onun neden ideal çözüm olduğu konusunda herhangi bir açıklama yoktu. O anlarda sanki aklı dünyayı kendi başına inceler, inanılmaz bir hızda detayları değerlendirir, sonra Gesmas'ın bilincinden oldukça bağımsız bir fikir önerirdi. Eğer Gesmas onu çok dikkatlice incelemek, genel mantığını sorgulamak için duraksarsa, cevap netliğini yitirirdi ve o, bu cevabı kelimelere dökemezdi. Sadece çözümü sunduktan ve onun mükemmelliği açıkça görüldükten sonra, Gesmas dikişi ve yapımını inceleyebilirdi. Darağacından kaçışında da böyle olmuştu.

Herkes baskın çetesinin lideri olan yüzbaşının Malaturno Malikanesi'ndeki işini bitirip akşam olmadan en yakındaki kasabaya ulaşmak için sabırsızlandığının farkındaydı. Endişeli olmasının haklı bir nedeni vardı. Bazı yetiştiriciler yakınlardaki Mantle Koruluğu'nda avlanmakta olan kurtadamlardan bahsediyorlardı. Askerler ise günbatımından

sonra Gundar Nehri'nin kıyılarında dolaşan daha korkunç yaratıklardan söz ediyorlardı. Gesmas her ikisinin doğruluğundan da şüpheleniyordu. Eğer yol ayrımında biraz daha oyalanırlarsa, çetenin Valetta kasabasının göreceli güvenliğinden hoşlanmayacağından emindi.

"Bir fikrim var," dedi Gesmas yüzbaşıya. "Size yardımcı olacak."

Adı Dandret olan yüzbaşı, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bir halde atından indi. Yüz ifadesinden Gesmas'ın dediklerine mi, yoksa kadersiz adamın sadece konuşmuş olmasına mı—özellikle de kendisi ile—şaşırdığı anlaşılamıyordu. Fark etmezdi. Her iki durumda da tepkisi aynı olurdu. At binmekte kullandığı kamçısını savurdu.

Darbe Gesmas'ı olduğu yerde döndürdü. Genç adam yüzünü tekrar yüzbaşıya döndü, şakağından çenesinin ucuna kadar uzanan kırbaç izi hızla morarıyordu. Patlamış dudağından kan aktığını hissedebilmesine rağmen kanı silmedi. Subayın onu yaralı olarak görmesi daha iyiydi. Savunmasız gözükecekti.

"Hayatınızı kurtarabilirim," dedi Gesmas sakince. Sakat bacağının üzerinde bir adım daha atarak yaklaştı. "Lütfen dinleyin, yoksa bu gece kasabaya ulaşamayacaksınız."

"Bu neredeyse bir tehdit gibi gözüküyor. Sen tehdit edecek bir durumda değilsin, ölü adam," dedi Yüzbaşı Dandret. Sert aksanı her kelimede açıkça kendini göstererek, adamın Hayalet Çatıları'nın eteklerindeki sıradan soyunu ele veriyordu. "Hepimizi birden götüremezsin ve o ayaktakımı sana kesinlikle yardımcı olmayacaktır."

Dandret omzunun üzerinden yakınlarda oyalanarak yürüyen iki düzine izleyiciye göz attı, onları küçük gördüğü korunmasız sırtını onlara dönmesinden ve yüksek sesle söylediği bir diğer hakaretten anlaşılıyordu: "Hepsi de ödlek, basit insanlar."

Gesmas kalabalıktaki herkesi tanıyordu: Kötü tabiatlı

ağabeyi, komşu çiftliklerden koşarak gelen nefesi kesilmiş birkaç çocuk, aile malikanesine girmiş, güneşte yanmış ufak bir grup toplayıcı. Gesmas'ın köpeklerinden biri de oradaydı—yaklaşmakta olan ölüm hakkında hüzünlü görünen tek canlı. Anne babası karar okununca işlerine dönmenin ötesinde infazı protesto bile etmemişlerdi. Manzarayı, gelişmeleri ezilmişlerin pek de gizli olmayan neşesi ile izleyen uşaklara bile yasaklamamışlardı. Onları kaderin fakirler kadar zenginlere de oyun oynayabileceğini gösteren her türlü sorunu mutlulukla karşıladılar.

Gesmas onların sessiz sevincini anladı, ancak yüzbaşıya dediği şuydu: "Sana ellerini kaldıramayacak kadar senden korkuyorlar, senin kadar *şöhretli* bir askere. . . "

Gesmas bu kelimenin Dandret'in egosunda tınladığını duyar gibi oldu ve bu ses askerin genç adama karşı ilgisini uyandırdı. Tabi ki, Gesmas bugüne kadar Dandret'in adını duymamıştı. Bu baskın çetelerinin liderlerinin ömrü topladıkları piyadelerden sadece biraz daha fazla olurdu. Fakat bu adam hakkındaki her şey onun kendini önemli gördüğünü gösteriyordu; atının üzerinde sert ve otoriter oturuş biçiminden üniformasını elleyiş biçimine kadar her şey. Daha zeki birisi Gesmas'ın sözlerini açıkça dalkavukluğa giden bir başlangıç olarak görebilirdi. Elbetteki daha zeki bir adam çift sürmeye koşulmuş bir atın ne kadar tımarlanırsa tımarlansın soylu bir at gibi gözükmeyeceğini de bilirdi.

Yüzbaşı dizginlere sertçe asılarak kendisini genç adamla batmakta olan güneş arasına sokmaya çalıştı. Eğer şöhretini burada biliyorlarsa, bundan sonuna kadar yararlanacak, babasının anlattığı tepe hikayelerindeki bir kahraman gibi ışığı kapatacaktı. Ancak yaşlı atı ona uyamayacak, dönüşü askeri bir biçimde yapamayacaktı. At ve binicisi Gesmas'a doğru bir daire çizdiğinde, o an kaybolmuştu. Dandret başlangıç noktasından birkaç adım ötede bir yerde durdu. "Evet," dedi kızgın bir şekilde. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Beni sürükleyin," dedi Gesmas.

Karşısına çıkan çözüm buydu, kendisini bu zor durumdan kurtaracağını düşündüğü çözüm. Gesmas tam olarak nasıl olacağını bilmiyordu, fakat olacağına inanıyordu. Şimdi bunu dile getirdiğine göre, artık sadece kalabalığın bu basit öneriye vereceği tepkiyi izleyebilirdi.

Yüzbaşı Dandret bir an için baktı, genç adamın daha fazla detay vermesini bekliyordu. Gesmas sessiz kaldı: Bir an için Dandret yine kırbacını şaklatacak gibi gözüktü, sanki kafası karıştığı durumlarda alışkanlığı buymuş gibi. Neyse ki, çetenin çavuşu onun dikkatini şu soruyla dağıttı: "Hah, onu nereye sürükleyelim?"

"Bu açık. Onu asmak yerine gittiğimiz yere kadar sürükleyelim," diye destek verdi diğer askerlerden biri. "Asmak yerine."

Baskın çetesi ve izleyiciler yaklaştı, Gesmas ve Dandret'in etrafında bir daire oluşturdular. Toplayıcılar teklifi tartışırken yavaşça başlarıyla onayladılar. "Pratik," dedi bir tanesi, konuşurken sözcükleri uzatarak. "Yolun yakınlarında asmak için elverişli bir ağaç bulamayacaklarına göre, bir darağacı yapmak için bütün gece burada kalacaklar."

"Bu neden?" diye sordu bir asker.

İşçi yanıt verirken gözlerini saygı ile aşağıya çevirdi. "Neden, çünkü yetiştiriciler yolun yakınındaki bütün ağaçları kestiler, efendim. Yere düşmüş ağaçları malikanelerine sürüklemek kolay."

Çavuş dev bir kemikten ve hafif uzamış sakaldan oluşan çenesini sıvazladı. Açıkça bu fikrin üzerinde düşünmeyi bitirmişti. "O bir deli, ölüm düşüncesi ile korkudan aptallaşmış."

"O halde neden daha kötü bir yol önersin?" dedi yüzbaşı, daha çok kendi kendine. Gesmas'ın teklifini incelerken biraz kaşlarını çattı, kusur veya gizli tehlikeleri araştırıyordu. Elbette ki, bulamadı. Öneri mükemmel derecede ba-

sitti—baskın çetesinin sorununa kusursuz bir çözüm. Daha da ötesi, bencilce de değildi, ki bunu da Dandret anlayamıyordu.

Çavuş ilmeği omzundan çıkardı. "Yüzbaşım, onu neden dinliyorsunuz ki? Kanun hainlerin ipin ucunda can vermesi gerektiğini söyler."

"İpi onu sürüklemekte kullanın," dedi yakındaki çocuklardan birisi yardımsever bir şekilde.

"Öldürün gitsin. Sizi kandırmaya çalışıyor," dedi Gesmas'ın ağabey demek talihsizliğinde bulunduğu Fayard aniden. Öfke dolu ses Gesmas'ın köpeğinin hırlamasına ve güvenliği için yol kenarındaki bir hendeğe doğru sessizce yürümesine yetti. "Herkes onun içine şeytan girdiğini düşünüyor, bu tür garip fikirlere sahip olması. . . " Toplayıcılardan birini ittirdi. "Haydi, onlara anlat."

Genç kadın Fayard'ın iddiasını destekler ya da reddeder gibi bir şeyler mırıldandı. Yüzbaşı ikincisini tercih etti. İçine şeytan girmiş birisini bir mahkumdan gelen bencil olmayan bir öneriden çok daha iyi anlayabilir ve kabul edebilirdi. "Yeterince dinledim. Onu bu gece kasabaya götüreceğiz ve Soruşturmaya teslim edeceğiz. Onun neyi olduğuna karar verecekler ve bu sorunla ona göre ilgilenecekler."

Çavuş homurdandı. "Onu burada öldür, ya da Karina'ya kadar bütün yol boyunca sürükle, eğer istediği buysa. Ancak bizi Lord'un Soruşturmasından uzak tut. Şahitlik yaparken korkunç suratlarını görmeyi bir kenara bırak, onların adımı bile bilmesini istemem."

Baskın çetesinin kalanı da Fayard ve birkaç toplayıcı gibi kendi fikirlerini belirtti. Gesmas sessizliğini korudu. Öneri bir büyü gibi kendisini gösterdi, sahneyi bir simyacının bakırı altına dönüştürmesi gibi tamamen değiştirdi. Gesmas garip teklifin Dandret'in paranoyasını arttırmaya devam ettiğini bildiği halde, dilini tutması gerektiğini biliyordu. Yol ayrımındaki sahne daha tamamen sona ermediğinden, bu,

zekice bir hamleydi.

Nihayet yüzbaşı bağırarak tartışmaya bir son verdi. Ancak çavuşu konunun kapanmasına müsaade etmeyecekti. İlmeği Dandret'e doğru salladı ve haykırdı: "Bu hödükler seni aptal yerine koyuyorlar! Eğer görevimizi yapmaz ve bu geri zekalıyı öldürmezsek, şu andan itibaren hasat zamanına kadar bütün kışlaların eğlence kaynağı oluruz."

Dandret yanıt vermedi, sadece kumandası altındaki bu adama şaşkın şaşkın baktı. Çavuş bu şaşkın sessizliği emri geri çekme olarak yorumladı. Elinde ilmek ve gözlerinde cani bir parıltıyla Gesmas'a doğru döndü. İleriye doğru bir adım attı, nefesi kesildi, sonra yüzükoyun pisliğin içine düştü.

Yüzbaşı Dandret diğer askerlerden birine kabzası çavuşun sırtına kadar gömülmüş olan bıçağını almasını işaret etti. "Mahkum boştaki atı sürecek," dedi Dandret bıçağı çizmesindeki kınına geri koyarken. Cilalı deriyi çizmemek için abartılı bir biçimde dikkat sarf etmişti. "Çavuşu gitmekte olan ata bağlayın. Valetta'ya giderken bu sürükleme fikrini de test etmiş oluruz."

Böylece Gesmas darağacından kurtuldu ve Malaturno Malikanesi'ni geride bıraktı. Köpeği koşarak onu takip etti, Fayard'ın süvarilere atmaya cesaret edemediği taşlardan eğilerek sakınıyordu. Sadık kırma baskın çetesi Valetta kasabasına vardığında, neredeyse koşmaktan kendini bitirmişti. Kendine gelecek fırsatı vardı, Gesmas'ın Soruşturmanın gelmesini beklediği tek odalı hücrenin önünde görevinin bilincinde bir halde beklemeyi sürdürdü.

Soruşturmanın dört yargıcı İnvidia'da düzensiz bir tur attılar, kuzeybatıdaki Vulp Koruluğu'ndan, güneydoğudaki Mantle Koruluğu'na ve sonra da tekrar geriye. İhanet, büyücülük, hırsız ve kahin kabileleri; yani genel olarak bilinen adıyla Vistanilerle ilgili olaylar hakkında ifade alıyorlardı. Soruşturma her gittiği yere gece yarısı varırdı. Kasvetli ka-

ravanı oluşturan dört araba her zaman şafak sökmeden önce gitmiş olurdu. Herhangi bir kasabaya olan ziyaretleri arasında genellikle bir ay geçerdi, ancak önemli bir konuda derhal olay yerine gelirlerdi. Gesmas'ın yargıçların belirlediği bu önem kriterine uyduğu açıkça görülüyordu. Soruşturma onu sorgulamak üzere tam onun geldiği gece kasabaya vardı.

Duruşma kısaydı. Neredeyse zifiri karanlıkta, Yüzbaşı Dandret, askerlerden birkaçı ve son olarak da Gesmas'ın kendisi Soruşturma'ya ifade verdi. Yargıçlar hücrenin gölgeli köşelerine ilerleyip durdular, garip ve rahatsız edici bir şekilde tek bir ağızdan çıkarmış gibi yankılanan sesleriyle sadece birkaç soru sordular. Sadece bir kere, duruşmanın sonunda, Gesmas birinin yüzünü gördü—gözleri ve kulakları yoktu, ufak bir çift burun deliğinden oluşan burnu ağzının olması gereken daha büyük yarığın üzerindeydi. "Hizmet," dedi ağız. Diğer üç yargıç kararı tamamen aynı sesle, aynı acımasız tonda tekrarladılar, tıpkı karanlıktan gelen yankılar gibi.

Bu Soruşturma tarafından açıklanan iki karardan biriydi ve diğer karar olan ölümden çok daha ender rastlanan bir karardı. Yargıçlar Gesmas'ın yeteneğinin ne olduğunun farkına varmış ve bunun Lord Aderre için olan potansiyel değerinin de anlamışlardı. Yüzbaşı Dandret'e Gesmas'ı Loupet Kalesi'ne götürmesi emredildi, burada genç adam İnvidia'nın efendisine danışmanlık yapacaktı.

Böylece Gesmas ölümü kandırdı ve güvenilir bir elçi—bir casus için kibar bir unvan—olarak Lord Aderre'nin hizmetine girdi. Yılın sonu geldiğinde Gesmas tanıdığı herkesten daha çok seyahat etmiş ve kendisini gecenin korkuları gibi sadece ara sıra hasta eden harika ve korkunç şeylere tanık olmuştu. Tristenoria Kalesi'nin çürümekte olan koridorlarında dolaşmış ve Kızıl Gözyaşları Gölü'ndeki perili kalenin altında yaşayan canavarı görmüştü. Boğazı sadece Adem

olarak bilinen golemin biçimsiz elleri tarafından sıkılmış ve misafirleri genellikle garip kadınların masasının yanında değil de tepesinde dinlenen Tepest'in üç cadısı ile yemek yemişti.

Gesmas'ın hayatı, Lord Aderre'nin kendisine daha dikkatli okumasını öğrettiği o ani ilhamlarla birkaç kez daha kurtarılmıştı. Bu görme gücünün zamanlaması üzerinde önemli bir kontrole sahip değildi, ama sık sık İnvidia'nın efendisinin hizmetinde karşılaştığı garip ülkeler ve korku verici bireyleri hakkında bir nebze olsun gerçeği ortaya çıkarıyordu. Ta ki Sithicus'a girene kadar.

Sınırı geçtiği andan itibaren Lord Soth'un diyarı Gesmas'ın kafasını allak bullak etti. Gizemli lordun kökenlerini arayarak ormanlara boğulmuş topraklarda dolaştığı birkaç günde, hatalı kararlar üzerine hatalı kararlar aldı. En büyük hatası Demir Muhafız denilen yıkık dökük handa meydana geldi. Az kalsın bu kamburu çıkmış iki katlı harabenin sahibi casusu hanın tapusunu kendi üzerine alması için kandırıyordu ki, bu ölüm emrini imzalanması anlamına gelecekti. Çünkü Lord Soth burayı Demir Tepeler'in elflerine karşı yürüttüğü askeri harekatlara liderlik etmesi için olayın farkında olmayan generalleri bizzat bulmak amacıyla kullanıyordu. Gesmas'ın içgüdüleri hancıya güvenmesi gerektiğini söylüyordu. Sadece adamın metresinin, elflerin "yeni Demir Muhafız" diye nitelendirecekleri, kötü bakışlarını vakitsizce üzerine dikmesi onu son anda tuzaktan kurtardı.

Şimdi derinleşen bir alacakaranlıkta İnvidia'ya geri dönerken, Gesmas en sonunda Tanrı vergisi yeteneğini tüketip tüketmediğini düşündü. En azından casusluğa olan ilgisini yitirmişti. Artık İnvidia'nın düşmanlarını kandırmakta bir eğlence bulamıyordu. Görevinden istifa edip, çok uzun zamandır kendisi için uygun olduğunu düşündüğü işi yapmayı düşündü. Ancak Lord Aderre asla Gesmas'ın Loupet Kalesi veya bir başka malikane için köpek bakıcısı olmasına

izin vermezdi. Aderre casusunun köpeklere olan bu hassasiyetini komik buluyordu. Gesmas ölen sadık köpeğine ağladığı zaman kahkahalarla gülmüştü, köpek sahibinin uzun yolculuklarından birinde yaşama isteğini kaybetmiş ve ölmüştü.

"Şaşırtıcı," demişti Aderre. "İnsanların boğazını kesiyorsun ve tek umurunda olan şey ceketine kanlarının sıçramaması oluyor, ancak yine de bir köpeğin ölümü seni terk edilmiş bir çocuk gibi ağlatıyor. Sen, sana verdiğim iş için daha uygunsun, Gesmas. Bunun için şükret."

Hayır, diye karar verdi Gesmas dar yoldaki bir tümsek yüzünden sendelerken. Eğer Lord Aderre benim bir casusun pelerinini giymemi istiyorsa, o pelerini bir başkasıyla değiştirmek konusunda onu asla ikna edemem.

Patika bir vadiye doğru kıvrılarak, kaba, taş bir köprüyle birleşti. Kemerin ötesinde, tıka basa kamışlarla dolu, Musarde'de yerel halk tarafından Dul'un Gözyaşları denilen yerde, sınır yer alıyordu. Gesmas yavaşça lanet okudu. Köprünün ortasında duran bir şey vardı.

Fazla ışık olmadığından açıkça göremiyordu ve Gesmas önce bu şeyi bir hayvan sandı—küçük bir ayı, veya belki de bir yaban domuzu. At yaklaşınca hayvan yoldan çekilir diye düşündü, ama yine de her ihtimale karşı kılıcını çekti. Tepenin sonuna vardığında, bu şeyin iki ayaklı olduğunu fark etti. Elli metre kala, bunun bir insan veya elf olmak için çok kısa, bir çocuk olmak içinse çok geniş ve kaslı olduğu açıkça görülüyordu. Bir cüce, o halde.

"Oh, hayır," diye fısıldadı Gesmas. "Azrael."

Atın eğerlerine sertçe asıldı. At şaha kalktı, neredeyse onu eğerinden atıyordu. Loupet Kalesi'nin demircisi tarafından özenle hazırlanmış bacak desteği onun daha kolay at binmesini sağlıyordu, ama sakat bacağını tamamen telafi edemiyordu. Binek hayvanını tekrar kontrolü altına almak için çabalarken kılıcını düşürdü. Onu almak için durmadı.

Kılıç işine yaramazdı, Azrael'e karşı değil.

"Vazgeç," diye bağırdı cüce köprüden. "Kaçacak yer yok."

Her iki yandaki koruluklar atlı bir adamın alçak bir ağaç dalına çarpıp kör olmasından veya atından düşmesinden önce sadece bir taş atımı gidebileceği kadar sıktı. Gesmas en iyi seçeneğin hızla tekrar yola giderek, kendisi ve cüce arasına atından inebileceği kadar mesafe koymak, ve sonrada ormana yaya olarak dalmak olduğunu düşündü. Şansı biraz yaver giderse sınıra Musarde'nin kıyısından veya yarı unutulmuş bir oduncunun yolundan ulaşabilirdi. Sithicus'tan İnvidia'ya geçmek onu Lord Soth tarafından kullanılan kara büyünün ötesine taşıyacaktı. O gizemli tiranın hizmetkarları da onun peşinden sınırı geçmekte tereddüt edeceklerdi, çünkü Malocchio Aderre'nin dikkatini üzerlerine çekmekten korkarlardı.

Gesmas atını döndürdü ve dörtnala sürdü.

Atının nal sesleri arasında, bacak desteğinin tıngırtısı ve kendi kalp atışlarının neredeyse sağır edici gürültüsüyle, Gesmas diğer binicileri duyamamalıydı—ama duydu.

Yaklaşan nal sesleri sanki tabut kenarlarının çarpmasınınki gibi bir ses çıkararak vadide yankılandı. Korkunç sesleri iki atlının gelişini haber veriyordu. Tam Gesmas'ın tırmanmaya başladığı tepenin üzerinde belirdiler. İkiz dehşetlerin görüntüsüyle dünya yavaşlar, zamanın kendisi aniden durur gibi oldu. Etsiz eller her adımda kurtlu et parçaları sallanan atların dizginlerini kavradı. Metalin çıplak kaburga kemiklerine çarpıp tıngırdamasından daha sönük gözüken bir zırh. Yüzleri açık olan miğferler kemikleri çerçeveliyordu. Ağızları neşesiz bir şekilde sırıtıyordu.

Gesmas'ın iskelet atlılardan kaçışını ayarlamak için atını döndürmesine gerek kalmadı. Hayvan kendi kendine geri döndü. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir halde yeniden köprüye doğru kaçmaya başladı. Atlılar onu takip etti.

Bütün doğal yavaşlıklarına rağmen, her nasıl olduysa casusla aralarındaki mesafeyi hızla kapattılar.

Eğer bir seçeneği olsaydı Gesmas Azrael'den önce atlılarla karşılaşmayı tercih ederdi. Bu cüce gibi yaratıklardan özellikle korkardı—ya da cücenin olması gereken haline karşı, eğer duyduğu hikayeler doğruysa. Malocchio'nun generalleri de onu Azrael'e bulaşmamaları konusunda uyarmıştı. Hareketleri önceden kestirilemezdi, basit bir casusluk olayını açıkça bir savaşa döndürebilecek bir neden olarak sayacak türdendi.

Gesmas sadece hikayelerin abartılı olduğunu umabilirdi, çünkü artık atını durdurmanın bir yolu yoktu. Atı ölü atlılar tarafından yayılan mezar kokusunu tanımıştı.

"Kader benden yana olsun," dedi Gesmas, sonra da atını dörtnala sürdü.

Azrael saldırıyı karşılamak için koşarken, demir destekli çizmeleri yere çarpıyor, kıvılcımlar çıkartıyordu. Kalın parmaklı ellerini suratının önünde yumruk şekline çevirdi. Sonra kolları sanki kırılmış kanatlarıymışçasına her iki yana sarktı. Parmak uçlarından pençeler çıktı. Ağır yürüyüşü daha belirgin, hızlı bir hal aldı. Yüzünden ve çıplak kollarından hoş olmayan öbekler halinde gri ve siyah renkte kıllar fışkırmaya başladı. Dudaklarından aynı oranda acı ve coşku dolu bir çığlık koptu. Cücenin bütün vücudu şiddetle sarsıldı, kafatasının kemikleri gıcırtıyla yeni bir şekil aldı—korkunç bir cüce ve dev bir porsuğun karışımı.

Dönüşüm Azrael tam köprünün ucuna vardığında tamamlanmıştı. Bir an sonra, at ve binicisi ona doğru gidiyordu.

Gesmas bineğinin kaçışını elinden geldiğince idare etmeye çalıştı, Azrael'i yana kaçmak zorunda bırakmayı, hatta belki de üzerinden geçmeyi umuyordu. Çok küçük bir an, kaçabilecekmiş gibi göründü.

At üzerine çıkınca Azrael sırt üstü düştü. Binek ileri fır-

ladı, ve Gesmas soluğunu tuttu. Yol açıktı. Sınır ve güvenlik köprünün uzaktaki ucundan el sallıyordu.

Bu manzaranın uyandırdığı mutluluk kısa sürdü. Casus arkasına bakarak, hayvanadamın yaralı halini görmeyi umarken, atı altında çöküverdi. Zavallı hayvan bir kere çığlık attı, sonra yere çöktü. Gesmas ileri doğru fırladı. Bağlantı yerleri her nasılsa parçalanmış olan eğeri ve heybesi de onunla birlikte uçtu. Birbirlerine dolanmış bir halde köprünün ayakları arasındaki boşluğun ortasına düştüler.

Kafasını kayalardan kaldırdığında, Gesmas düşmüş atına baktı. Hayvan göğüs kafesinden kuyruğuna kadar ikiye yarılmıştı. Hayvanın leşi Azrael'in üzerinde duruyordu, Azrael kendisini bu dehşet verici kargaşadan kurtarmaya çalışıyordu. Hayvanadamın pençeleri kan içerisindeydi, canavarımsı yüzündeki kıllar kanla kaplanmıştı. Azrael öfkeyle hırıldadı, bu korkunç ses sadece yaklaşmakta olan atlıların gümbürtüsüyle bastırıldı.

Gesmas emeklemeye başladı. Bileğinden küçük bir madalyon çıkardı. İşlemeli gümüş, Malocchio Aderre'nin casusa verdiği günkü gibi, hafifçe parladı. Şimdi, bu çok ihtiyaç duyduğu anda, Gesmas onu dudaklarına yapıştırdı ve onun taşıdığı büyüyü harekete geçirdi. "Lord Aderre, bana yardım et!" diye seslendi. "İstediğin şeye sahibim. Soth'un geçmişine sahibim."

Köprünün uzaktaki ucuna baktı. Orada toplanan karanlığın ortasında, Malocchio Aderre duruyordu. Siyahlara bezenmişti ve karanlığın kendisinden bile yapılmış olabilirdi. İnce kollarını sabırsızca göğsünde kavuşturdu. Bir esinti dağınık, siyah saçlarını karıştırarak, bir an için gözlerini açığa çıkardı. Siyah yuvarlaklar soluk beyaz yüzünde canlı bir şekilde parıldıyordu. "Onu bana ver," diye bağırdı. "Çabuk."

Gesmas heybeyi kavradı ve alelacele Sithicus Lordu hakkındaki parşömenleri çıkardı. Casus, kağıtları başının üzerinde havaya kaldırırken, dünya birden sessizleşti. Azrael'in

homurtuları ve ölü atlıların korkunç sesleri, hatta nehrin tekdüze homurtusu bile—hepsi aynı anda sustu. Hoş olmayan bir ses boşluğu derhal doldurdu. Bu birisinin sesiydi, dipsiz bir uçurum kadar derin ve tatsız. Ruhunu sarstı ve kanını dondurdu. Gesmas kendisini kıpırdayamaz bir halde buldu.

"Ne duyuyorsun?" diye bağırdı Malocchio Aderre. Fakat hizmetkarı yanıt veremiyordu. Ses bir şarkıya dönüştü—yıkılmış bir inancın ve geride bırakılmış bir sevgilinin ağıtına. Bu Lord Soth'un hikayesiydi, üç kere lanetlenmiş şövalyenin bizzat kendisi tarafından söyleniyordu.

Bu korkunç şarkının sözleri sınırda toplandı, fakat sınırın ötesine geçmeyecekti. Birleşerek gökyüzüne kadar uzanan dikenli ağaç gövdelerine dönüştüler. Soth'un ağıtının her yeni dizesiyle, gövdeler yukarı doğru esnedi, yukarıda sık tomurcuklarla şişerek kapanıyorlardı. Sonra şarkının ahengi bozuldu, hikaye karıştı. Düzgün ağaç gövdeleri birbirine geçti. Dikenler birbirine battı ve açtıkları yaralardan kalın, yapışkan göz yaşları süzüldü.

Gesmas şarkının zihninde kök saldığını hissetti. Melodi düşüncelerinin derinliklerine sarmaşıklarını göndererek casusun üzerine dikkatle set çektiği anıları arıyordu. Onun en korkunç işlerini, onları çevreleyen en iğrenç ve korkunç yansımaları ortaya çıkardılar ve onların rezillikleri ile beslendiler.

O zehiri dışarı atma isteği Gesmas'ı yıkıp geçti ve o da şarkı söylemeye başladı. Onun suçları—ve bu hayaletlerin gezindiği topraklardaki diğer herkesin suçları—birbirine dolanmış ağaç gövdelerinin tepesindeki tomurcukları şişiren korkunç bir harmoni yarattı. En sonunda, artık bu koroya eklenecek ses kalmayınca, çiçekler açtı.

Kara güller. Taç yaprakları gökyüzünü lekeledi ve dünyayı yozlaşmanın güzel kokusu ile doldurdu.

2

Azrael'in üstü açık arabası Nedragaard Kalesi'ne doğru giderken, onun geçişini sayısız çift aç, avlanan göz takip etti. Gecenin karanlığına bürünmüş ormandan hiçbir şey fırlamadı ya da yolu sınırlayan zehirli sarmaşıklardan hiçbir şey süzülüp gelmedi. Sithicus'un vahşi topraklarında dolaşan yaratıklar cücenin iki tekerlekli at arabasının belirgin sesini bilirlerdi. İki tekerlekli araba Azrael'in öldürdüğü düşmanlarının dişlerinden oluşan bir zırhla kaplıydı. Yaban domuzu dişleri ve uzun sivri dişler ve azı dişleri yoldaki her tümsekte heyecanla ses çıkartarak, Azrael'i sıradan bir yolcu ile karıştırabilecek kişi ya da yaratıkları uyarıyordu.

Sithicus'un sapa yollarını sık sık aşındıranlar pek azdı. Ülkenin üç ana şehri—Mal-Erek, Hroth, ve Har-Thelen—kendi kendine yetecek kadar büyüktü. O gri, neşesiz yerleri dolduran elfler ticaret yapmaktan çekinirlerdi, kendi türleri ile bile. Yirmi yıldan uzun bir süredir Azrail'in tırpanı gibi ülke boyunca ileri geri savrulan, Beyaz Ateş diye bilinen salgın hastalık, şehirleri yalnızca daha da dar görüşlü hale getirdi. Bu, hastalığı yavaşlatmadı. Kasabaları ve çiftlikleri kırıp geçirdi. Bazen tek bir can alıyor, bazense bütün bir köyü yok ediyordu.

Azrael'in iki tekerlekli at arabası bir yol ayrımından hızla geçerken, Beyaz Ateş'in Sithicus'taki belirgin işaretlerinden biriyle karşılaştı. Atın toynakları ve çivili tekerlekler kemikleri parçaladı ve soluk, boğucu bir toz bulutu oluştu.

Yol ayrımı hastalığın kurbanlarının güneşte ağarmış artıklarıyla beyaza boyanmıştı. Bunun gibi uzak kesişim noktaları bile bir düzine veya daha fazla sayıdaki cesetten, yağmalandıktan sonra arta kalanlara sahipti. Büyük salgınlar sırasında, daha büyük yol ayrımlarında o kadar çok hasta üst üste yatardı ki, onların inleyen ve kıvranan vücutları sadece en ağır arabaların geçmesine engel olamazdı. Leş yiyici hayvanlar vücutları toplayıp yolları daha rahat geçilebilir hale getirene kadar, yollar kapalı kalırdı.

Salgın Sithicus'a geldikten kısa bir süre sonra, batıl inançlı köylüler hasta ve ölmekte olanları iki yolun kesiştiği yere bağlamaya başladılar. Vücutlar dört uzuvlarının her biri farklı bir yolu işaret edecek şekilde kazığa çakılıyordu, bu sayede salgını taşıdığı varsayılan ruhların kafası karıştırılmaya çalışılıyordu. Kasaba halkından daha aklı başında olanlar bu uygulamayı tamamen aptallık olarak nitelendiriyorlardı. Onlar Beyaz Ateş'in görme ile bulaştığına inanıyorlardı çünkü kurbanın gözleri ölümünden saatler önce garip bir şekilde şişerdi. Kasaba halkı da vücutları yol ayrımında bırakıyordu, ancak onlar kazık çakmıyorlardı. Kurbanın kafasını uçuruyorlar, sonra kafayı ufak bir çuvala koyup cesedin göğsünün üzerine yerleştiriyorlardı. Son aylarda iki grup birbirinin uygulamalarını kendilerine adapte etti, böylece artık başı kesilen kurbanlardan arta kalanlar dört ayrı yönde kazığa çakılıyordu.

"Bundan etkilenmeyecek tek kişi benim," dedi Azrael at arabası bir kafatasını ezerken. Geriye dönerek zafer içerisinde tutsağına baktı. At arabasının çıkardığı acı çatırtılar içerisinde ekledi, "Beyaz Ateş'le üç yıl boyunca savaştım. En sonunda 'otuz altıda' vazgeçti. Salgın yüzlercesini, binlercesini katletti, fakat beni öldüremedi."

Gesmas sadece başıyla onayladı. Cücenin suratındaki yaralar Ateş'in ikinci aşamasındaki yaralarla aynıydı. Beyaz Ateş'le yapılmış uzun bir savaş Gesmas'ın daha önce bazı

eski hikayelerden duyduğu gibi Azrael'in yaşlılıktan kamburu çıkmış olarak tanıtılmasına da bir açıklık getiriyordu. Hastalık teninin ve saçının rengini almıştı ve kurbanı olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Yirmi yıl önce, salgının etkileri henüz fazla bilinmezken, yaşlılıkla karıştırılabilirdi.

Fakat Azrael Beyaz Ateş ile ilgili zaferini Gesmas'a Sithicus'un tarihini belirtmek için anlatmamıştı. Hikaye, durumun ne kadar ümitsiz olduğunu göstermek içindi. Cüce, esasında şunu söylüyordu: *Eğer Ölümün kendisi bile beni yenemiyorsa, sakat bacaklı bir casusun ne gibi bir şansı olabilir?*

Kalanı önemsizdi. Gesmas kendine geldiğinden beri, içine düştüğü kötü durumun farkındaydı. Paslı demir prangalar ellerini arkasında kenetliyordu. At arabasının zeminine bağlı bir halatın diğer ucu da ayağına bağlıydı. Ayağa kalkamıyordu, sadece Azrael yavaşladığı zaman oturabilecek kadar denge sağlayabiliyordu—ki bu da süratli yolculukları boyunca sadece iki kez gerçekleşmişti. Gesmas etrafına bakma fırsatı bulduğunda, iki ölü atlının kaçmayı başarması halinde kendisine müdahale edebilecek mesafeden onları takip ettiğini gördü.

Casusun içgüdüleri hiçbir mantıklı kaçış yolu önermiyordu. Burası onun ekstra yeteneğini gücünü kör etmiş, kara ay Nuitari'nin geceleyin gökyüzünde geçişini sürdürürken belirli yıldızları gizlemesi gibi onu gizlemişti. Ancak tamamen kötü olanlar Nuitari'yi görebilirdi. Geri kalanlar için ise bu kara küreyi "görebilmenin" tek yolu onun sakladıklarını aramaktı.

Gesmas gecenin kadife kubbesine uzun uzun baktı. Takımyıldızlarının tamamen yabancısıydı, ancak bir süre sonra yıldızların olması gereken bir yerde bir boşluk gördü. "Bu gece dolunay mı var?" diye sordu, kendisini yakalayanın sorusuyla bir alakası olmasa da bir tür cevap vereceğini biliyordu. Azrael sessizlikten pek hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

"Şarkında itiraf ettiğin şeylerden," diye yanıt verdi cüce, "bunu kendi başına görebilmelisin."

Gesmas hala ağıtın zehirini ağzında hissedebiliyordu, yine de şarkının başladığı andan tutsak olduğunu fark ettiği ana kadar geçen zamanda hiçbir şeyi net olarak hatırlayamıyordu. Daha şimdiden sınırdan kilometrelerce ötedeydi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. "Sana daha önce de söyledim, ben önemli biri değilim. Sadece yerel hikayeleri toplayan bir ozanım."

Azrael atı öfkeyle kırbaçladı, gerçi kanatları olmadıkça at daha hızlı gidemezdi. "Başka bir hikaye uydursan senin için daha iyi olurdu," dedi. "Benim tanıdığım hiçbir ozan kendisinin 'önemli biri' olmadığına inanmazdı. Ayrıca hangi hikaye anlatıcısı tek bir yardım çığlığı ile Malocchio Aderre'yi getirtebilecek kadar önemli olabilir? Buna o kadar da aldırmıyorum. Ama benim katlanamadığım—" Cüce ansızın bir ayağı ile arkaya doğru bir tekme savurdu. Demir katkılı çizme Gesmas'ın göğsüne çarptı. "—Alçakgönüllülüktür."

Azrael'in sesinde en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu, bu durum mahkumunu saldırıdan bile daha fazla tedirgin etti. "Bazı tüyler ürpertici işleri itiraf ettin," diye devam etti cüce, sanki bu konuşma rahat bir yemek masasında yapılıyormuşçasına. "Kan dökmeye senin kadar katlanabilen fazla kişi yok. Seni kullanabilirdim. Neden, bahse girerim ki hiçbiri için bir gecelik için olsa bile uykusuzluk çekmemişsindir—suikastlar, işkence. . . "

"Ben utanç duyduğum bir şey yapmadım."

"Utançtan bahseden oldu mu? Dikkatli dinle," dedi Azrael sıkıcı bir şekilde. Sonra da Gesmas'ı yeniden tekmeledi. "Utanç, alçakgönüllülükten bile daha işe yaramaz bir şeydir."

Gesmas inledi ve prangalarının el verdiği ölçüde geriye gitti. Yan tarafındaki yakıcı ağrı ona son darbede bir kaburgasının kırıldığını söylüyordu.

"Kendini bu zavallı duruma soktuğunun farkında olmalısın. Aderre'yi çağırmak Soth'un dikkatini çekti ki, bu da bugünlerde hiç de küçümsenecek bir şey değil. Esasında onun asıl ilgisini çeken bu." Azrael, kırbacının alt kısmıyla, yanında duran eski heybeye hafifçe vurdu. Deri çanta hala Gesmas'ın topladığı notlarla doluydu.

"Onlar sadece hikaye," dedi Gesmas, acıdan dolayı hafifçe hırlayarak.

"*Sadece* hikayeler—hah! Sithicus'ta önemli olan tek şey budur! On beş yıldır Soth zırhlı kıçını tahtından neredeyse hiç ayırmadı. Tek yaptığı, hikayesinin aldığı şekil hakkında kara kara düşünmek. Ve o kara kara düşündükçe, burası daha harika bir yer haline geliyor."

Gesmas Azrael'in Sithicus'un içinde bulunduğu durumu tarif ederken kullandığı sıfatlara pek fazla katılamıyordu. Soth kendi kabuğuna çekildikçe, ülke ve içindekiler daha da büyük acılar çekiyordu. Beyaz Ateş bitmek bilmeyen belaların sadece ilkiydi. Salgının gelişinden bir yıl sonra, Demir Tepeler'in vahşi elfleri kendi medenileşmiş hemcinslerine karşı baskınlar düzenlemeye başladılar; kaos için kaos yaratıyorlardı. Şu anda bile doğu ufku dev bir ateşle kızarmıştı; Har-Thelen şehrinin yakınlarında bir çiftlik daha vahşi elflerin eline düşmüştü.

Eğer Gesmas'ın yolculukları sırasında hanlarda duyduğu hikayelere inanılacak olursa, bir lider Demir Tepeler çetelerini birleştirmiş ve Soth'u Sithicus'tan atmak için bir ordu oluşturmuştu. Bu savaş lordu sadece bir sembol ile biliniyordu: Beyaz Gül. Ülke içerisindekilerin bazıları Beyaz Gül'ü bir kurtarıcı olarak görüyordu. Çoğu ise Lord Soth'u tehdit edecek güçte bir savaşçının, sıradan insanları önemsemeyeceğini biliyordu. Bu akıllı insanlar kendi işlerine bakıyor ve çıkacak bir savaşın kısa sürmesini umuyorlardı. Soth'un ilgisiz kaldığı her yeni gün, bu umutları biraz daha yıkıyordu.

Azrael'in refakatçilerinin görüntüsü bile—çürümekte olan atları kullanan ölü adamlar—Sithicus'un Gesmas'ın Lord Aderre için üstlendiği görevlerde araştırdığı mekanlardan farklı olduğunu gösteriyordu. Ölülerin büyü ile canlandırılmaları ve ölümü kandırmış yaratıklar bütün bu yerlerde karşılaşılabilecek etmenlerdi. Bazı krallıklarda belirli bir soyluyu veya generali, hatta ülkenin hükümdarını bir canavar—bir vampir, hayvanadam, veya en acımasızından bir büyücü olarak tanımlayacak vahşi, kötü şöhretli hikayeler vardı. Dünya, en azından bu korkunç hikayelere göre, kötü kalpli güçlerle ve yozlaşmış ruhlarla doluydu.

Bu hikayelerden bazıları doğruydu, ancak bunu bilen çok az kişi uzun yaşardı. Tiranların kendileri tarafından yayılan açıkça yalan veya sarhoş uydurması hikayeler de vardı ki, bunlar köylüleri kendi çevrelerinin garipliği ve uğursuzluğu hakkında kandırmaya yönelikti. Ancak Sithicus'ta doğaüstü şeyler kendisini ifade etmekte o kadar çarpıcı ve küstahtı ki, Gesmas insanların geceleri nasıl uyuyabildiğini düşünmekten kendini alıkoyamadı.

Eğer Azrael'e inanılacak olursa, Sithicusluların gerçekten korktukları tek şey kendisiydi. "Ben onların tek kabusuyum," derdi, ne zaman bu yerdeki korkulardan söz açılsa.

Cüce üçüncü kez aynı konuda böbürlenince, Gesmas dilini tutamadı.

"Peki ya Fısıldayan Yaratık?" diye sordu. "Veya Kanlı Ayakkabı Yapıcısı?"

"Ayakkabı Tamircisi," diye düzeltti Azrael hırıldanarak. "Kanlı Ayakkabı Tamircisi. Her ikisi de öcü, çocukların uydurması."

Gesmas neredeyse Azrael'in Sithicus'ta hikayelerin önemi hakkındaki yorumunu tekrarlayacaktı, ama bunu yeniden düşündü. Bir cevabı provoke etmek gereksiz ve aptalcaydı. Cücenin omuzlarındaki gerilim, dizginleri tutarken parmak eklemlerinin sinirden beyaza dönmesi, casusa ken-

disini yakalayanın yalan söylediğini belirtiyordu. İsimlerin yerel halkın arasından en korkusuz olanları bile korkutacak türde bir etkisi vardı ve onlar bile bu yaratıklar hakkında bir iki satırdan fazla bir şey söylemezlerdi. Fısıldayan Yaratık'ın ve Ayakkabı Tamircisi'nin Azrael gibi kendi çapında bir ünü olan birini bile korkutması, Gesmas'ın onların gücüne hayret etmesine yetecek bir nedendi.

Mahkum, bu iki korkunç yaratık hakkında yeniden soru sorma cesaretini toplayamadan, Azrael arabayı nispeten makul bir hıza indirdi. Gesmas oturabilecek bir konuma geldi. Kaburgalarından gelen acıyla inleyerek, at arabasından dışarıya baktı.

Yol burada Büyük Yarık'ın çevresinden dolaşıyordu, o kadar yakınlardı ki, tekerlekler uçuruma küçük taş parçalarını savuruyordu. Bu geniş yara kuzeyden güneye, Sithicus'un kalbinde yaklaşık yüz altmış kilometre boyunca uzanıyordu. Bazı yerlerde sekiz dokuz kilometre kadar genişliyor, sadece uçlarında bir buçuk kilometrenin altına düşüyordu. Güneş doğrudan tepeden parıldasa bile, ışık uçuruma nüfuz edemezdi. Çevresinde sadece hasta, yapraksız ağaçlar yetişiyordu. Yolcuları uçurum konusunda uyarmak için bostan korkulukları gibi topraktan fırlamışlardı. Haklı bir nedenleri vardı.

Büyük Yarık'ın karanlığı yaklaşmakta olan at arabası ve onu takip eden ölü süvarilerin beklentisiyle heyecan içerisinde titredi. Her nal patırtısı karanlık boyunca bir dalga yayıyordu. Azrael'in at arabasından yankılanan dişlerin tıngırtısı, karanlıktan gelen, açlık çeken bir dişin gıcırtısı ile yanıt buldu.

Gözlem yeteneğine sahip bir adam olmasına karşın, Gesmas bunların hiçbirini fark etmedi. Onun ilgisi daha şaşırtıcı bir manzaraya yönelmişti: Nedragaard Kalesi.

Ellerini yuvarlak yapmış, taşa dönüşmüş dev bir adamın eli gibi duran bir yarımada Soth'un harabe kalesini tutu-

yordu. Üç tarafta da granit kayalar yükseliyor, uçurumun açgözlü karanlığından çıkan parmaklar kaleye gözcülük ediyordu. O taşlı elin içerisinde korunan mucize, devasa bir taş gülü andırıyordu. Kubbeli merkez kule aşağı yukarı sıkıca kapanmış bir goncayı temsil etmek için tasarlanmıştı. Her taraftan, kafes şeklinde ana kaleden dış topraklara uzanan köprüler yaprak gibi açmışlardı. Ancak Lord Soth'a ev sahipliği yapan gül hastalanmış, kızıla boyanmış taşlar eski bir ateşle kararmıştı. Duvarlar yıkılmış, köprüler ve merdiven sahanlıkları parçalanmıştı.

Gesmas kaleyi daha da inceledikçe, detaylara konsantre olmakta zorlandı. Kulenin üst kesimlerindeki bir pencereden gelen, yanıp sönen bir ışık dikkatini çekti. Bir an için pencere bozulmamış göründü—dev bir vitray, içeriden aydınlatılmıştı. Bir an sonra, gitmişti. Gesmas gözlerini kırptı ve ovuşturdu. Kulenin yüzeyini taradı. Hiçbir şey yoktu. Gördüğü, odanın içerisindeki ışığın sönüp, pencereyi karanlıkta bırakması değildi. Her nasılsa kulenin kendisi değişmişti. Pencerenin tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı, ancak ne yaptığını hatırlayana kadar kale düşüncelerinde bulanıp durdu.

Yol, uçurumun kenarından uzaklaşarak, özenle hazırlanmış bir bahçeden ve büyük bir mezarlıktan geçti. Zaman ve bakımsızlık ikisinin arasındaki sınırları kaldırmıştı. Mezarların üzeri yabani otlarla kaplıydı. Çiçekleri tepedeki görünmeyen ay kadar karanlık olan güller, anıt taşlarına ve çok uzun zaman önce ölüleri çalınmış olan mezarların duvarlarına dolanmıştı. Rüzgar, aşırı olgunlaşmış meyve ağaçlarının üzerinde esiyordu. Ani rüzgarlar toplanmakta geç kalınmış hasat ile mezarın boğucu küf kokusunu birbirine karıştırıyordu

"Buradaki görevin hakkında daha iyi bir yalan uydurmak için son şansın," diye bağırdı Azrael, at arabası yıkıl-

makta olan kale kapısından geçip kaleye giren kıstağa[1] girerken. "Soth casusları can sıkıcı bulur, ama ozanlar onu kızdırır."

Rüzgar aniden hızlandı ve batıya kaydı. Artık kızgın bir hayvan gibi kükrüyordu—hayır, kalenin içerisinden aklını oynatmış gibi bir öfkeyle bağıran bir şeyin sesini taşıyordu.

"O se—o ses," diye kekeledi Gesmas. "O Soth mu?"

"Öyle olmadığını umsan iyi edersin."

Kalenin dış perdesinin büyük bir bölümü ve onun altındaki yer uçuruma kaymış, artık tahta bir köprü ile ayrılmış kıstakta bir boşluk bırakıyordu. At arabası kalaslar boyunca tıngırdadı ve içeri girdi. Avluya bakan platformda, üç zırhlı ölü adam aralıksız, anlamsız nöbetlerini sürdürdüler. Gesmas onların nöbetinin neye yaradığını anlayamadı. Nedragaard'a karşı bir ordu sürecek general deli olmalıydı.

Gesmas'ın tek bir yaratıktan geldiğini düşündüğü haykırış birkaç belirgin sese dönüştü. Görünmeyen koronun her bir üyesi itirazlarını gecenin içerisinde yankılanan feryatlarla ortaya koydular:

"Hala bizi duyuyor!"

"Bizi dinlemiyor!"

"Ateşin patlattığı gül içine kapandı, bizden uzaklaştı, onun lanetlenmesinden uzaklaştı."

"Ancak o canlanacak kız kardeşlerim. Işığın boşluğundaki ilk karanlık uyanacak. Bir kez daha atmayan kalbinde bizim şarkılarımızın kırbacını hissedecek."

Bir hayalet, açık kapı aralığından kendisini gösterdi. Hayalet inceydi ve bir gece elbisesine bürünmüştü. Yüzü bir elf kızının yüzüydü, bir insanda çekici olmayacak, keskin hatlara sahipti. Ancak elflerde, bu özellik bir tür geometrik mükemmelliği andırıyordu. Gesmas kalbinde yaralarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ağırlık hissetti.

---

[1] Kıstak: İki ucundan da büyük bir kara parçasına bağlı, iki yanı su ya da büyük, derin boşluklarla çevrili, dar bir kara parçası, berzah. (çn)

"O burada," diye bildirdi hayalet, arkasındaki holde yankılara hiç de benzemeyen bir sesle. "Zamanı geldi."

"Ben ne zaman dersem, o zaman zamanı gelir," diye çıkıştı Azrael. Cüce sanki bir sisten başka bir şey değilmişçesine hayaletin içinden geçti.

Az önce çok güzel görünen bu surat artık öfke dolu bir maskeydi. Narin çizgiler ve mükemmel hatlar gitmiş, yerini sivri dişlerin isyanına bırakmıştı. "Pislik yiyici!" diye feryat etti banşi. "Biz seni sürüngüreceğiz!"

"Bugün bu 'bizin' içerisinde kaç kişi var?" diye sordu cüce dalga geçerek. "Üç? On üç? Üç yüz?" Döndü ve Gesmas'a işaret etti. "Hadi gel. O, ve şu anda kaç tane kız kardeşi varsa, sana zarar veremezler. Bir zaman banşi idiler. Soth'un ilgisizliği onları zararsız hortlaklara dönüştürdü. Onlardan belli bir sayıda olması lazım, ama onlar bile kaç tane olduklarına karar veremiyorlar."

Ölü binicilerden birisi iskeletli elini Gesmas'ın üzerine koydu ve onu ittirerek hayaletin içerisinden geçirdi. Banşi güçsüz öfkesiyle bu saygısızlığa haykırdı. Casus onun içinden geçerken bu sesle irkildi. Onun bu ürpertici şekli casusu kavramaya çalışarak, onun yaşam sıcaklığını ele geçirmeye çalıştı. Nefesini tutmuş ve titrer bir halde, kocaman bir giriş holüne geldi.

Geniş, yuvarlak odanın duvarlarında ikiz merdivenler tırmanıyor, ana kapıların karşısındaki bir balkona çıkıyorlardı. Balkon bir zamanlar müzisyenlerin galerisi olabilirdi. Şimdi holdeki tek müzik banşilerin sızlanmalarıydı. Huzursuz ruhlar havada duruyor ya da tavanın merkezinden sarkan avizeden aşağıya doğru çılgınca rotalar çizerek gidip geliyorlardı. Avizenin demirleri üzerindeki bütün mumlar yanıyordu. Işıkları holü boğan karanlığı aydınlatıyor, fakat onu ortadan kaldıramıyordu.

Holün en derin gölgelerinin içerisinde gizlenmiş bir kürsüde solucanlar tarafından yenmiş bir taht duruyor, o tahtın

üzerinde de tam takım bir zırh yer alıyordu. Zırh boş, terk edilmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar parlak olan metal is ve zaman dolayısıyla kararmıştı. Zırhın omuz kısmından sarkan mor pelerinin kenarında yırtık pırtık giysi parçaları vardı. Püsküllü miğfer öne doğru eğildi. Sadece miğferin göz kısmından gelen zayıf ışıklar ateşle kavrulmuş metal derinin içerisinde bir şeyin bulunduğunu ele veriyordu.

"Diz çök," dedi Azrael. İskelet muhafız Gesmas'ı kirli taşlara doğru zorladı. Cüce tahta döndü ve abartılı bir saygı ile eğildi. "Emrettiğiniz gibi, kudretli lordum. Yabancıyı getirdim."

Banşiler sızlanmayı kesti ve kürsüye döndü. Beklenti içindeki suratları daha da korkunç bir hal almıştı. Soth'un eski sadık askerlerinden olan iskelet savaşçı, onların heyecanını paylaşıyor gibiydi. Gesmas onun kemikli ellerinin omuzlarını sıktığını hissetti.

En sonunda Soth kırık dökük tahtında kıpırdandı. Gözleri olan ikiz, turuncu ışıklar iyice yandı. Ya da, belki de hol aniden karanlık bir hal almıştı. Odadaki bütün ısı, bütün umut kayboldu. Sanki bu şeyler Soth'un korkunç bakışlarını beslemek için O'na akmıştı.

"Konuş."

Ses boş ve hayal edilemeyecek biçimde derindi. Gesmas kelimeyi duymaktan ziyade hissetti. Cevap vermek için ağzını açtı, fakat sadece anlaşılmaz bir hırıltı çıkardı. Nefesi ciğerlerinden gitmişti. Korku onu yutmuştu.

"Konuş!"

Azrael Gesmas'ı yan tarafından dirsekleyerek, onun bağırmasına neden oldu. Sadece omuzlarındaki iskelet eller tutsağın yere düşmesini engelledi. "Kudretli lordum," diye hırıldandı, "Ne söyleyeceğimi bilmi—"

"Adın," dedi Soth. "Görevin."

Gesmas neredeyse Azrael'in sırıtmasının kendisine vurduğunu hissediyordu. Cücenin kendisinin takılmasını, asla

sakınamayacağı bir biçimde Soth'u kızdırmasını beklediğini biliyordu. Belki de Azrael ona Soth'un ozanlara olan nefreti konusunda yalan söylemişti. Ne de olsa cüce, Sithicus'ta herkes tarafından, rakipsiz bir yalancı olarak tanımlanıyordu.

Gesmas'ın sırtını dayayacak hiçbir şeyi, kendisini yönlendirecek hiçbir gizli bilgisi veya ilhamı yoktu. Bu yüzden gerçeği söyledi.

"Ben bir casusum."

Soth'un miğferinden bir ses yankılandı, sürpriz ile neşe karışımı hafif bir haykırış. "Benden ne çalmaya çalıştın, dürüst hırsız?"

İskelet savaşçıların ikincisi öne çıktı. Casusun kullanılmış heybesini taşıyordu. Azrael onları kapalı tutan kopçayı ve deri kayışları parçaladı. Kağıtlar yere döküldü. "Kudretli lordum, o—"

"Sana sormadım, kahya," diye araya girdi Soth.

Banşiler bu azarlamaya kıs kıs güldü. Şu anda sadece dördü vardı. Geri kalanlar ortadan kaybolmuştu.

"O geri döndü," dedi biri.

"Görevine geri döndü," diye ekledi ikincisi, Azrael'in tepesinde uçarak.

"Acılarına geri döndü," diye tısladı üçüncüsü.

Korkunç dörtlü koro halinde: "Bize geri döndü," dedi.

Soth huzursuz ruhlara aldırmadı, tabi eğer onları duyduysa. Gesmas'a odaklandı. "Ne çalmaya çalıştın?" diye sordu.

"Hikayenizi."

"Efendin kim?"

"Malocchio Aderre."

Soth bir elini yavaşça kaldırdı. Uzun süredir durmakta olan zırh eldiveninden yere kalın bir örümcek ağı tabakası düştü. Yıllardır hareket etmeden duran parmaklar tutulmuş bir şekilde mahkuma tahta yaklaşmasını işaret etti.

Gesmas kalktı, heybeyi yerden aldı ve Azrael'in saçtığı

sayfaları topladı. Casus, kaburgalarındaki acı ile Lord Soth'a duyduğu korkunun karışımından dolayı attığı her adımda başının döndüğünü hissetti. Zeminde yarısaydam, zayıf bir bölüme gelince, bunu baş dönmesine bağlı bir halüsinasyon sandı. Fakat Azrael kolunu yakaladı ve onu etrafından dolaştırdı. Gesmas soru sorar bir şekilde cüceye baktı, ama alabildiği tek cevap cücenin kaleye vardıklarından beri takındığı aynı aşırı nazik gülümsemeydi.

Hol boyunca ilerlerken, Gesmas etrafında tamamen görünür olmayan başka şeyler de gördü. Sağ tarafındaki taş merdivenlerin büyük bir kısmı yoktu—kırılmış veya yıkılmış değildi, sadece orada yoktu. Zeminin başka ufak bölümleri de varlık ve saydamlık arasında gidip geliyordu. Yuvarlak odanın merkezinin tepesinde, büyük ve ağır avize bir serap gibi sallanıyordu. Tavanda büyük metal halkaların olması gerektiği yerde, siyah ve boş yarıklar açılmıştı. Zincirler boşluğa bağlıydı.

Gesmas etrafında garipliği anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Tuhaf çevresindeki detayları kendisine özgü olmayan bir kayıtsızlıkla kabul etti. Sanki olayları uzaktan izlermiş, holde uçuşan hayaletlerden biriymiş gibiydi. Bu çıkarım ve biraz dahası, Gesmas'ın Soth'un tahtına yaklaşmasını, ateşle kömürleşmiş zırhındaki orijinal dekorasyonu ayırt edebilecek kadar ölüm şövalyesini yakınında durabilmesini mümkün kıldı.

Kömürleşmiş metalin üzerinde güllerden ve yalıçapkınlarından oluşan karmakarışık bir figür vardı. Toz, is ve yıllar bazı renkleri anlaşılması güç hale getirmiş, kuşların kanatlarındaki bazı ince detayları yok etmişti. Yine de tasarım, bu o kadar korkulan, dehşet verici şövalyenin bir zamanlar huzuru ve onuru bildiğini gösterecek kadar eski güzelliğini koruyordu.

"Bana benim hikayemi anlat," dedi Soth, tutsağa. "Bana kim olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi anlat."

Gesmas bir anda üç büyük adım atarak kürsüye tırmandı ve heybesini kürsüye oturttu. Kırık cam parçaları yere düştü ve sanki yerin yıldızlarıymışçasına parıldadı. Casus ancak şimdi tahtın arkasındaki duvarda yer alan altı demir ovali fark etti. Malocchio Aderre onu bu çerçevelerde bir zamanlar duran aynalar hakkında uyarmıştı, bu sihirli aynalar Soth'un anılarına dalıp hayatı boyunca izlemiş olabileceği yolları görebilmesine olanak tanıyordu. Açıkça görülüyordu ki, Sithicus'un lordunun düşlerini güçlendirmek için artık bu tür şeylere ihtiyacı yoktu.

İlk sayfaları heybesinden çıkartırken, Gesmas garip bir şekilde Soth'un hayallerinin topladığı hikayelerden daha tuhaf olup olmadığını düşündü. Bundan şüpheliydi.

"Bu hikayeyi Hroth elflerinden öğrendim," dedi Gesmas. Kendi el yazısı ile yazdığı notlarını güçlükle okumaya başladı: " 'Soth olarak bilinen şey yaklaşık otuz iki yıl önce Barovia'da ortaya çıktı. Bu kadar güçlü varlıklar bu hayaletli topraklarda ozanların dikkatlerinden kaçamayacağı için, daha önce var olmuş olması mümkün değildir. Soth'u Barovia lordu Strahd von Zarovich yaratmış olmalı, onu kara büyü ile çağırmış olabilir. Bu Soth'un zırh giymediğinde neden görünmediğini açıklar. Aslında metal yüzeyin içi boştur, o lanetli zırh onu hayata getiren büyücüye karşı gelmiştir.' "

"Doğru değil," diye tısladı banşiler. "Doğru değil!" Ancak onların haykırışlarında inanç yoktu. Onlar da Soth gibi gerçekten emin değil gibi duruyorlardı.

Soth bir an için bu iddiaları düşündü. "Bu Strahd von Zarovich'i hatırlıyorum," dedi, "ve bu lanetli diyara gelişimin onun topraklarından geçtiğini de hatırlıyorum. Geri kalanı ise kanıtlamak da çürütmek de kolay. . . "

Soth zırh eldivenini öne doğru çekerek, bileğinin ufak bir parçasını gösterdi. Gesmas tam olarak göremedi ama, gördüğü kadarıyla garip bir çürüme geçirdiği belli olan de-

risi ona Nedragaard lordunun yaşayan bir şey olamayacağını söylüyordu.

"Ah," dedi Soth. "Sadece boş bir metal olmadığım ortada. İnsanlarım benim hakkımda başka ne gibi hikayeler anlatıyorlar?"

Birkaç saat boyunca Gesmas bütün öğrendiklerini anlattı. Hikayelerin çoğu açıkça yanlıştı, Soth'un acımasız varlığı ile kolaylıkla yalanlanabiliyordu. Banşiler aynı iddiaları hem destekliediler, hem de karşı çıktılar. Bazen hayaletler birbirleri ile çelişkiye düştüler, hatta bazen kendileriyle bile. Azrael sessizliğini korudu, ancak Gesmas, efendisi ne zaman bir hikaye ile ilgilense cücenin rahatsız bir şekilde kıvrandığını görmekten kendini alıkoyamadı.

Birkaç benzer rapor Soth'tan en katılımcı tepkileri aldı. Bu hikayeler Nedragaard Kalesi'nin lordunun Barovia veya Sithicus'a çok uzak olan, Krynn denilen bir yerden geldiğini iddia ediyordu. O ışık ve umut ülkesinde Soth korkunç bir suç işlemişti—ağabeyinin ve kız kardeşinin katledilmesi, aziz bir pederin öldürülmesi, hatta tanrıların kendilerinin bile yok edilmesi. Hikayeler hangi hareketlerin doğru olduğu, hangilerinin sadece masal olduğu konusunda bir uzlaşmaya varamıyor, ancak hepsi de Soth'un bu alçaklıklarının onu sonsuza kadar ölümle lanetlediği sonucunda birleşiyordu.

Zaman zaman Gesmas konuşurken, banşiler kaybolup tekrar ortaya çıkıyorlardı; sayıları da hayalet bedenleri gibi değişkendi. Ancak Soth'un Krynn'den geçirdiği günlere ilişkin hikayeler anlatılırken banşilerin sayısı daima on üçtü.

Boğuk bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle Gesmas, topladığı hikayelerin sonuncusuna geldi. Soth'un İsolde isimli bir elf kızına duyduğu tutkudan bahsediyordu, bu tutku öylesine büyüktü ki, bir zamanlar soylu olan şövalyeyi hem evlilik yeminine hem de hayatını adadığı şövalye düzenine ihanet etmeye zorlamıştı. Soth'un karısının öldürülme-

siyle ve o çok sevdiği şövalyelikten atılmasıyla felaket ve gözden düşme ardı ardına gelmişti. Kontrolsüz şehvetle ilgili çoğu hikayede olduğu gibi son, trajikti.

" 'Lord Soth güzel İsolde'yi ana holde karşıladı,'" diye okudu Gesmas yorgunlukla. " 'Onu sadakatsizlikle suçlaması şaşırtıcı olmamalı, çünkü kutsal yeminleri bozan bir kişi bir daha kimseye güvenemez. Kıskanç öfkesine ses verdiği sırada, bir sarsıntı kaleyi sarstı ve üç demir halka ile tavana bağlı duran avize yere düştü. Hol boyunca çıkan yangın, orada—' "

Korkunç bir tangırtı duyuldu. Gesmas nefesini tuttu ve yırtık pırtık parşömeni yere düşürdü. Döndüğünde avizenin düşmüş olduğunu gördü. Kırılmış, soğuk taşların üzerine yayılmıştı. Enkazın üzerinde on üç sessiz banşi havada asılı duruyordu. On üç iskelet savaşçı yere düşmüş demir halkaların etrafında hazır bekliyordu. Yere saçılan mumların aydınlattığı sırıtan yüzleri, kızıl alevlerle parlıyor gibiydi.

"Orada bulunan İsolde ve kucağında, süt beyazı ellerinde tuttuğu çocuğunu köşeye sıkıştırdı," dedi mezardan gelen bir ses. Soth yavaşça ayağa kalktı. Örümcek ağları üzerinden çürümüş, sarılı bir çarşaf gibi düştü. Sithicus lordu casusun raporunu okumuyor, bozulmamış bir anıdan bahsediyordu.

"Her zaman merhametli olan tanrılar, bir zamanlar ünlü olan şövalyeye kalbinin nefretten daha fazlasına sahip olduğunu kanıtlaması için bir şans verdiler," diye devam etti Soth. "Elf kızı, alevlerin içinden oğullarını kurtarması için ona yalvardı. Ancak öfkesi ve gururu onun harekete geçmesine izin vermeyecekti. Arkasını döndü ve onların mahvolmalarına izin verdi."

Soth ezberindekini okumayı bitirince, banşiler yeniden şarkı söylemeye başladı. Ancak şimdi onların o korkunç sesi hep bir ağızdan aynı şarkıyı söylüyordu

"Ve rüyaların ortamında
Onu hatırladığında, rüyanın dünyası
genişleyip ışıkta duraksadığında,
sen kutsanmanın ve güneşin eşiğinde durduğunda,

O zaman senin hatırlamanı sağlayacağız,
seni tekrar yaşatacağız
vücudun uzun süre reddedilmesi ile."

Azrael Gesmas'ı kolundan sertçe yakaladı. "Sana bu hikayeyi kim verdi?"

Soth'un suçlarını sıralamayı sürdüren banşilerin şarkısı, Gesmas'ın düşünmesini zorlaştırdı. "B—ben hatırlayamıyorum." Bir dizinin üzerine çöktü, sakat ayağı acı içerisinde kıvranıyordu. Yere düşen kağıtların arasında delicesine üzerinde son hikaye yazan kağıtları aramaya başladı. "Çok fazla hikaye vardı. . . "

"Gezinenler," dedi Soth. "Sadece onlar benim gerçek hikayemi biliyorlar."

Azrael'in sırıtışı kaybolmuştu. Dudaklarını heyecanla emdi, sonra: "Kendinizi yormayın, kudretli lordum. Eğer Magda'nın hırsızlarının size ihanet ettiğinden şüpheleniyorsanız, ben onlarla ilgilenebi—"

"Hayır. Çok uzun zamandır uyukluyorum, kendim hakkında çok fazla şeyi unuttum." Soth eldivenli parmaklarını esnetti, sonra onları sıkı bir yumruk haline getirdi. "Kaderimin dizginlerini elime geri almanın zamanı geldi."

Ölüm şövalyesi taş merdivenlerden aşağıya indi. Holün düzensizliğine baktı—kayıp merdivenler, zeminin tuhaf şekilde yarı saydam bölümleri. "Magda ve kabilesini şafak söktüğünde çağıracağım," diye bildirdi Soth, banşilerin feryatları arasında.

"Ve ben de mahkumu halledeceğim," diye teklif etti Azrael. "Zindanlarda hala yer va—"

"Hayır," diye kesti Soth. "Madenlerde çalışmaya konulacak." Parıldayan gözlerini casusa çevirdi. "Bunu bir ödül olarak kabul et, dürüst hırsız. Orada hala biraz yaşayabilirsin. Bana bu. . . eğlenceyi getirdiğin için sana teşekkür ederim."

İskelet savaşçılardan ikisi kürsüye yaklaştı ve Gesmas'ı yakaladı. "Zindanları da ayrıca boşalttır," diye emrettiğini duydu casus, Soth'un. "Soyluları ve tüccarları fidye karşılığı serbest bırak. Geri kalanları kendi özgürlüklerini satın alana kadar çalışmaya başlat. Bu bir şövalyenin tutsaklarına davranış şeklidir, Azrael. Dikkat et."

Gesmas Lord Soth'un göz kırpmayan bakışlarının hol boyunca kendisini takip ettiğini hissetti. "Ancak senin için fidye yok, dürüst hırsız," diye bildirdi Soth, casus yakınından geçerken. "Kime hizmet ettiğini unutmadım."

Gesmas Nedragaard'ın çakıllı yollarında gecenin kaybolusunu izledi. Yorgun, korku ve acıdan uyuşmuş bir halde ufka baktı ve şafağın sökmesini bekledi. Ancak karanlık, topraklardaki kavrayışını bırakmak konusunda isteksizdi. İskelet savaşçılar Soth'un zindandaki mahkumları temizleme emrini yerine getirdiğinde, Gesmas ışığın bir daha Sithicus'a dönüp dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Kirli zavallıların sonuncusu da avluya doğru sürüklenirken, büyük bir at arabası kaleye vardı. Sert ve iyi silahlanmış üç asker tek bir emir verilmeden, tek bir söz söylemeden mahkumların kontrolünü eline aldı. Soth bu arabayı çağırmak için ne gibi bir büyülü yol kullandıysa, aynı şekilde sürücülere de emirlerini iletmiş olmalıydı.

Gesmas arabaya ilk binen kişiydi. Hala yürüyebilen mahkumların onun ardından arabaya doluşarak, onu arabanın en arkalarına, kapıdaki tek demirli pencereden mümkün olduğu kadar öteye sıkıştırdılar. Hasta olanlar odun parçaları gibi yere istiflendiler. Bu zavallı adamlardan çıkan koku, casusun midesinin ağzına gelmesine neden oldu. Onların

ağlaşmaları, berbat yaraları—kırbaç, germe aleti ve daha başka egzotik işkence aletlerinin açık sonuçları—Gesmas'ın Azrael'in onun için hazırladığı planların gerçekleşmemesine sevinmesine yol açtı.

Üç askerden birisi arabaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. İsyan tehlikesi yoktu; mahkumlar ya silahlı adama şaşkın, odaklanamamış gözlerle baktılar, ya da o onlara doğru bakarken yüzlerini kaçırdılar. At arabası harekete geçerken kimse konuşmadı. Gesmas hepsinin de dilsiz olup olmadığını merak etti—ta ki, çoğunun banşilerin çığlıklarına yıllar boyu maruz kalmaktan sağır olduğunu anlayana kadar.

Nedragaard'ın gürültü patırtısı sona erince, atların düzenli ayak sesleri Gesmas'ı yatıştırmaya başladı. bütün olanlara rağmen doğruyu söylemesi onu kurtarmış gibi görünüyordu. Azrael'in pençesinden kurtulmuştu ve kendisini hayatta tutma şansı olabileceği bir yere gidiyordu. Madenlerde çalışmak zor, hatta ölümcül olacaktı ama bir kaçış şansı bulacak kadar uzun yaşayabilirdi. Bacağı onu en zorlu kazma işlemlerinden alıkoyacaktı. Hatta belki de midillilerle ve arabaları çeken diğer hayvanlarla ilgilenme gibi bir işe bile atanabilirdi. Ne de olsa, bu her zaman asıl istediği şeydi.

Gesmas kafasını salladı. Görevi kendisini kurtarmak, tekrar İnvidia'ya geçmek ve raporunu sunmaktı. Notlar olmadan bile Soth hakkında Lord Aderre'yi tatmin edecek kadar fazla şey biliyordu.

Arabanın kalın yan tarafından gelen bir patırtı Gesmas'ı kendine getirdi. Bir ikincisi ve üçüncüsü de muhafızın dikkatini çekmişti. Muhafız, kapının demir parmaklıklı penceresinden bakmak için döndü. Bir an sonra geriye, yaralılar yığınının üzerine düştü. Gözünün olması gereken yerde beyaz tüylü bir ok vardı.

Mahkumlar sanki yaradan çıkıp kendilerine saplanabilirmişçesine oktan geri çekilmeye başladılar. Abuk sabuk bağırışları atların aniden kişnemesiyle ve arabanın bir şeye çarp-

masıyla çıkan çatırtıyla boğuldu. Bir an için o şeyin üzerinde tırmanır gibi oldu, sonra yana devrildi.

Gesmas kendisini çarpmadan koruyacak kadar çabuk tepki verdi. Ancak bu fazla işe yaramadı. Sarsılmış bir şekilde yerde yatıyor, uzuvları kanıyor ve acı ile inliyordu. Yarı baygın bir şekilde tahtanın kırılmasını duydu, vücutlar oradan alınırken insan yığınının azaldığını hissetti. Hareket etmeden durdu, ölü numarası yapmanın, ne olduğunu anlayana kadar aklını ve gücünü toplamanın daha iyi olacağını biliyordu.

Mahkumlar—hem yaşayanlar hem de ölü olanlar—teker teker oradan alındı. Gesmas elf dilinde birkaç kelime duydu, çoğu talimat şeklindeydi. Bu lehçe daha önce duymadığı bir lehçeydi. Şehirde oturan elflerin kulağa hoş gelen dilinden çok uzak, gırtlaktan gelen, kalın bir lehçe. Bunların Demir Tepeler'in vahşileri olduklarını fark etti, bir ürpertiyle.

Güneş nihayet doğuyor, şafak, at arabasının içine çatlamış yerden giriyordu. Gesmas kapalı göz kapaklarının üzerinden gölgenin ve ışığın hareketlerini takip etti. Mahkumları arabadan çıkaran ya da sürükleyen kaç tane vahşi elf olduğunu anlamak güçtü. Dikkatle dinledi. Dışarıda adamlar ağlıyordu ve büyük bir yangın başlamıştı. Hiç çığlık gelmiyordu. Biraz sonra ağlamalar ve elflerin kaba emirleri kesildi ve geride sadece ateşin çıkardığı sesler kaldı.

Sonra kokuyu aldı: Yanan etlerin iğrenç kokusunu.

Gesmas gözlerini açtı ve kendisini parçalanmış arabada yalnız başına buldu. Sithicus'un şafağıyla gelen ışık bir zamanlar kapının olduğu yerdeki iri delikten içeri süzülüyordu. Midesinin üzerinde döndü ve yavaşça yarığa doğru emekledi. Her dikkatle düşünülmüş hareket bir saat alıyor gibiydi. Her çatırtı ve sürtünme sesi, onu kulakları basınçtan çınlayana kadar dişlerini sıkmak zorunda bırakıyordu.

"Ateş, ölüler için," dedi bir ses, casusun omzundan.

Gesmas şaşkın bir halde bağırdı ve hızla arkasına döndü.

Arabanın en arkasındaki gölgelerin içerisinde, biraz önce Gesmas'ın kendisinin yattığı yerde, uzun, maskeli birisi duruyordu. Şekli pelerini ve geniş şapkası ile seçilemez bir haldeydi. Onlar da maskesi, ayakkabıları, ve iyi dikilmiş pantolonu ve ceketi gibi tek tipti. Üniformanın rengi, bütün renkler çekilmiş gibi, mat bir kül rengindeydi.

Yabancı avuç içleri casusa doğru bakacak şekilde, eldivenli ellerini iki yana açtı. "Korkma, Gesmas. Seni ürkütmek istemedim."

"Sen de kimsin lanet olası?"

Maskesine uzandı. Gesmas bunun gibisini daha önce de görmüştü—pamuklu kumaş, çiçekleri veya giyen kişi ne gibi bir bitkinin salgını uzak tutabileceğine inanıyorsa onu asacak yeri olan büyük bir bez parçası. "Sen beni tanımazsın," dedi yabancı. Sesi kulağa hoş geliyordu, aksanı ise kültürlüydü. "Ben bu yakınlardan bir tüccarım."

Maske çıkarken, Gesmas bir an için maskenin arkasında bir yüz olmadığını, sadece yabancının ten rengi gibi soluk bir renkte düz bir ciltle karşılaşacağını düşündü. Gözlerini kırptı ve yanıldığını gördü.

Adam Gesmas'ın dolaştığı bütün ülkelerde yakışıklı olarak kabul edilirdi ve hatta daha da fazlası. Güzel saçları gururlu yüz hatlarını çerçeveliyordu. Derin gözleri casusun endişeli bakışlarını iyi bir mizaçla karşıladı. "Ateşin, ya da daha çok elflerin üzerine attıkları şeyin seni korkuttuğunu biliyorum. Alevlerin senin kaderin olmadığını bilmeni istedim."

"Buradan eve nasıl gideceğimi söylemeni tercih ederdim," dedi Gesmas. "Aslında, ben kendi yolumu bulabilirim."

Kapıya doğru döndü, fakat yolun kapalı olduğunu gördü. Yükselmekte olan güneşi arkasına alan yabancı, yolunun önünde duruyordu. Işıkta, o soluk elbiseleri o kadar da tek tip durmuyordu; giydiği her şey hafifçe kızıla boyanmıştı, şapkasının ucundan, şu anda eldivenli ellerinde tuttuğu u-

fak kutuya kadar. Soluk renkli deriyi bir kitap gibi dikkatle açtı. İçerisinde, düzgün sıralarla dizilmiş, bir ayakkabı tamircisinin aletleri vardı. Ufak çiviler, keskiler, ufak bir çekiç ve hatta ipler bile saf gümüştendi. Onlar da, kızıl beneklere sahipti.

"Kanlı Ayakkabı Tamircisi," diye fısıldadı Gesmas.

Tamirci başıyla onayladı ve kutudan bir bıçak çıkardı. Bıçak gün ışığında parıldadı. "Bunun için üzgün olduğumu bilmeni isterim."

Kaçmak anlamsız, dövüşmek ise boşunaydı. Gesmas bunu biliyordu. Ancak Lord Aderre tarafından kendisinin üzerine konulan örtüye, casus ve gerçeklerin yılmaz araştırmacısı rolüne o kadar bağlıydı ki, korkusu bile onu şunu sormaktan alıkoyamadı, "Sen nesin?"

"Esasında ben bir *kimseyim*, bir *şey* değil." Tamirci öne eğildi ve adını casusun kulağına fısıldadı.

Gesmas'ın yüzüne neşesiz bir gülümseme yayıldı. "Tabi ki."

"Başka bir yolu olmasını isterdim," dedi Tamirci, bıçağı kaldırırken. "Ancak belirlediğin yolda yürümek için sadece çok fazla şansın olur."

O günün ilerleyen vakitlerinde, bir grup avcı, mahkumları taşıyan arabayı bulduklarında, beyaz tüylü oklar onlara her şeyi anlatıyordu. Beyaz Gül'ün müttefiki olan elfler arabaya saldırmıştı. Her zaman yaptıkları gibi Demir Tepeler'in yabanileri canlıları alıyor ve ölüleri de Lord Soth onları kara büyüyle yeniden diriltmesin diye yakıyorlardı. Atlar yemek için kesilmişlerdi. Değeri olan her şey çalınmıştı.

Gesmas Malaturno'nun vücudunu kırılmış at arabasının içerisinde buldular. Kolları nazikçe göğsünün üzerine katlanmıştı. Yorgun yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Sakat ayağı bile düz duruyordu, sanki ölüm onu o hayat boyu süren belasından ve hediyesinden serbest bırakmıştı. Bu ölümü açıklayan beyaz tüylü oklar değil, casusun vücudundaki tek

bir yara iziydi.

Temiz, dikkatli bir şekilde Gesmas'ın ayaklarının altı kesilmişti.

3

Beyaz güller küçük kiliseyi doldurmuştu. Pencereleri ve kapıları çerçeveliyor, çatı kirişlerinden şeritler halinde sarkıyor, sunak üzerinde cam küreler içerisinde yüzüyorlardı. Güzel kokuları odada dolaşıyor, en dertli kalbi bile yatıştırıyordu.

Beyaz güller Sithicus'ta ender bulunurdu. Hiçbir bahçıvan onları yetiştiremezdi. Sadece Demir Tepeler'in en izole kısımlarında, vahşi elfler tarafından kontrol edilen bir bölgede kendiliğinden yetişirlerdi. Ganelon, arkadaşlarının seremoni için nasıl olup da bu kadarını bir araya getirebildiklerini bilmiyordu, ama onların bu beklenmeyen varlığı onu şaşırtmamıştı. Ambrose, Kern ve geri kalan madenciler onun adına daha da mucizevi şeyler başarmışlardı. Ganelon onların arkadaşlık adına Lord Soth'un kendisine bile karşı duracaklarından şüphe etmiyordu. Eğer gelin düğün töreni için beyaz güller istiyorsa, arkadaşları ülkedeki bütün çiçekleri getirdiklerinden emin olurlardı.

Helain özellikle belirli bir çiçeği saçı için ayırmıştı. Ne en büyük, ne de en mükemmel olanıydı, ancak güldeki bir şey onun dikkatini çekmişti. Her zamanki çekiciliği ile, Helain onun takacağı tek çiçek olacağına karar vermişti. Beyaz taçyaprakları kızıl saçları ile tam bir tezat oluşturuyordu, sıvı alevler üzerinde yüzen, kardan bir heykel.

Seremoni sade ve güzeldi. Ganelon yemin ederken bir bileğine sade bir ipek sicim bağlamıştı. Zarifçe Helain'in eli-

ni eline aldı ve kendisini ona bağlamasını bekledi.

Sicimi kendi bileğine bağlarken parmakları titriyordu. Ganelon onu sakinleştirmek için Helain'in mavi gözlerinin içine baktı. Orada bir karmaşa ve karanlık bir şeyin gölgesini gördü; bu, tanımadığı bir şeydi. Helain ağzını açıp yeminini etmeden önce bir an duraksadı. O zarif dudaklardan dışarıya çıkan şey bir çığlıktı.

Ganelon Helain'e uzandı fakat ani bir acıyla geriledi. Bileklerinin etrafındaki sicim kanlı dikenlerden oluşan bir ipe dönüşmüştü. Ganelon, Ambrose, Kern ve Ogier'e seslendi, fakat yanıt alamadı. Arkadaşları kiliseden kaçarak geride sadece gölgelerini bırakmışlardı. Siyaha dönmüş güllerle çevrili olan, karanlık şekiller ağır ağır yaklaştı.

Ganelon uyandığında Helain hala çığlık atıyordu. Uyku düşüncelerini bulandırmıştı. Uyku sersemi bir halde hala rüya görüp görmediğini düşündü. Onları daha önce de yaşamıştı, uyandığını sandığı fakat aslında uyanmadığı, kabus içerisinde kabuslar.

Hayır. Ambrose Helain'in kapısında, onu yatıştıracak sözler sarf ediyordu. "Biz seni korumak için buradayız," dedi dükkan sahibi yumuşak, hırıltılı sesiyle.

"İğne ve iplik," diye haykırdı Helain. "Casusun yolu. Anlamıyor musun? Casusun yolu!"

Her tarafı tutulmuş bir halde Ganelon doğrularak sert, tahta sıradan kalktı. Kendisini bir battaniyenin üzerinde oturur buldu, muhtemelen Ambrose'nin gece üzerine üşümemesi için örttüğü, kendisinin de tekmeleyerek yere attığı bir örtüydü. Ganelon keşke battaniyeye sarılsaymışım, diye düşündü; ayakları ve bacakları soğuktan ağrıyordu.

"Helain, iyi misin?" diye seslendi Ganelon. Cevap vermeyebileceğini biliyordu, fakat onun yerine Ambrose'ye sormak kızın kendisi için tamamen kaybolduğunu kabul etmek demekti.

Dükkan sahibi bir elini havaya kaldırdı, Ganelon'u ge-

ride tutmak için iyi niyetle yapılmış bir uyarıydı bu. Genç adam yine de kapıya geldi. Ambrose'ye saygı duymadığı için değildi; kalbi Helain'i acı içerisinde bırakmaya razı olmuyordu. "Nedir, canımın içi?" diye sordu demir parmaklı, ufak pencereden.

Tedbirli bir hayvan gibi, Helain kapıdan yavaşça geri çekildi. Kızıl saçları gözleri hariç yüzündeki her yeri kaplamıştı. Dikkatlice hasırları yana ittirdi ve Ganelon'a baktı. "Kimsin sen?"

Soru onu bir bıçak gibi kesti. En kötü hayallerinde bile onu hatırlardı, sadece aşina olduğu biri olarak olsa bile. Ganelon cevap veremeden, Helain'in yüz hatları yumuşadı ve güldü. Sesi canlı ve netti. "Bu sabah çok yakışıklı görünüyorsun," dedi, "bir tıraşa ihtiyacın olsa bile."

Ganelon Ambrose'ye baktı ve kendi şaşkınlığının yaşlı adamın yüzüne de yansıdığını gördü. Soru Helain'in son haftalarda ortaya koyduğundan çok daha anlaşılırdı. Kahkahası ise çok daha şaşırtıcıydı. Her iki adam da o tatlı sesi neredeyse bir yıldır duymamıştı, bu deliliği başladığından beri.

Mutlulukla gülümseyen Ganelon yeniden küçük pencereye döndü. "Tıraş olmayı bir gün atladığımda hiç böyle yapmazdın."

"Yanılıyorsun," dedi açıkça. "Daha önce hiç tanışmadık."

Morali yükseldiği hızda, yeniden bozuldu. "Beni tanımıyor musun?"

"Ambrose beni korumak için burada olduğunuzu söyledi," diye yanıt verdi Helain, "ama seni hiç görmedim. Madenleri mi işletiyorsun?"

Genç adam hıçkırığa boğuldu. "Ben Ganelon'um. Biz evlenecektik—ve evleneceğiz, sen iyileşir iyileşmez."

Helain elleri ile kulaklarını tıkadı. "Aşk konusundaki konuşmalarını dinlemeyeceğim," dedi. "Bunu yapamam."

"Fakat dinlemelisin, çünkü seni seviyorum."

Bir çığlık attı—korkudan değil, acıdan dolayı. Ganelon Nedragaard Kalesi'nde dolaşan banşileri düşündü. Neredeyse Helain'in çığlıklarında onların yankılarını duyabiliyordu. Kendi üzüntüsü ve sorunu ile bu kadar uğraşıyor olmasaydı, bu içgüdüsüne şaşardı, çünkü daha önce kalenin yakına gitmemişti ve huzursuz ruhların çığlıklarını sadece hikayelerde duymuştu.

Ganelon, Ambrose'nin ellerini kolunda hissetti ve kapıdan uzaklaştırılmasına izin verdi. "Bunu ona söylememeliydin," dedi dükkan sahibi. "Bunun onu ne kadar üzdüğünü biliyorsun."

"Neden?" dedi genç adam acıklı bir halde. "Ben ona ne yaptım ki bu sözleri kaldıramıyor?"

Bu soruya verecek cevap yoktu, en azından Ambrose, Ganelon veya Helain hakkında kaygılanan diğer kişilerin bulduğu bir cevap yoktu. Ganelon ile evlenmeden birkaç gün önce Helain hastalanmıştı. Önceleri Ambrose bunun heyecan nedeniyle ortaya çıkan bir ateş olduğunu düşündü. Onun koruyucusu olarak, dinlenmesinin uygun olacağına karar verdi. Herkes onun seremoniye kadar iyileşeceğini tahmin ediyordu.

Takip eden hafta ve aylarda Helain'in durumu daha da kötüleşti. Bir süre için Ambrose onun salgına yakalandığını düşündü, gerçi asla bu ölümcül hastalığın onu yanından ayıramayacağını biliyordu. Ganelon ve birkaç cesur madenci karısının da yardımıyla, onun hastalığının fiziksel belirtileri ile ilgilendi ve sonunda bu belirtiler hafifledi. Helain'in kıskacında tutan şey Beyaz Ateş değil bir akıl hastalığıydı. Bir yıl boyunca delilik ona paranoyak halisünasyonlar gösterdi, onu günlerce uyutmayıp daha sonra da kimsenin hiçbir şekilde uyandıramadığı derin uykulara daldırdı.

Bütün bu olanlar boyunca, Ganelon sabırlı olduğunu kanıtladı. Hiçbir şeye kayıtsız şekilde bağlanmamak onun doğasında vardı. Madende bir düzine işe girmişti, hiçbirinde

fazla uzun kalmadı. Sadece Ambrose gibi arkadaşlarının desteği ve toleransı ile karnını doyurabildi. Vardiyalarını kaçırdı, görevlerini aksattı ve günler boyunca ortadan kaybolup, ne gibi bir "macera" dikkatini çekerse ona koştu. Ambrose için haşarı genç adamı Azrael'in maden ocağı patronlarının dikkatinden uzak tutmak hiç de kolay bir iş değildi. Ancak, her nasılsa bunu başardı.

Ganelon'un Helain'e olan bağlılığı ve onların ortak mutlulukları Ambrose'nin ihtiyacı olan tek ödeme şekliydi. O hastalandıktan sonra bile, genç adam asla bocalamadı, maceraperestliğinin madenleri terk etmesine izin vermedi. Esasında Ganelon öylesine bir tutku ile kendisini Helain'in hastalığına adamıştı ki, Ambrose onun da bir şekilde delirdiğinden korktu, ama bu tutkunun deliliğinden başka bir şey değildi.

"En iyisi onu kendi haline bırakmak," dedi Ambrose, o ve Ganelon bir süre sessizce oturduktan sonra. Kısa ve kalın parmaklarını sıraya vurarak bir ritim tutturdu. "İşe dönmeliyiz. Güneş doğdu, yani müşterilerimiz de geldi."

Ganelon bunu başıyla onayladı, ancak balkondan dükkana uzanan merdivenler boyunca dükkan sahibini takip etmedi. Başı önde oturarak, Helain'in çığlıklarını ve Ambrose'nin dükkanı yeni bir güne hazırlamasının olağan seslerini dinledi. Az sonra çığlıkları hıçkırıklara, hıçkırıkları da fısıltılara dönüştü. Bütün bu sırada Ambrose işine baktı; fıçıları açıp, sandıkları düzeltti. Ganelon en sonunda ayakkabılarını giyip, tırabzana ilerlerken ve aşağıdaki kaosa bakarken, Ambrose bir gece önceki ayinde kullanılan tahta sandalyeleri yerlerine taşıyordu.

Büyük, hafif aydınlatılmış iki katlı oda bir dükkan, depo, toplantı salonu ve Veidrava tuz madeninde çalışan insanlar için bir toplanma noktası olarak hizmet veriyordu. Madenciler ve aileleri dükkanın Ambrose'ye ait olduğunu düşünüyorsa da, o sadece orayı işletiyordu. Sithicus'taki değerli her

şey gibi, bu dükkan da esasında Lord Soth'a aitti. Nedragaard Kalesi'nin efendisi dükkanı veya madeni hiç görmemişti, ama becerikli kahyası orayı bu gerçeği akıllarında tutturacak kadar sık ziyaret ederdi.

"Borca'dan gelen yeni giyecek stoklarıyla, bugün yoğun bir gün olacak," diye seslendi Ambrose, Ganelon'a. Bu bağırış beraberinde bir öksürüğü getirdi. Bu, yaşlı adamın yıllar boyunca madenlerde çalışmaktan dolayı zayıflamış ciğerlerinin bir göstergesiydi. Hala hırıldayan dükkan sahibi ön kapının sürgüsünü kaldırdı ve kapıyı açtı. Müşterileri kapının önünde sabırsızlıkla sıralanmış bir halde bulmayı bekliyordu.

Etrafın terk edilmiş olduğunu gördü.

Ambrose dışarıya çıktı. Alışkanlığından dolayı, kapıya yakın durdu—binanın sabahın erken saatlerindeki gölgesinin sınırları içerisinde. Yer altında geçen yılları onu güneş ışığına karşı duyarlı yapmıştı. Maden ocağından sağ çıkan diğerlerinin aksine, Ambrose kendisini tekrar günışığına alışmaya zorlamamıştı. Bu olağandışıydı, Veidrava gibi insanın ruhunu öldüren bir yerde bile. Ancak dükkan sahibinin kibarlığı yerel halkın zihinlerindeki bu garipliği çoktan gölgede bırakmıştı.

Ambrose, şafağın zayıf ışığında bile gözlerini kısarak, etrafa bakındı. Can sıkıcı bir şekilde tekdüze, adi kıyafetler içerisindeki bir grup madenci karısı geniş, çakıl yolun karşı tarafındaki kenarında toplanmışlardı. Dükkan sahibinin bakışlarını gördüler, fakat onun el sallamasına karşılık vermediler. "Şimdi sorun ne?" diye düşündü yüksek sesle.

"Koyunlar kurtlarla alışveriş etmezler," diye yanıt verdi yumuşak bir ses.

Ambrose arkasını döndüğünde karşısında kabilesinin renkli kıyafeti içerisinde, gri saçlı, ufak tefek bir kadın buldu. "Magda Kulchevich," dedi Ambrose. "Her zaman olduğu gibi sizi gördüğüme sevindim."

Ambrose kadının hiçbir ses çıkarmadan arkasına nasıl geçtiğine, ya da madencilerin neden onunla mesafelerini koruduğuna şaşırmadı. Madam Magda, Gezinenler'in, yani Sithicus'un yabani kesimlerinde dolaşan ufak Vistani kabilesinin *rauniesiydi*. Onlar kahin, tüccar ve hırsızdılar. Yerel halk onlardan sakınırdı, ta ki gizli saklı bir işlerinin yapılmasına ihtiyaç duyana kadar. Vistanilerin ücretini ödemekten mutlu olurlardı, ödeme ister gümüşle, isterse de kanla yapılsın.

Ambrose Gezinenler'le olan ticaretini daha sıradan şeylerle sınırlı tutardı. "Bugün benim için neyin var?" diye sordu, kabile reisine içeri girmesini işaret ederek. "Battaniyeler? Biraz mücevher?"

"Daha özel bir şeyi kabul eder miydin?" diye sordu Magda. O daha cevap veremeden bir annenin çocuğunun aptallığına güldüğü gibi güldü. "Tabii ki de istemezsin! Deli bir kıza yardımcı olacak bir büyüyü bile istemezsin."

"Ona yardım edebilir misin?" diye seslendi Ganelon. Merdivenleri dörder dörder indi. "Ambrose, neden bundan bana söz etmedin?"

"Vistanilerin yardım edemeyeceği çok az yaratık vardır," dedi Magda.

Dükkan sahibi Ganelon'u omzundan yakaladı. "Onların yardımı kızın ruhunun tehlikeye girmesi ile olur," diye fısıldadı. "Boş ver gitsin."

Magda kafasını salladı. "Fısıldamana gerek yok, Ambrose. İnsanlarım hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Kim bilir, belki de sen haklısındır."

Ganelon'a döndü. Yeşil gözleri denizin bir denizciyi çağırdığı gibi onu çağırdı; gizem ve macera ve hatta huzur doluydular—ancak bu ölümün huzuruydu. "Sen aşkın onu kurtaracağını düşünüyorsun. Bazen aşk işleri daha da kötü bir hale getirir."

"Ya da belki de çocuk aşkın ne olduğunu bilmiyor," diye

önerdi iri yarı bir Vistani. Adam dükkana girdi ve taşıdığı katlı durumdaki dev halıyı yere bıraktı. Halı tahta yüzeye gürültüyle düşerken bir toz bulutu kaldırdı. "Pek tecrübeli birine benzemiyor." Sırıttı. "Pekala, oğlum. Eğer kılıcın düelloya hazır değilse senin yerine aşkınla ben birlikte olurum."

Magda tiksintisini dile getirdi. "Biz gönülden bahsediyoruz, Bratu. Gönüllerin düellosunda sen silahsız kalırsın."

Bratu Vistanilerin Patterna diye bilinen lisanında kabaca cevap verdi. Kabile dışından biri önünde küçük düşürülmüş olmaktan dolayı öfkeli olduğu apaçık belliydi. Magda konuşmasına izin verdi, fakat sözleri kızgın bir hal almaya başlayınca, onu elinin tek, ince bir hareketi ile susturdu. "Söyleyeceğini söyledin," dedi, sonra da halıyı işaret etti. "Bunu katla. Ambrose gibi bir dosta sopaya geçirilmiş bir domuz önermeyiz."

Ganelon gizlenmemiş bir öfkeyle iri yarı Vistani'ye baktı. Bratu bu bakışa nazik, alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Çingene genç adamın iki katıydı. Kolları neredeyse Ganelon'un bacakları kadardı. Yine de, Ganelon hayatında asla bir kavgadan kaçmamıştı, özellikle de Helain ile ilgili bir aşağılama ile alakalıysa.

Ambrose bir kavganın kaçınılmaz olacağını bilecek kadar Ganelon'un yaralarını iyileştirmişti. Daha da ötesi, genç adamın yere baygın düşüşünü, Bratu'ya karşı şansı olmadığını bilecek kadar çok kereler görmüştü. Bu yüzden basit bir emirle Ganelon'un dikkatini halıya yöneltti: "Madencilerin ailesinden kimse buna para ödemez, ama sanırım Helain bunu odasında görmek isteyecektir."

"Halı Dük Gundar öldürüldüğü gün onun kalesinden çalınmış," dedi Magda. Bir köşesini kaldırdı ve narin parmaklarını soyut desen üzerinde gezdirdi. "Daha doğrusu, en azından bana bunu satan adam öyle olduğunu iddia etti. Gerçi ben buna inanmıyorum. Gundar bu kadar güzel bir şeye sahip olamaz, sadece üzerine basmak için olsa bile."

Telaffuz edilmeyen bir kelime söyledi ve onu parmaklarıyla dudaklarından aşağıya doğru takip etti, ölü soylunun anısına eski bir Vistani laneti. Katilleri onu öldürüp bölgesi onun kadar cani olan komşuları arasında paylaşılmadan önce, Magda o tiranın topraklarında on yıldan uzun bir süre dolaşmıştı. Uzun zaman önce kendisine ve onun topraklarında sağ kalan çok az sayıdaki Vistani'yi bir araya getirerek oluşturduğu ufak kabilesine, yaşattığı her acı dolu saat için onun adını bir kez lanetleyeceğine dair yemin etmişti. Gundar on altı yıldan beri ölüydü ve Magda o yemini yerine getirmeden önce bir düzine kez daha ölecekti.

Ambrose Gezinenler'e tuz olarak ödenecek, halının makul fiyatı üzerinde pazarlık etmeye başladı. Madende metal para bulmak zordu, Ambrose için bile, ancak bu Vistani için sorun değildi. Ülkenin buralarında çok az tuz kaynağı mevcuttu ve bunu sınırda üzerine kâr koyarak satabilirlerdi.

Kabile adına pazarlığı Bratu yaptı, çünkü bu tür bir iş Magda'nın konumu için oldukça düşüktü. Bunun yerine yaşlı kadın Vistanilerin takas etmek istediği diğer nesnelerin getirilip Ambrose'nin önüne yığılması işini idare etmekle ilgilendi. Ganelon bir kızın daha sıradan şeyler getirdiğini gördü: Kap kacaklar ve tavalar, giysiler ve büyük, tahta bir sandık. Güzel yüzünde sıkkın bir ifade ile en ağır parçaları bile kolaylıkla getiriyordu.

"Ona dikkat et, İnza," dedi Magda, kız tahta sandığı yere bırakırken.

"Elbette," diye yanıt verdi İnza, tatlı tatlı. "Ancak benim olsa ona kesinlikle çok daha fazla özen gösterirdim."

Magda onun hoşnutsuzluğuna karşı içini çekti. "Hala ondan vazgeçmedin mi?" Kızın yanına giderek bir elini omzuna attı. "Onun içinde olmayı hak eden neye sahipsin?"

"Şimdilik hiçbir şeye." İnza zarif parmaklarını göğsünün üst tarafında, yapraklarla çevrelenmiş bir gezginin dövmesi olduğu yerde gezindirdi. "Fakat bir gün sahip olacağım."

İkisini yan yana gören Ganelon İnza'nın *raunie*nin kızı olduğunu fark etti. Benzerlik o kadar güçlüydü ki, sanki birine otuz beş yılı ortadan kaldıran bir mercekle bakılsa öbürü gözükecekti; annenin gri saçı siyah olacak, kırışık yüzü gençliğine kavuşacaktı. Sadece gözleri bu illüzyonu bozuyordu. İnza'nın yeşil gözleri insan aklını denizin derinliklerine çekmiyordu. Orada Ganelon en derin ormanların yeşilliğini, sarmaşıkların ve asmaların güneşsiz labirentini gördü. Etkisi büyüleyiciydi.

Ganelon anne ve kızının kendisine bir tür tiksintiyle baktığını görene kadar onlara baktığını fark etmedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, aniden bakışlarını ayakkabılarının tepesine çevirerek.

Ancak kadınlar tepki vermedi. Ganelon tam da arkasındaki demir pabuçlu ayak seslerinin ne zaman ve nasıl geldiğini düşünmeye başlamıştı. Hızla arkasına döndüğünde onların tiksintilerinin asıl nedenini gördü.

Lord Soth'un kahyası, Azrael, gölgelerle kaplı bir köşe başından ortaya çıktı. Ganelon onun oraya nasıl geldiğini hayal bile edemiyordu, ancak cücenin varlığını tereddüt etmeden kabul etti. Bu tür gariplikler Veidrava'da çok sık görülmeye başlamıştı, ölü atlılardan, madenin devasa Makine Evi'nde saklı olan şeylere kadar.

Cüce sırıtıyordu ve bu sırıtış o kadar abartılıydı ki, kemik beyazlığındaki bıyıkları ve koyun eti gibi kesilmiş favorileri bir hayvanın bıyıkları gibi diken diken olmuştu. Kahverengi gözlerinde sevinçli bir kötülük yapma isteği yatıyordu. "Bugünü rüyalarımda görüyordum," dedi boğazından gelen bir fısıltıyla. "Ne kadar oldu, ha, Magda? Yirmi yıl? Yirmi beş yıl?"

"Otuz iki," diye yanıtladı *raunie*. "Yine de, benim için yeterli değil." Sağ elini önünde tuttu, parmakları gevşekçe bükülmüştü. Bir anda elinde bir sopa belirdi. Kısa, kalın mat-

rak[1] sadece ön kolu kadar bir uzunluktaydı, tahtası kara ve düğüm düğümdü. Şimdi Bratu da yanındaydı. Hem o, hem de İnza gümüş bıçaklarını sallıyorlardı.

Azrael kaslı elini Ganelon'un üzerine koydu ve onu yana fırlattı. Genç adam elmalarla dolu bir kasaya çarptı. Bir an için donmuş bir şekilde orada uzandı kaldı.

"Yeter."

Azrael'in ortaya çıktığı aynı karanlık köşeden iki ufak turuncu ateş topu—ki Ganelon uyuşmuş bir halde bunların göz olduklarını fark etti, bataklık ışıkları gibi parıldadı. Gölgelerden dünya dışı bir soğukluk dalgası yayıldı, ateşle kavrulmuş ve eskimiş bir zırhın içerisindeki figürün geldiğinin belirtisiydi. Tek bir emir kelimesi hem kahyasını hem de Vistanileri durdurmuştu. Varlığı Ambrose'yi dizlerinin üzerine çökertmeye yetti. Daha önce Lord Soth'u hiç görmemesine rağmen, Ganelon bunun sadece Nedragaard Kalesi'nin efendisi olabileceğini anladı ve elinden geldiği kadar çabuk bir şekilde, itaatkarlık gösterisinde dükkan sahibine katıldı. "Yüce lordumuz," diye mırıldandı.

Soth tüccarları görmezden geldi. Onun yerine Vistani'ye kilitlendi. Bratu ve İnza bıçaklarını indirdiler ve saygıyla gözlerini kaçırdılar. Ancak, Magda sopasını hala havada tutuyordu. Aynı halde Soth'un bakışlarına karşılık verdi, en ufak bir şaşkınlık veya panik belirtisi yoktu. "Selamlar," dedi. "Benden istediğiniz nedir?"

"Kafatasın," diye kükredi Azrael. "Kilerime girip çıkan farelere atmak için bir şeye ihtiyacım var."

Magda içini çekti, fakat gözlerini Soth'tan ayırmadı. "Neredeyse eviniz olan bu yerde geçirdiğiniz zaman, size nezaketi unutturmuş," dedi. "Unvanı olmayan biz hırsızlar bile hayvanlarımızı dışarıda bırakmasını biliriz."

---

[1] Matrak: çomak; kısa, kalın sopa; silah olarak kullanılan, kısa, kalın değnek veya benzeri bir şey. *İng. Cudgel* (çn)

"Senin kalbini yiyeceğim!" diye kükredi Azrael.

"Bu sayede, en azından bir taneye sahip olursun," diye yanıt verdi Magda.

Azrael *raunie*ye doğru bir adım attı, fakat Magda onu sopasının bir savuruşuyla kendinden uzakta tutmayı başardı. Azrael bir keresinde o büyülü odunun dokunuşunu hissetmişti, Magda silahı elde ettikten az bir zaman sonra. Aldığı tek bir darbe ile kendinden geçmişti. Şimdi, bu nesne ile otuz yıl antrenman yaptıktan sonra, kendisine neler yapabileceğini görmek arzusunda değildi.

Soth Magda'nın kabilesinden bir grup Vistani'nin toplandığı yerin arkasındaki kapıya doğru işaret etti. Orada bir de av köpeği vardı, hırlayan şey sadece üç güçlü adamın kolları tarafından zaptedilebiliyordu. "Dışarı, kahya," dedi. "Çingenelere söylemek zorunda olduklarım seni ilgilendirmiyor."

Azrael duraksadı, bir cevap düşündü, ama asla söyleyemedi. Bütün Vistanilere alçak sesle lanet okuyarak yavaşça dükkanı terk etti. Ganelon da, İnza ve Bratu gibi cüceyi takip ederek dışarıya çıktılar. Sadece Ambrose tereddüt etti. Kapının eşiğinde durarak, kapının ardındaki güneşli dünyaya baktı ve titredi.

En sonunda döndü, başı önde ve elleri önünde kenetlenmiş bir halde: "Özür dilerim, yüce lordum, fakat yukarı katta hasta bir kadın var. Onu yalnız bırakmak istemiyorum. Şu anda uykuda, fakat uyandığında konuşmaya başlayabilir ve ben—"

"Kız onun koruması altında," diye araya girdi Magda, "ve ona karşı olan sorumluluğunu oldukça ciddiye alıyor."

"Ona kendi kızımmış gibi bakacağıma yemin ettim," diye ekledi dükkan sahibi endişeyle.

Soth eldivenli elinin bir hareketiyle konuyu ve adamı uzaklaştırdı. "O halde, ona git. Burada söylenecekleri hemen hemen hiç anlayamazsın. Ancak gitmeden önce burada duy-

duklarını tekrarlamayacağına dair, kadının ruhu üzerine bana yemin et."

Ambrose yemin etti, sonra hızla merdivenleri tırmanmaya başladı, her adımda nefesi kesiliyor ve oflayıp puflu-yordu.

"Eğer herkesin yemini bozulamaz olsaydı burası nasıl bir dünya olurdu," diye söylendi Nedragaard'ın efendisi, düşüncelere dalarak.

"Eğer siz bir Solamniya Şövalyesi olarak yeminlerinizi tutsaydınız, Lord Soth, bu dünya var olmazdı."

Ölüm şövalyesi sertçe döndü. "Biz şu anda sizden bahsediyoruz, leydi, bana verip de bozduğunuz sözlerden."

"O halde tartışacak bir şeyimiz yok." Magda en sonunda sopayı kavrayışına bir son verdi ve sopa kayboldu. "Yedi yıl önce benim Gezinenlerimin artık sizin kötü geçmişinizi size bile tekrarlamayacağına dair yemin ettim. Karşılığında da siz Malocchio Aderre'nin bizi katletmek için yolladığı katillere karşı bizi korumayı vadettiniz."

Bir kolundaki güneş yanığı olan yeri çimdikledi. "Ben hala yaşıyorum, ha? O halde sanırım siz bu anlaşmanın size düşen tarafını yerine getirdiniz. Bu lanet olası yere gelmeden önceki yaşamınızın detaylarını hatırlamamanız da, bizim sözümüzü tuttuğumuzun kanıtıdır."

"Aderre'nin casuslarından birini yakaladım," diye yanıt verdi Soth. "Benim geçmişimi araştırıyordu ve birisi ona gerçek hakkında biraz bilgi vermiş."

Magda başını salladı. "Bunu sorgulamıyorum. Tahtınızdaki uyanık uykunuzdan sizi sadece gerçek uyandırabilirdi. Fakat benim kabilemin dışında, sizin geçmişinizi bildiğini iddia eden başkaları da var."

"Başkaları?"

"Beyaz Gül'ün Dikenleri. Onların sizin ölümden önceki yaşamınız hakkından benden bile daha bilgili oldukları söyleniyor."

"Kim bunlar?" diye gürledi Soth.

"Haydutlar ve savaşçılar. Çoğu Demir Tepeler'in elflerinden oluşuyor," dedi Magda. "Beyaz Gül denilen ve her şeyden elini ayağını çekmiş bir generale hizmet ediyorlar."

"Nereye kadar?"

"Generalin adı yeterli bir açıklama olmalı, Kara Gül Şövalyesi. Sizin yenildiğinizi, belki de yok edildiğini görmek istiyorlar. Sizin geçmişinizi nasıl öğrendiklerini bilmiyorum. Liderleriyle hiç karşılaşmadım. Fakat saflarındaki en önemsiz hırsız bile sizin hayat hikayenizi biliyor. Belki de generalleri eski bir düşmanınızdır?"

"Belki de," diyen Soth, ellerini arkasında kavuşturarak bir süre ileri geri yürüdü. Dışarıdan tartışma sesleri ve bir köpeğin delice havlaması geldi. Ne Soth ne de Magda tepki vermedi. Her ikisi de adamlarının bunu kendi başlarına halledebileceğine inanıyordu.

En sonunda ölüm şövalyesi yeniden konuştu. "Bu Beyaz Gül gerçekten de Aderre'ye bilgi veriyor olabilir, fakat senin insanlarının bunda bir rolü olmadığı konusunda ikna olmuş değilim. Sadakatiniz için bir kanıt isteyeceğim."

"Beni size bağlayan şey asla sadakat olmadı," dedi Magda soğuk bir sesle. "Barovia'da ailemin kampına girip beni rehberiniz olmaya zorladığınızdan beri, sadece gereklilik ve kişisel çıkarlarla birbirimize bağlandık."

"Ve korku," diye ekledi Soth.

"Bir zamanlar," diye kabul etti Magda. "Fakat ben artık büyük annemin *vardo*sundan kaçırdığınız kız değilim. Sizden daha karanlık şeyler gördüm, tahmin edebileceğinizden daha korkunç şeyler yaptım. Şu anda bizi bağlayan tek şey kişisel çıkar."

Soth bunu kabul ederek başıyla selam verdi. "Tabi ki. O halde şu gerçek konusunda anlaşmamız lazım: Senin için en iyisi bu savaşta benim tarafımda olman, Magda İlyanova Kulchevich. Benim sabrımı eski bir müttefikin zayıflık için

olan keskin sözleriyle karıştırma."

Bu son laf Magda'yı şaşırttı. "Müttefik," diye tekrarladı, ve yüzündeki sert çizgiler biraz olsun yumuşadı. Bluzunu biraz aşağıya kaydırarak sağ omzundaki üç uzun yara izini gösterdi. Zaman izleri solgunlaştırmış, fakat tamamen ortadan kaldırmamıştı. "Gargoyl pençesinin izleri," dedi. "Strahd'ın kalesindeki çarpışmadan kalma. Mevsim değişikliklerinde hala ağrır."

"Keşke o kavgayı daha iyi hatırlayabilseydim," dedi Soth.

Hikaye söz verdiği sessizliğin ötesinde olduğu için, *raunie* ona Ravenloft Şatosu'ndan kaçış hikayesini anlattı, Soth kalenin çıkışını tutan kırmızı wyrmle[1] dövüşürken, vampirin gargoyllarından biri ile nasıl savaştığını anlattı. Magda hikayeyi yeniden anlatırken, odada yavaş fakat belirli bir şablona uygun ilerliyordu. Kelimeler ve hareketler savaşı anlatan tek bir ses haline gelene kadar, hareketleri hikayenin bazı güç fark edilen detaylarını aydınlattı.

Soth odayı aydınlatan mumların ışıklarının onunla birlikte dans ettiğini fark etti. İnce alevlerde şekiller oluştu: genç bir kız, kıvrılan bir ejderha. Soth kendisini bile gördü, duman demetleri arasında alevlerle kaplı bir şövalye. Magda Soth'la tanıştığı ilk gece, atası olan Vistani kahramanı Kulchek'in hikayesini anlatırken de aynı sihri kullanmıştı. Gölge oyunu. Büyük annesi Madam Girani bunu böyle adlandırıyordu.

Soth onu öldürmeden önce.

Son nefesinde onu lanetlemeden önce.

O an ölüm şövalyesinin mumların alevlerinde gördüğü şey Madam Girani'nin yüzüydü, onun sesi Magda'nın dudaklarından döküldü. " 'Krynn'e asla dönemeyeceksin ama evin her zaman gözünün önünde olacak' "

---

[1] Wyrm: Yaşlı (güçlü) ejder. Bahsedilen karşılaşma Kara Gül Şövalyesi isimli kitaptadır. (Ankira Yayıncılık, 2002) (çn)

"Bundan yoruldum," dedi Soth dansın ve ortaya çıkardığı anıların büyüsünü bozarak. "Aderre ile buluşacak ve ona ittifakımızın bozulmadığını göstereceksin."

"Ben ona hiçbir şey ifade etmem," dedi Magda. "Sadece katledilecek bir başka çingene."

"Öyleyse o bir aptal. Beni bu aşağılık yerde lanetiyle hapseden senin büyükannen değil miydi? Sen de aynı güce sahip değil misin?"

Soth yanıtı beklemedi, kapıya doğru giderek Azrael'e seslendi. Onu şaşırtacak bir şekilde, cüce dükkana girerken gülüyordu. "Hey, Magda," dedi kahkahalarının arasında. "Senin itin o madencinin ayağını kopartmaya çalıştı. Ona ulaşmaya çalışırken ayakkabısının tabanını çıkardı."

"Bugünden üç gün sonra Malocchio Aderre ile buluşacağım," diye cüceye haber verdi Soth, onu gölgeli bir köşeye çekerken. "Bunu sen ayarlayacaksın."

"Onu öldürecek miyiz?" diye sordu cüce hevesle.

"*Sen* katılmıyorsun," diye yanıt verdi Soth. "Senin zamanın Beyaz Gül'ün kimliğini araştırırken daha iyi geçecek." Azrael'in omzunu tuttu ve ikisi karanlığın içinde kayboldu.

İnza ve Bratu bir süre sonra içeri geldi, Ganelon ortalarındaydı. Genç adam kötü bir şekilde topallıyordu. Sol ayakkabısı parçalanmıştı.

"Köpek yine delirdi," dedi İnza. "Ona saldırdı ve durmadı. Birini öldürmeden onu yok etmelisin."

Magda Ganelon'un yanına geldi ve önünde diz çöktü. Yarayı inceleyerek, kanı elbisesinin kenarı ile sildi. Ayağının tabanı griydi. Topuğunda ve bileğinde tuhaf yara izleri vardı.

Bunu iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi, hızla geri çekilerek. "Gerçekten üzgünüm."

"Önemli değil. İyileşeceğim," dedi Ganelon, sonra merdivenleri çıkmaya başladı. Sol ayağıyla attığı her adımda yerde ufak bir kan izi oluşuyordu.

Bratu kafasını kaşıdı. "Daha önce de köpek ısırıklarını iyileştirdin. Neden bunu iyileş—" Magda bir bakışı ile onu susturdu.

"O yaralar bir köpeğin açtığı yaralar değil," dedi *raunie* yavaşça, Ganelon balkona çıktıktan sonra. "Ayrıca yapacak başka işlerimiz var." Kızına döndü. "Kabileyi toplantıya çağır."

"Neden?" diye sordu İnza.

"Lord Soth'un geçmişini bir sır olarak saklamak üzere verdiğimiz sözü güçlendirmek için."

Bratu'nun yüzü ekşidi. "Bunun için bir neden yok, var mı?" Bir elini öylesine bir kasanın üzerinden geçirdi. Parmakları madenlerin yakınındaki her şeyin üzerine konan tozlarla kirlendi. "Bir de bu insanlar bize bakımsız derler, ha?"

Odanın öbür ucundan Magda adamı inceliyordu. Açıkça hissetmediği bir rahatlık hissediyormuş gibi numara yaptı. Boynundaki kaslar kalasları kıracak kadar sert bir şekilde gerilmişti. "Sana ne kadar ödedi?" diye sordu Magda.

Neyse ki, Bratu yalan söylemedi veya suçunu saklamaya çalışmadı. Hatta, önemli bir iş becermiş gibi göğsünü şişirdi. "Ona verdiğim ufak bilgi karşılığında aldığım para gayet yeterliydi," dedi. "Bir kısmı doğru bile değildi."

"Sözünü tutmadın," dedi Magda.

Bratu İnza'ya baktı. Onun gözlerinde destek bulacağını umdu, fakat *raunie*nin kızı dikkatini tahta sandıktan ayırmadı. Adamın şaşkınlığı birden yerini cüretkarlığa bıraktı. "Ölü adama verilmiş bir söz, söz değildir," dedi. O yönde bir ilerleme kaydedemediğini görünce, hemen bir başkasını denedi. "Soth'a hiçbir şey borçlu değiliz!"

Magda kabile üyesine sırtını döndü. "Verdiğin söz banaydı," dedi. Sesindeki bütün duygular gitmişti. Bir heykel gibi hareketsiz durdu. "Duymak isteyen herkese, ister insan ister—"

"Madga, hayır!" diye bağırdı Bratu.

"İsterse de hayvan olsun—"

İri yarı Vistani ona doğru koştu. "Merhamet et!"

"Seni bir Yeminbozan ilan ediyorum."

Üst katta, Helain çığlık atarak uyandı. Ganelon ve Ambrose onu sakinleştirmeye çalıştı, ama işe yaramadı. Çığlıkları onların güzel sözlerini ve Bratu'nun yalvarışlarını bastırdı.

"İnza," diye feryat etti. "Geri almasını sağla. Bana yardım et."

Kız göğsündeki dövmelerden başını kaldırdı. "Benim yapabileceğim bir şey yok," dedi, parmaklarıyla kıvrılan sarmaşık ve yaprakları hafifçe takip ederek.

"Yapıldı," dedi Magda. "Geri çevrilemez." Kızına Ambrose'ye alışveriş hakkında bir not bırakmasını söyledi, sonra da dükkandan ayrıldı.

İnza not üzerinde çalışmaya başladı, dükkan sahibine onlara borcu olan halı ve diğer nesneler için ödeme yapmak üzere bıraktıkları sandığın içine tuz doldurması talimatını verdi. "Ne de olsa bunun değerini bilemezlerdi," dedi akıllıca. "Bunun içine ne koyacağımı biliyorum."

Yanaklarından gözyaşları akan Bratu, İnza'nın ayaklarının dibine çöktü ve kızın eteklerine yapıştı. "Geri almasını sağla," diye yalvardı. "Eğer yapmazsan, ona başkaları da olduğunu söylerim."

"Hayır, söylemezsin," dedi İnza. Sesinde ani bir keskinlik vardı, Bratu'nun zırlamasını kesen bir gaddarlık. Onun yeşil gözlerine baktı ve orada öfkeden başka bir duygu olmadığını gördü. "Yaratık'tan da kötü şeyler var, bilirsin."

"Ben ne yapacağım?" diye sızlandı adam. "Ne yapacağım?"

İnza dükkanın raflarının olduğu bölüme gitti, aradığını bulana kadar koridorlarda ileri geri dolaştı. Bratu'nun yanına geri döndü ve ellerine bir iğne bıraktı. "Yaratık elbette

ki, bir efsane olabilir. Ama eğer değilse, bu işine yarayabilir."

Bratu iğneyi kaldırıp önce sağ, sonra sol kulağına daldırırken arkasını dönüp bakmadı. Acı içinde bağırarak kanlı iğneyi yere düşürdü. Elleri kafasının iki yanında, ileri geri kıvranıp durdu. Bir süre sonra ona korku dolu gözlerle baktı ve kulak tırmalayıcı bir sesle bağırdı: "Yaratık! Oh, İnza, fısıldadığını duyuyorum!"

4

Azrael karanlığa güvenirdi.

Yıllar boyunca ona farklı yerlerde, birçok şey söylemişti, ve karanlık her zaman gerçeği söylemesine rağmen, aynı sesi asla iki kere kullanmazdı. Bazen sesi erkek sesiydi, bazense kadın. Ara sıra keskin olurdu, ancak genellikle dolgun ve canlıydı. Karanlık Azrael'e bilmesi gerekenleri, ve daha da önemlisi yapması gerekenleri söylerdi.

Karanlığı ilk dinlediği zaman uzaklarda Brigalaure'de bulunuyordu ve babasının kafatasını çekici ile göçertmişti. Azrael annesi paha biçilmez bir değerli taşı parçaladığı için kadın onu atölyesinden kovmuştu, tıpkı babasının onu yangın çıkardığı için bir ay önce aile demirhanesinden kovduğu gibi. O felaketlerden sonra çırak olabilme şansı kalmamıştı, ancak babası buna rağmen hem mücevherin hem de demirhanede açtığı zararın karşılığını ödemesini istemişti.

Sonuç olarak ortaya çıkan tartışmanın en ateşli yerinde yaşlı cüce sürekli sorun çıkartan oğluna belki de bininci kere bağırmıştı: "Senin neyin var?" Akıl almayacak derecede sıkılmış olan Azrael daha önce yapmadığı bir şeyi yapmaya karar verdi: Soruyu cevaplamaya çalıştı.

Rahipler daima bu tür çözülemeyen soruları en çabuk çözme şeklinin "ruhu aramak" olduğunu söylerlerdi, genç cüce de tam olarak bunu yaptı. Bakışlarını kendi içerisine yönelterek, ruhunun olmasını hayal ettiği şeyi aramaya başladı. Eğer babasının düşündüğü gibi onda bir sorun varsa,

elbette ki kusur burada bulunabilirdi. Fakat Azrael ruhunu bulamadı. Karşısına çıkan sadece karanlık oldu.

Kendi sesine çok benzer bir sesle ona fısıldadı, yalnız sesinde kendisinden duymaya alışık olduğu öfke ve kızgınlık yoktu. Karanlığın ona tam olarak ne dediğini çok önceleri unutmuştu. Ancak kelimelerin anne babasının, klanın rahiplerinin ya da herhangi birinin kendisine söylediklerinden çok daha anlamlı geldiğini hatırlıyordu. Bu yüzden ona göre hareket etti.

Azrael darbenin babası için tam bir sürpriz olduğunu anımsadı, zira babası oğlunun hiçbir aleti kullanmada iyi olmadığını düşünürdü.

Karanlık ona ailesini öldürerek katliamı tamamlamasını söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Azrael babasının cesedi kıpırdanmayı ve titremeyi bırakıp da hareketsiz kaldığı anda istediği şeyi bulduğunu anladı. Annesinin herhangi bir narin zanaat için faydasız bulup, hor gördüğü kaba parmaklarının onun boynunu kırmaya çok uygun olduğunu anladı. Saatlerce demir dövebilecek kadar güçlü olmayabilirdi, fakat çorak toprakları yer altındaki geniş şehirden ayıran dar tünellerde kaçarken hemcinslerinin kendisini yakalamak için çok yavaş ve kaslı olduklarını gördü.

Şehrin dışındaki ışıksız labirentlerde, ailesini ve babasının ölümünden beri geçen aylarda pusuya düşürdüğü şansız kişileri öldürdüğü için kendisini arayan, o çok korkulan polisler, *Politskara*'dan saklanırken, karanlık onunla yeniden konuştu. Güzel Brigalaure ve onun mücevherli duvarları içerisinde yaşayan herkesi yok etmeye söz vermesi karşılığında, karanlık Azrael'i hayvanadamlıkla ödüllendirdi. Hayvanadamlardan bahsedildiğini daha önce de duymuştu, ancak onlar hakkındaki hikayeler onların gücünden bir lanet olarak bahsederdi. Azrael bunun neden böyle olduğunu anlayamadı. Dönüşüm başlangıçta acı vericiydi, ancak zamanla acıya alıştı. Hatta bazen bundan hoşlandı bile—ve kazandığı

yetenekler bu rahatsızlığa fazlasıyla değerdi.

Azrael sadece bir kez karanlığın kendisine ihanet edip etmediğini düşündü. Brigalaure'nin çaresiz vatandaşlarını avlamaya başladığından beri bir ya da daha fazla yıl geçmişti ki, porsukadam sıkılmaya başladı. Bu sıkılganlıkla savaştı, çünkü bu, ona göre bir saygısızlık işaretiydi. Fakat bu lekeyi düşüncelerinden çıkartıp atamadı. Biliyordu ki, karanlık kesinlikle aklını okuyabilirdi.

Can sıkıntısının hat safhada olduğu bir anda karanlık Azrael'i, Brigalaure'den o zamandan bu zamana dolanıp durduğu bu lanetli topraklara getirdi. İlk başlarda kaderine üzüldü, can sıkıntısının karanlığın gazabını getirdiğine emindi. Bu yer değiştirme meselesinde ona hiçbir seçenek sunmamıştı. Bir an Brigalaure'nin dışındaki bir mağarada çömelmiş, etrafındaki bu sisin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir an sonra ise, uygun bir şekilde Forlorn[1] denilen dehşet verici ülkede duruyordu.

Brigalaure'nin güzelliğine ve mutlu nüfusuna sahip olmayan o ülkeden tiksindi—bu iki şeye de değer verdiği için değil. Güzellik olmadan kirletecek bir şeye sahip değildi. Sevinç nedir pek bilmeyen insanlar için, korku ve acı her zamanki tekdüze melankolilerinin biraz alçaltılmış halinden başka bir şey değildi.

Gundarak'taki bir önceki evi daha iyi değildi. O yeri yöneten vampir lordu uyguladığı sıradan kasaplık ile Azrael'e yapacak çok az şey bırakıyordu. Dikkatsizce yapılan bu kıyım, estetik yeteneklerine de dokunuyordu. Eğer cinayet bir sanat ise, Dük Gundar en düşük seviyeden bir kasaptı. Dükün beceriksiz katliamları ile gün be gün çevrelenen Azrael, o kadar mutsuzdu ki kendi yaşamına son vermeyi bile düşünmüştü.

İşte o zaman, uzun süredir sessiz kalan karanlık, onunla

[1] Forlorn: Terkedilmiş, metruk yer. (çn)

bir kere daha konuştu.

Hayal meyal duyulan fısıltılar, ceset gibi sallanan bir ağacın ay ışığı ile oluşan gölgesinden gelen sesler, onu Gundar'ın ülkesinden Barovia'ya götürdü. Orada neşe ve dehşet şaşırtıcı şekillerde birbirine karışmıştı. Oranın efendisi Kont Strahd von Zarovich her iki duyguyu da ülkesinde geniş, cesur darbelerle resmetmişti. Güneş parıldadığında, Barovialıların mutluluğu neredeyse elle tutulur bir halde olurdu. Gece çöktüğünde ise ülkeyi korku kaplar ve gündüzün parlak renkleri yerini binlerce kasvetli renge bırakırdı. Bu, demişti karanlık Azrael'e, senin hoşlanabileceğin bir dünya.

En sonunda, karanlık cüceye bu yönde bir yol sunmuştu. Karanlık ona Lord Soth'u vermişti.

Azrael bu karşılaşmanın esas amacını anlamamıştı, en azından başlangıçta. Sadece Soth'un gücünün farkına varmıştı ve kendini kısa sürede bir hizmetkar haline getirmişti. Bu doğal bir hataydı.

Kendi dünyasında, Kara Gül Şövalyesi Azrael'in sadece zayıfça hayal edebileceği ölçekte bir katildi. Dünyayı sarsan afeti önleme şansı verilmiş, Soth bunu reddetmişti. Öfkesinin ve kıskançlığının kendisini bu tanrı tarafından verilen görevden alıkoymasına izin vermişti. Sonuç olarak binlerce kişi yok olmuştu. Bu alçaklığı hak edecek bir suçtu, Azrael'in birkaç düzine cinayetini önemsiz gösterecek bir suç.

Ya da o an öyle gözükmüştü.

Şimdi, ölü şövalyeyi tahtında boş bir metal parçası gibi çürürken gördüğü onca yıldan sonra, Azrael farklı düşünüyordu. Soth zayıftı, kendi ülkesini yönetmekten bile acizdi. Hatta suçları bile yetersizliklerini ele veriyordu. Krynn'deki Afette o sayısız kurbanları o öldürmemişti. Sadece ölmelerine izin vermişti. Nasıl Azrael Beyaz Ateş'in öldürdüklerini kendine sayamıyorsa, o da o kurbanları kendisi öldürmüş sayamazdı.

Efendisinin bu zayıflığını anlayan Azrael daha belirgin

şekilde bir şeyi fark etti: Soth bir kuklaydı. Karanlık gerçek varisine bir krallık vermek için onu kullanıyordu, Azrael'in terör başyapıtını resmedebileceği uygun bir tuval. Sithicus ülkesi Soth'un çevresinde şekillenmiş olabilirdi, fakat kendisi için düşünülmüştü. Tek yapması gereken krallığın kontrolünü ilgisiz lordundan gasp etmekti. Bu da tam planladığı şeydi.

Ancak, öncelikle, yıllardan beri ayakkabısında dolaşarak kendisini rahatsız eden bir taşla ilgilenecekti.

"Bunu kimse açmayacak," dedi cüce. Ambrose'nin dükkanının ortasında duran sandığın kapağına hafifçe vurdu. "Eğer birisi açarsa, onu Nabon'un akşam yemeği için keserim, tamam mı?"

Ambrose üzgün bir halde başıyla onu onayladı. "Keşke başka bir yol bulsaydın. Benim Vistani'ye ihanet etmemi gerektirmeyecek—"

"O kazadan beri seni korudum, öyle değil mi?" diye yanıt verdi cüce. Ambrose'nin iri yanaklarından bir kesme almak için uzandı. "Korkma, dükkan sahibi. Kusurlu mallar için seni suçlamayacaklar. Ayrıca, yarım akıllı yankesicilerin ve fahişelerin senin boğazını kesmelerine izin vermeyecek kadar fazla zaman harcadım sana."

Ambrose arkasını döndü, kambur yürüyordu. "Keşke bunu yapsalardı," diye homurdandı.

"Bir işe yaramazdı," dedi Azrael açıkça, sandığa tırmanırken. Ambrose'nin omzuna elini attı ve onu kendisine çevirdi. Kalın parmaklı eli ile adamın suratını yakaladı ve kendi suratına doğru yaklaştırdı. "Aptalca bir şey yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Ambrose'nin vermeyi başarabildiği yanıt zor anlaşılıyordu, ama bu Azrael'i tatmin etti. Cüce, dükkan sahibini ileriye doğru ittirdi.

"Akıllı adam," diye gürledi Azrael. "Yukarıdaki o kız sana güveniyor, dükkan sahibi. Eğer bana karşı gelirsen ma-

den patronlarının kızı çalıştırmalarına karşı gelmek için bir nedenim kalmaz." Alaycı bir bakış çirkin yüzünde yerini aldı. "Eminim ki, ona uygun bir iş bulurlar. Aklını yitirmiş olabilir, ama hiç de kötü bir vücuda sahip değil—bir insan için."

Helain'den bahsedilmesi Ambrose'yi susturdu. Burnundan gelen hırıltılı bir kahkaha ile Azrael sandıktan aşağıya indi. Demirli çizmeleri tahta zeminde çizikler oluşturmuştu. "Sadece kendi işine bak dükkan sahibi ve bu küçük oyunda doğru tarafta olduğunu bil yeter."

"Hala ne kazanmaya çalıştığını bilmiyorum," dedi Ambrose.

"Önemli olan tek şeyi," diye yanıt verdi Azrael. "Her şey."

Cüce, İnza'nın gelişini beklemek üzere Ambrose'yi yalnız bıraktı. Kapıya ve öğleden sonranın soğuk havasına doğru yönelirken, tezgahtaki bir kavanozun içinden bir avuç dolusu tuzlanmış et parçası kapıverdi. Bu berbat bir şekilde sert, mumyalanmış köpek etine benzer tatta bir şeydi. Azrael buna bayılıyordu.

Bir ağız dolusu tatsız nesneyi hapur hupur yerken, Veidrava Tuz Madeni denilen ıstırap yerini gözleriyle taradı. Ambrose'nin dükkanından aşağıya doğru uzanan yolda madencilerin kulübeleri vardı. Binalar bozuk dağ yamacında birbirlerine dayanmışlardı. Ağaçlardan oldukça uzakta konuşlanmışlardı, güya savunulmaları kolay olsun diye. Yine de, madenciler bu izolasyonun binaların daha kolay denetlenmesine olanak tanıdığının farkındaydılar. Şu anda bile silahlı ve zırhlı atlılar bu kulübelerden oluşan kasabanın etrafında, zor durumdaki sürünün etrafında dolaşan kurtlar gibi dolanıyorlardı. Askerlerin gözleri ve yayları ormana değil, kulübelere dönüktü.

Kaya parçalayıcısının tekdüze sesi ve madenin daha da karmaşık gürültüsü, bu sefil kamptan yayılan tüm sesleri

bastırıyordu. Azrael bağrışan çocukları veya sarhoşların kavgalarını duymasa da onların kokusunu alabiliyordu. Birisi nasıl bir şarap ziyafetinden zevk alabilirse, Azrael de pislik, kan ve çaresizliğin kokusundan öyle bir haz alırdı. Madenle ilgili her şeyden zevk aldığı gibi bu iğrençliği de ciğerlerine çekerek zevk alıyordu.

Veidrava'da yetişen Azrael ile ilgili bir şey vardı. Bu yeri garip bir şekilde sevmesinin ötesinde, zihinsel bir sempatinin ötesinde bir şey. Ruhani bir kişi bunu bu yerle ruhu arasında bir rezonans olarak değerlendirebilirdi. Fakat Azrael şunu kesinlikle biliyordu ki—ve bundan dolayı da mutluydu—herhangi bir ruhani öze sahip değildi.

Yine de, Azrael her tatsız günbatımında içinde bir şeylerin mutlulukla kıvranarak, kendisini topraktaki, özellikle de madenideki mutsuzluk, kavga ve sefaletle beslediğini hissedebiliyordu. Bunun karanlık olduğunu tahmin ediyordu, onun kendisi ile birlikte taşıdığı ufak bir parçası. Ancak, genelde bu tür metafizik eğlenceler, Azrael'in etrafındakilere çektirdiklerinden edindiği iğrenç zevklerle silinip gidiyordu.

Böylesi bir ızdırabın peşinde, Azrael sırtını işçilerin evlerine döndü ve madene doğru ilerlemeye başladı. Alçalmakta olan güneş burasını kıvrılan gölgelerle dolu, dünya dışı bir görünüme kavuşturmuştu. Kuleler ve binalar çatlamış topraktan fırlamış gibiydi. Çatıları arasında ipler asılıydı, yere yakın yerlerde binaların arasında tahta bent kapakları yer alıyordu. Kalın, tuzlu bir toz her şeyi kaplamıştı—kuleleri, teneke çatılı atölyeyi, hatta etrafta yavaş yavaş dolaşan nöbetçileri bile.

Azrael ana şaftın en yakınındaki binaya doğru giderken maden patronlarından birine başıyla selam verdi. Duvarları bağlantı yerlerine ve pencerelere sahip olmayan iri bir kütleydi. Madenciler binaya Makine Evi derlerdi. Azrael ve en güvendiği maden patronları dışında kimse içeriye giremezdi. Burayı sadece üç günde inşa etmeyi başaran işçiler

fazla uzakta yer almayan bir toplu mezarda yatıyorlardı. Madencilerin çoğu buranın asansöre, su pervanesine ve kaya parçalayıcısına güç veren harikulade bir mekanik cihaza ev sahipliği yaptığını varsayardı. Bu tahmin hem doğru hem de yanlıştı.

Makine Evi gerçekten de madenin ana enerji kaynağına sahipti, ancak bu kaynak mekanik değildi. Makineler ağlamazdı.

Zincirlerin şakırtısı ve çekiçlerin gümbürtüsü Makine Evi'nin yakınlarından geçenlerin o sesi duymalarını engellerdi. Fakat Azrael Makine Evi'nin tek girişi olan kısa toprak tüneli tırmanınca o sesleri rahatlıkla duyabilirdi. Orada o kasvetli ve pis alacakaranlıkta, bir dev oturuyordu. Orada, Makine Evi etrafına inşa edildiğinden beri beş yıldır aynı yerde oturuyordu. Demir çubuklar bacaklarını görmesi bile korkunç olan açılardan yere çiviliyordu. Bu engeller olmasa bile, o pislikle kaplanmış bacakları artık bir işine yaramıyordu.

"Nabon! Zırlamayı kes," diye bağırdı cüce. "Mekanizmayı paslandıracaksın."

Dev bir eliyle büyük bir direksiyonu hareket ettirirken, ve diğer eliyle de zinciri sararken bile ağlamaya devam etti. Yabaninin kendisini duymamış olabileceğini düşünen Azrael tünelden sarkan bir kırbacı kavradı. Nabon'un dikkatini çekmek için üç, onu tekrar işine döndürmek için iki kırbaç darbesi gerekti.

"Fakat asansör," diye başladı dev. Nabon çeşitli gizli sembollerle işaretlenmiş olan sütuna göz attı; bu sembollerin ikisinin ortasında paslı bir ok duruyordu. "Tünellerin arasında sıkıştılar."

"Cevap verme," diye kükredi Azrael. Kamçıyı, devin göğsünün ortasına, yüzüne mümkün olduğunca yakın bir yere doğru şaklattı. "Sana *neyi, ne zaman* yapacağını ben söylerim."

"Evet, ulu Keder."

Cüce bu onur karşısında sırıttı. Nabon'un Azrael için koyduğu bir unvandı—Sithicus'un Kederi. Cüce bunu o kadar sevmişti ki, maden patronlarına bunu kullanmalarını emretti. O günden bu yana bu unvan elflere ve hatta Vistanilere kadar yayılmıştı. Sadece insanlar bunu kullanmak konusunda isteksizdi; onlar bir kişinin bu unvanı nasıl onurlu sayabileceğini anlayamıyorlardı.

"Ben aşağıya, şapele iniyorum," diye bildirdi cüce.

Nabon zinciri toplamayı durdurdu. Yakınlarda bir yerlerde, dev bir çekiç sustu.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Azrael. "Parçalayıcıyı çalıştırmaya devam et. Asansörü bırak gitsin."

Nabon tereddüt etti. Azrael üç kalp atışı boyunca bekledi, sonra kamçısını yana attı. Gölgelerden dev bir tokmak aldı. Tokmağın başı metalle güçlendirilmiş, tahtası ise kanla kaplanmıştı. Bu nesneyi devin bacaklarına olanca kuvvetiyle vurdu, gerçi darbeler çoktan ezilmiş uzuvlarına zarar vermekten ziyade, ruhunu dövüyordu.

Bir zamanlar Nabon bir gezgindi, gidecek belirli bir yeri olmayan bir seyahat tutkunu. Tek tutkusu yolculuğun verdiği hazdı. Ve bu hazzı haftalar, aylar ve hatta yıllar boyu yaşardı. Karanlık diyarlar arasında dolaşan gizli yollarda gezinirdi, öyle ıssız yollar ki bir dev bile görünmeden gidebilirdi. Kimseye zarar vermezdi. Yolculuğun özgürlüğünden başka bir şey istemezdi.

Azrael bu yabaniyi yakalamakta katkısı olmuş olmasını çok isterdi, fakat bu şan bir başkasına aitti. Cüce bu tehlikeli işin meyvelerini toplamakla yetinmeliydi. Aynı zamanda devin yaşama sevincini kırmanın en çabuk yolunun bacaklarını kırmak olduğunu keşfetmişti. Nabon bir gün tekrar yola koyulabileceğini umuyordu. Onun iyi kalbini Azrael'in çarpık kaprislerine itaat etmeye zorlayan, şiddet ya da tehditlerden çok bu umuttu. Çünkü cüce o parçalanmış bacaklarını iyileş-

tirme sözü vermişti, tabi eğer Nabon onun emirlerini yerine getirirse.

Deve doğru ilerleyen Azrael, tokmağı havaya kaldırdı. "Bacaklarını püre gibi ezerim, Nabon. Asansörün düşmesine izin ver."

Dev sanki yapmak üzere olduğu şeyin dehşetini her nasılsa azaltacakmış gibi, gözleri kapadı. Azaltmadı. Elini açtı ve direksiyonun dönmesine izin verdi, hızlı, daha hızlı, ta ki hasta edici bir şekilde aniden durana kadar. Asansör şaftın dibine çarptı. İçinde bulunanlar kesinlikle ölmüştü.

Nabon gözlerini bir kez daha açtığında gözyaşları durmuştu. Mavi küreler görünüşlerine göre taş bile olabilirlerdi. Nasırlaşmış eliyle mekanik bir şekilde taş ezicinin zincirini toparlamaya başladı. Diğer elini avuç içi yukarıya gelecek şekilde uzattı ve açıkça: "Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz, Kederim?" diye sordu.

"Çok daha iyi," dedi cüce. "Eziciyi durdurabilirsin. Ben şapele iniyorum."

Nabon'un özel asansörü hazırlamasını bekledi, bu sadece Azrael'in kullandığı, önünde kapısı olan kara bir kutuydu. Cüce bunun içerisine girdi, demir kapıyı kapattı ve içindeki sıranın üzerine oturdu. Nabon ana şafta açılan ufak kapıyı kapattı. Sanki bir kaynaktan su fışkırıyormuşçasına, madenden biriken sesler fışkırdı. Yere çakılan asansörün bulunduğu yerden tekdüze seslerin dışında bağırtı ve patırtılar geliyordu—sayısız kazma ve çekicin gümbürtüsü, katırların anırmaları, ağır işlerine dönen madencilerin lanetleri ve bağırtıları.

Asansör inişe başlarken Azrael bu seslerle ve karanlıkla neşeleniyordu. Nabon'un kendisini yere çakacağından hiç korkmuyordu. Bu onun için madencilerin bir isyan başlatması veya Ambrose'nin kendisine ihanet etmesi kadar uzak bir ihtimaldi. Ondan bunları yapamayacak kadar çok korkuyorlardı. Daha da önemlisi, onlara tamamen ümitsizliğe ka-

pılmayacakları kadar umut bırakmıştı. Eğer kaybedecek bir şeyleri olmadığını düşünürlerse tehlikeli olurlardı, fakat onların bunu fark etmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Asansör ara şaftta yavaşça durdu. İndiği yer karanlık ve yıkıntılarla doluydu. Her ikisi de cüce için bir engel oluşturmadı, yıkıntıların arasında birisinin açık bir alanda öğle güneşi altında ilerlediği rahatlıkta ilerliyordu. Yol hızla daralarak, çürümüş kirişler ve kırık dökük aletlerle, daha da engebeli bir tünel halini aldı.

Duvarda, birkaç metrede bir oyuklar vardı. Yoğun tuz kaplı duvarlara özenle açılmışlardı ve çiçekleri ve yer altı ile alakası olmayan, ancak güneşi seven başka şeyleri andırıyordu. Meşale oyuklarında meşaleler yoktu. Son insan madencinin neredeyse on yıl önce buradan geçmesinden beri, bu tünele karanlık hakimdi.

Bir zaman sonra, tünel geniş bir hole açıldı. Burada parçalanmış tahtaların ve ezilmiş taşların yıkıntıları temizlenmişti. Duvarlar ve zemin düz ve pürüzsüzdü. Buradaki meşalelikler av köpekleri ve daha egzotik hayvan kabartmalarıyla süslenmişti, hepsi de tuzdandı. Kabartmalar bütün tavanı kaplıyordu—bu açık bir gökyüzü havası vermek için tasarlanmıştı, hızla geçen bulutlar ve yüksekten uçan şahinler. Meşale ışığında bu etki olağanüstüydü; tuz kubbenin bileşimindeki madde nedeniyle burada kayalar garip bir şekilde mavi mavi parıldıyordu.

Azrael uzak uçtaki kemerli, büyük kapıya doğru hol boyunca ilerlerken yavaş yavaş etrafına bakındı. Henüz heykelleri ve tavanı yenileme fırsatı bulamamıştı. Bu yerin orijinal tarzıyla ilgili çok şey hala buradaydı; Veidrava'nın soğukluğu içerisinde bir güzellik adası kimliği cüceyi oldukça rahatsız ediyordu.

Aşağıda yer alan oda varken o kadar da rahatsız etmezdi. Azrael orada evinde hissederdi kendini.

Cüce odaya girerken, mangallardaki ateş canlandı. İçeri-

sindeki zayıf alevler onun işi değil, fakat yaratıcısını çoktan zamanın derinliklerinde bırakmış eski bir büyünün kalıntılarıydı. Büyülü alevlerin zayıf ışığı bile uzun süredir ışıksız tünelde bulunan Azrael'in gözlerini acıtmaya yetiyordu.

Geniş, kubbeli oda bir zamanlar bir ibadet yeriydi. Dikkatli bir ziyaretçi odanın geçmişinde bulunan kutsallığı hala görebilirdi. Odanın ortasında bir zamanlar sunak taşı olarak hizmet veren kırık ve kirli, taş bir blok duruyordu. Bu mabetteki her şey gibi o da tuzdan yapılmıştı. Bir zamanlar sıra olan yarı erimiş şekiller her yerde düzenli halde dizilmişlerdi; bu kalabalık, sunak taşı önünde eğilmiş yardıma muhtaç dilencileri anımsatıyordu. İtici şekiller, heykellerin kalıntıları, her iki duvar boyunca sıralıydı. Bir zamanlar çok çarpıcı olan kahramanların heykelleri, en alt seviyedeki insan tanrısının bile mabedinden atmak isteyeceği grotesk şekillere dönmüştü.

Kıpırdayan ışık duvarlarda ve yerde hareket eden gölgeler oluşturuyordu. Bu uğursuz şekiller Azrael'i izler gibi görünüyordu, onu hiçbir dünyalı gölgenin izleyemeyeceği biçimlerde oda boyunca takip ediyorlardı. Sanki onları oluşturan nesnelerden ayrı gibiydiler.

"Şu anda size ayıracak zamanım yok," dedi cüce. Sessiz şapel buna cevap verdi, bu cevap bu lanetli yere aşina olmayan birine soğuk bir esinti gibi gelebilirdi. Ancak Azrael bu yeri ve içerisinde yaşayanlar gayet iyi biliyordu.

"Çok yakında hepiniz buradan gitmekte serbest olacaksınız," diye bildirdi. "Yıl sonunda, hepinizin kendi biçimleri olacak," dedikten sonra geldiği yerin tam aksi yönde yer alan, kabaca oyulmuş bir tünelden çıkarak ibadet yerini terk etti. Onun geçtiği yolda, gölgeler sunak taşının ve yıpranmış heykellerin üzerinde müstehcen bir şekilde dans etti. Büyülü alevler söndükten sonra bile, mabedin karanlığından daha karanlık olan şekiller hareket etti ve çok az akıllı insanın duymuş olduğu sesleri çıkardı.

İbadet yerinin ötesinde dar bir tünel, toprağın daha da derinlerine doğru ilerliyordu. Burayı büyük bir şey oymuştu, pençeleri tuza ve taşlara bahçe toprağıymış gibi girebilen bir şey. Yapılan iş Azrael'i bile etkilemişti ve tünel sisteminden ve birbirine bağladığı odacıklardan yararlandığına seviniyordu.

Bu odacıklar kahyanın hazinelerini saklamak için ideal bir yerdi. Her biri altın ve gümüş dolu olan kutular, sandıklar, çuvallar, hatta salgının çocuk kurbanları için tasarlanmış birkaç tabut bile oyuklarda duruyordu. Bu ganimeti köylülerden ve madenin karlarından araklamak Azrael'in tam yirmi yılını almıştı. Fakat tünel boyunca ilerlerken altınlara büyük bir sevgi ile bakmadı; cüce uzun süreden beri kendi ırkının aksine değerli metallere ilgi duymamaktan ötürü gurur duyardı. Hayır, o paraya sadece alabileceği şeyler için değer verirdi—ve bu paralarla çok az kişinin hayal edebileceği şeyleri satın almak mümkündü.

Azrael bütün o paraları görmenin, ki amaçlarını gerçekleştirmek için gereğinden bile fazla parası vardı, kendisini mutlu etmesi gerektiğini biliyordu. Yakında Vistanilerin de yolundan çekileceğini biliyordu—nasılsa sorun olan tek şey de buydu. Ambrose'yi kıvrandırmış, Nabon'a acı çektirmişti ve bütün Sithicus'taki en sevdiği yere doğru gidiyordu, genellikle kalbini coşkuyla dolduran bir yere. Ancak bütün bunlar Soth'un tahtından kalktığını unutmasına yetmiyordu.

"Lanet olsun ona," diye söylendi cüce. Ne söylediğinin farkına varınca kaşları çatıldı. Asık suratı birden gülümsedi. "Hah. Çok geç."

Tünelin sonundaki garip, mor renkli parıltı Azrael'e gideceği yere vardığını bildiriyordu. Havada ağır bir tuzlu su kokusu vardı, bu kokunun en yoğun biçimde hissedildiği yer madenin bu bölgesiydi. Havada ürpertici bir nem vardı. Kendisini cücenin etrafına ıslak çimento gibi sarmalıyordu.

Azrael uçsuz bucaksız bir yeraltı gölünün kıyısında tü-

nelden dışarı çıktı. Yukarıda, iyice tepede, sarkıtlar mor bir ışıltıyla parıldıyordu. Bu ışıltı kayalara yapışık bir yosundan kaynaklanıyordu. Bu zayıf bitki madenin başka bir köşesinde yetişmediği için, bir ışık kaynağı olarak kullanılamazdı. Ancak Azrael bundan elde edilen zehirin kurbanlarını izlemesi oldukça eğlenceli olan bir histeri krizi ile öldürdüğünü keşfetmişti.

Siyah renkli ve durgun olan su, ufka doğru uzanan karanlık bir cam tabakası gibi. Azrael bir elini göle daldırdı. Su elinde bile siyah görünüyordu. Aynı zamanda suyun garip bir hissi de vardı. Bildik sudan daha ağır ve katıydı. Yine de, yüzünü alçaltıp iğrenç nesneyi şapırdatarak içerken, tereddüt etmedi.

Her yudumda dişleri ağrıdı ve şakakları acıyla zonkladı. Su boğazından akarken erimiş katran gibi yaktı. İlk sesleri duyarken o iğrenç ısı midesini henüz yeni doldurmuştu. Kendinden geçmeden yere oturdu.

Parçalar birbirinden ayrıydı, Azrael'in zihnini dolduran kelimeler sürüsü. Cevabı olmayan sorular, mutluluk haykırışları, acı dolu çığlıklar, Nedragaard Kalesi'ndeki banşilerin çığlıkları—bütün ülkede yayılan sesler ona geldi. Konsantre oldu ve gündelik, sıradan konuşmaları filtrelemeye başladı. Cüce saçma sapan insanların kahvaltı konuşmalarını veya aşıkların yatak muhabbetlerini umursamıyordu. O korku duymak istiyordu—

"Çabuk, Tomas, saklan! Kılıçları var!"

Veya keder—

"Bunun gibi bir günü daha kaldıramam."

Ya da, daha da iyisi, deliliğin sınırında kelimeler—

"Hayatım, ha? Dert etme. Cesedin hala işimize yarıyor, hayatım."

Azrael bir süre daha dinledi, Sithicus'un kederinin ve acısının zihnini doldurmasına izin verdi. Buraya on yıl önce rastlamıştı, yüzeyde Büyük Yarık açıldıktan az bir zaman

sonra. Olaya eşlik eden sarsıntılar şapelin arka duvarını yıkıp onu buraya ulaştıran tüneli ortaya çıkartmıştı. Ona verdiği isimle Sesler Gölü'nün, bir şekilde yarığa bağlı olduğunu düşünüyordu, yarılmış yer kabuğu çığlıkları ve fısıltıları toplayarak onları aşağıya indiriyordu.

Çok seslilik ilk gün aklını başından alacak gibiydi, fakat onunla başa çıkmayı becerdi. Ve kaosun içinden kendisini ülkeyi saran karmaşıklığa karşı bağışıklı tutan açık bir zihin oluşturdu. Sadece o, geçmişini apaçık bir şekilde hatırlayabiliyordu—ve ilgilendiği başka kişilerin geçmişlerini de. Çünkü Soth ve ülkenin geri kalanı ülkenin sınırlarını kapatmak için yüksek sesle itirafta bulunurlarken, Azrael onları duymuştu ve açıkladıkları günahları daha sonra hatırlayabilmişti.

Neden sadece gölün suyu içildikten sonra gölün seslerinin duyulabildiği onu ilgilendirmiyordu. Azrael sadece buranın herhangi bir casus ağından daha faydalı olduğunu biliyordu. Tek bir yudumla istediği herkesi dinleyebiliyordu—aslında, herkesi değil. Bir nedenden ötürü Beyaz Gül, Kanlı Ayakkabı Tamircisi ve Fısıldayan Yaratık bu büyünün uzantısı dışında kalıyordu.

Bu üçlüyle ilgili her şey gibi, bu da bir sorundu. Fakat Azrael yakında bunun da düzeltilebileceğini düşünüyordu. Karanlık Sesler Gölü'nün geniş, ışıksız alanında yer alıyordu ve Azrael her zaman karanlığa güvenmişti. Bu cansız sahili keşfettiği gün suyu tatması için onu teşvik eden şey karanlıktaki bir sesti. Ona Soth'u verdiği gibi, bütün bu seslere, bütün bu bilgiye erişimi de vermişti.

Ve şimdi karanlık o çok sesliliği kullanarak Azrael'e bir mesaj iletiyordu, beklediği bir mesaj. Karanlığın sesi bu ses karmaşasının içinden geçmedi. Sıradan söylemlere dayandı, ayrı ayrı kelimelere dokundu, zaten söylenmiş olan sözleri sıraladı.

"*Onlar* madende bundan hoşlanmayacaklar."

"Seninle *konuşuyorken* bana dikkat et, genç adam."

"Bu neden hep *senin hakkında* olmak zorunda, Ginnie?"

"Onlarla öğlen *sınırda* buluşmamız lazım. Geliyor musun?"

"Şu anda mı?" dedi Azrael. Düşüncelerini odaklayarak, sadece iki yaratığa konsantre oldu.

"O sadece bir yaratık," dedi Magda.

Onun sesinde ufak bir nefesini tutma hissedebiliyordu. Birazdan gerçekleşecek olan buluşmanın korkusundan değil, soğuktandı. Cüce gülümsedi. Gerçekten de yaşlanıyor, diye düşündü, bugünkü kadar ılıman bir serinlik onu titretiyorsa.

Soth'un cevabı sabırsız, alçak sesli bir homurdanmaydı, ancak Magda yine de konuyu üsteledi. "Azrael'e güvenilmemeli, *güvenilemez*."

Cücenin gülümsemesi durumun ironisi karşısında daha da genişleyerek bir sırıtmaya döndü ve kaba gülüşü Sesler Gölü'nün üzerinde asılı duran mor alacakaranlığı doldurdu. Yankılarda, karanlık da gülüyordu. Ancak Azrael kendini gülmeye o kadar kaptırmıştı ki, bu gülüşün alaycı tonunu fark edemedi.

5

Rüzgar fısıldayarak Magda'nın aldatıcı derecede narin bedeninin etrafına dolandı ve grileşen saçlarının tellerine asıldı. Bu bir esintiden, bitmekte olan bir günün soğuk nefesinden başka bir şey değildi, fakat kadın yine de titredi. Soğuk, vücuduna eski savaşları, çok önceleri yapılmış çatışmaları ve tam olarak iyileşmemiş yaraları hatırlattı. Evde olsa kendisini en sevdiği şalına dolardı, fakat şalını *vardo*sunda bırakmıştı. Üzerinde şalı ile Lord Aderre'ye zayıf, yaşlı bir anneanne gibi görünecekti mutlaka—yine de Magda bu gece kendisini elli bir yaşının en az iki katı yaşta hissettiğini itiraf etmek zorundaydı.

Soth'un varlığı sorununa yardımcı olmadı. Mezarlığın amansız soğuğunu yayıyordu. Magda ölüm şövalyesinden makul bir mesafede duruyordu, fakat bu da pek bir işe yaramıyordu.

Sessiz yol arkadaşına baktı. Acaba onun durumu daha mı kötüydü? Beş yüz yılın ağrıları kemiklerini ağrıtıyordu ve onun için ölümün onu bundan kurtarması gibi bir ihtimal de yoktu.

Magda kafasını salladı. Ölü adamlara acımak bir tuzaktı. Bu sonu kendisi hazırlamıştı, hatta bundan dolayı gurur bile duyuyordu. Bu kendini yok etme güdüsü Soth'ta çok güçlüydü ve aldığı her kararda görülüyordu, Azrael'i ülkesini yönetmekte vekili olarak atamasında bile.

"O sadece bir yaratık," dedi Magda, bir gi. iş yapmadan.

Soth'un tek tepkisi alçak sesli, sabırsız bir homurdanmaydı. Bu, Vistani'nin konuyu üstelememesine yetmeyecekti. Ağzına giren birkaç saç telini ittirerek, devam etti.

"Azrael'e güvenilmemeli, *güvenilemez*." Sesinde bir nebze kızgınlık belirtisi vardı. "Bütün bu geçen yıllardan sonra, onun ne tür bir yaratık olduğunu bilmelisin. Buna rağmen onu yanında tutmaya devam ediyorsun."

Son geçen saatte, Magda birçok kez nöbetlerinin sessizliğini bozmaya çalışmıştı. Üşümüştü, yorgundu ve sessizlik sadece bu dertlerine odaklanmasına yardımcı oluyordu. Aynı zamanda bu durum yüzünden sinirleri de bozulmuştu. Her Vistani'nin bozulurdu.

Magda ve Soth, Musarde'yi, Dul'un Gözyaşları diye bilinen ufak, zayıf su yolunu bir taş atımı mesafesinde geçen taş köprünün ortasında duruyorlardı. Köprünün karşı tarafında Malocchio Aderre'nin ülkesi yer alıyordu, bütün Vistaniler için ölüm anlamına gelen bir ülke. Bütün güçlerine ve Sithicus gecesinde dolaşan tüyler ürpertici yaratıklarla yıllar boyu yaptığı dövüşlere rağmen, Soth gelmesini rica etmese Magda buraya gelmezdi.

Rica? Magda kaşlarını çattı. Onu bu tehlikeli yere getiren bir rica değil, zorunlu bir talepti. Elbette ki reddedebilirdi—ancak o zaman, bu küstahlığının bedelini ödemek zorunda kalırdı, Nedragaard'ın efendisine. Fakat Soth'un şu anda dayanışma göstermesi önemliydi. Bu Malocchio'yu sınırda tutabilirdi, en azından bir süre daha.

Magda huzursuz bir şekilde iki ülke arasındaki köprüyü oluşturan ufak, kabaca yontulmuş taşlarda dolandı. Köpeğinin dikkatini çeken şeyin ne olduğuna bakmak için durdu. Sabak dikkatle karanlık bir noktayı kokluyordu. Kan izleri. Fırtınalarla yıkanmak veya leş yiyicilerin dilleriyle temizlenmek için henüz fazla tazeydi.

Magda burada olan savaşı, cesur bir atın nasıl sahibini karşı tarafa taşımaya çalıştığını bilmiyordu, fakat kan izleri

Sabak'a bu hikayeyi ve daha fazlasını anlattı. Dev köpek kanın üzerine atıldı, köprüde kalan ufak at ölüsü parçalarını delicesine kokladı. O korku, kan ve ter kokusu karmaşasında, köpek kalbinin nefret etmeyi başardığı tek bir hayvanın kokusunu aldı: Azrael.

Sabak'ın boğazından alçak, ölümcül bir kükreme yayıldı, köprünün karşısından ve vadiden yankılandı. Bu öfke dolu gürültü bitmeyecek gibi görünüyordu. Orman bile onu zaptedemiyordu.

Zaten sinirleri bozuk olan Magda'nın Sabak'ın saçmalıklarına kulak verecek kadar sabrı yoktu. Islıkların en kısasını öttürdü. Köpeğin kulakları birden dikeldi. Sadece bir an duraksadıktan sonra, ki bu normalde bu şekilde çağrıldığında tepki verdiği süreden sadece biraz daha uzundu, dev köpek sessizce Magda'nın sağ tarafına gelip durdu.

Vistani elini hayvanın omuzlarına koydu ve onun gribeyaz kürküne parmak uçlarıyla kendinde olmadan belirli şekiller çizerek okşadı. Bu hareket hem kadını hem de yaratığı sakinleştirdi.

Lord Soth'un ölü sesi bu anlık molayı böldü: "Ben de aynı soruyu sana sorabilirim, Magda İlyanova Kulchevich."

Magda'nın şaşkın ifadesiyle, devam etti: "Benim neden Azrael gibi bir yaratığın bana hizmet etmesine izin verdiğimi sordun. Buna rağmen sen de onun gibi vahşi ve hareketleri önceden kestirilemeyen bir yaratığı yanında tutuyorsun." Ölüm şövalyesine en ufak bir korku duymadan bakan Sabak'ı işaret etti. "Kendi çocuğun köpeğin ölmesini istiyor. Kabilende yaratıktan korkmayan bir başka üye daha var mı?"

"Yok."

"Eminim ki, kızın köpeğin dişlerini sana karşı kullanabileceği konusunda seni uyarmıştır."

"Uyardı."

"Yine de yaratığı beraberinde dolaştırıyorsun ve insanla-

rının onu kabul etmelerini bekliyorsun—korkularına rağmen."

Magda başıyla onayladı, ancak tartışmada ipin ucunu kaçırmıştı. Soth'un dikkati bir şekilde kendi üstüne toplanmıştı. Sanki bu konu ondaki alevleri canlandırmış gibiydi. Kelimeleri, ondan en son yıllar önce Strahd'ın ülkesinde dolaşırlarken duyduğu şekilde, hevesli bir ton içeriyordu.

"Azrael de benim için aynı," diye devam etti Soth. "O benim yaratığım ve faydalı—evi biraz dağıtmasına rağmen."

Sabak burnunun etrafında uçuşan bir sineğe homurdandı ve bu ses tüm dünyada bir kahkaha gibi yankılandı.

En sonunda ölüm şövalyesi Magda'ya doğru eğildi ve, "İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki eğer yaratıklarımız bize karşı hareket ederlerse onları anında öldürürüz."

Soth bu konuşmayı devam ettirmeye istekli göründü, ama uzaktan gelen bir gök gürültüsü kuzeydeki ormanı sarstı. Ağaçların son bulduğu yerden fırlayan kuşlar, kızıl-altın sarısı renkli gökyüzüne doğru uçuştular. Magda çizmelerinin topuklarından bir grup büyük yaratığın kendilerine doğru gelmekte olduklarını hissetti. Yol arkadaşlarına bakındı. Soth da, Sabak da sanki köprünün taşından yontulmuşçasına sessizce, kıpırdamadan duruyorlardı. Magda o kadar sakin değildi; kalp atışları hızlandı ve yanaklarına kan fışkırdı.

Malocchio Aderre gelmişti.

On üç ogre tören alayının öncüleri olarak hizmet veriyordu. Ağır ağır hareket eden vahşiler dar bir yolun kenarında paldır küldür ilerleyerek, ağaçları yana ittiriyorlardı. Kendi türlerinin örneği olarak bunlar iri yarı, hantal devlerdi, mor gözlerinde çok az zeka parıltısı vardı. Bazıları kısmen dik duruyor, ancak çoğu maymun gibi kambur vaziyette ilerliyordu. Emirleri, hareketlerini engelleyecek her türlü bitki örtüsünü temizlemek olmalıydı.

Magda on üç ogreden on ikisinin yolun her iki yanında

yarım daireler oluşturarak, köprünün İnvidia tarafını kapattıklarını gördü. İlk bakışta pek de etkileyici değillerdi, hatta ogreler için bile. Bir kısmı paslı, üzerlerine zar zor uyan zırhlar giyiyordu, diğerlerinde ise hayvan postları ve paçavralardan oluşan bir takım giysiler vardı. Ancak silahlarına yakından bakınca, ortaya ayrı bir hikaye çıkıyordu. Sopaları sayısız savaşla zedelenmiş ve ölen düşmanlarının kanlarıyla siyahlaşmıştı.

Onkar adındaki on üçüncü ogre, arkadaşlarının ötesinde durdu. Diğerlerinden ne daha kirli ne de daha kabaydı, orta boy ve kilodaydı. Onkar'ı diğerlerinden ayıran şey alışılmadık yüz ifadesi, ya da daha doğrusu bir yüz ifadesinin olmayışıydı. Bu ogre köprüye yaklaştığında, olabildiğince doğruldu ve topuklarının üzerinde kendisini dengeledi. Bu açıdan, Magda onun bir burnu olmadığını açıkça görebiliyordu.

Vistani ogrenin burnuna ne olduğunu ve bunu yapan düşmanının buna karşılık ne gibi bir bedel ödediğini düşünemeden, yarım dairenin merkezi açılarak tek bir atlıya geçit verdi: Malocchio Aderre.

Bu hayvani askerleri bile rahatlıkla taşıyabilecek kadar büyük siyah bir aygırın üzerindeydi. Gece yarısı renginde pelerini onun arkasında kendisini takip eden bir avcı kuşun kocaman kanatları gibi açılmıştı. Pantolonu, çizmeleri, gömleği, eldivenleri, giydiği her şey aynı abanoz rengindeydi. Sadece beyazlaşmış bir kemik kadar beyaz ve pürüzsüz olan yüzü, bir tezat oluşturuyordu. Bunlar onu oluşturan yegane şeylerdi: Siyah ve beyaz. O sadece en uçlardaydı, hepsi bu.

Dizginleri çekerek atını durdurdu. Arkasında, yirmi kadar atlı ve bir düzine daha ogre patırtıyla durdular. Arkasını koruyan bu muhafız birliği kendisini nehrin kıyısında konuşlandırırken, Malocchio bakışlarını Lord Soth'tan ayırmadı. Ölüm şövalyesi açıkça üstün görünen bu güç karşısında hiçbir tepki vermeyince, solgun bir maske gibi görü-

nen yüzünde hafif bir somurtma belirdi.

Malocchio basit, tek bir hareketle atından indi ve pelerinini arkasında savurdu. Siyah mahmuzları tıngırdıyordu. Tam inmişti ki, iyi giyimli bir çift asker kendisine yaklaştı. Magda bunların tek yumurta ikizleri yarı-elfler olduklarını tahmin etti. Bu tür melezlere Sithicus'ta sık rastlanırdı ama Malocchio'nun ülkesinde fazla bulunmazlardı. Adamın onları bir şekilde kabul etmiş olduğu düşüncesi Magda'nın gülümsemesine neden oldu. Acaba neden?

Lord Aderre bilinçli bir şekilde köprünün sonuna, İnvidia'nın güney sınırının son noktasına doğru ilerledi. Daha ileri gitmek istese bile gidemezdi. Kendi ülkelerinde kara lordlar mutlak hükümdarlardı, ancak bu ülkeler aynı zamanda onların hapishaneleriydi.

Melezler Malocchio'nun iki yanında yerlerini aldılar, ancak saygıyla birkaç adım geriden geliyorlardı. Bakışlarını aşağıda tutuyorlardı ve narin elleri dua eden keşişler gibi önlerinde kavuşmuştu. Aderre'nin kalan güçleri sıkıntılı bir halde atların ve ağaçların arasında dolanıyorlardı, durmuş olmaktan dolayı huzursuz olmuşlardı. Ogreler ve insan askerler bu tür politik oyunları gerçekten de takdir etmiyorlardı. Onların görüşme tarzı sopaları ve kötü olayları içeriyordu.

Kısa bir süre ne Soth, ne de Malocchio konuştu. Sanki yazılı olmayan bir kural ilk sözü söylemenin bir zayıflık belirtisi olduğunu belirtiyordu. Eğer Magda oyunu bozmasaydı bu beraberlik durumu güneş batışından çok sonra da devam edebilirdi.

Malocchio Vistani'de ne gibi bir korku uyandırdıysa o artık kaybolmuş, adamın görülmesiyle ortadan kalkmıştı. Magda korkunun genellikle böyle bir şey olduğunu çok önceleri fark etmişti. Gizli ve merak edilenler hep bariz olandan daha fazla korkuturdu—elbette ki Malocchio şimdi daha tehlikelisiz değildi, ama baş etmesi daha kolaydı.

"Siz iki mağrur kuş, daha ne kadar bu noktada tünemeyi tasarlıyorsunuz?" diye sordu kaba saba. "Biliyorsunuz, kış fazla uzakta değil. Eğer bu uzun bir bekleyiş olacaksa, yuvalarımızı içine kuracak sıcak bir şey aramalıyız."

"Sessizlik pelerinine yapışmayı reddediyor değil mi?" diye ağız dalaşına girdi Malocchio. İlk konuşmak konusunda tuzağa düştüğünü fark ettiğinde, bir refleks olarak kendisini Vistani büyüsüne karşı koruyacak bir büyü yaptı. Sol elinin iki parmağı ile bir V oluşturarak, gözünü bu şekilde oluşturulan parantezin içine aldı.

Magda bu batıl inanç karşısında gülümsedi. Aderre'nin dilini çözmek için büyüye ihtiyacı yoktu. Bütün bu aldatıcı görünümüne rağmen, bu kasap neden burada olduğundan çok da emin değildi. Bu, bu güç gösterisini de açıklayabilirdi. Silahların sesi ne kadar gür olursa, generalin sesindeki titreme de o kadar az hissedilirdi.

Lord Soth da, genç adamın rahatsızlığını hissetmiş görünüyordu, çünkü ağzından çıkan ilk kelimeler beklenmedik olduğu kadar kışkırtıcıydı da. "Müttefikim soyluluk konusunda yetenekli değildir," diye başladı ölüm şövalyesi. "Senden onu bağışlamanı istemeyeceğim, çünkü bunu yapabilmek senin gibi birinin rütbesinin altında olur."

Malocchio diline ne gibi yakıcı bir cevap geldiyse, bunu yuttu. Yüzündeki acı dolu ifadeden, erimiş kurşun gibi yaktığı anlaşılıyordu. Yarı-elflerden birine işaret etti, o da ileri çıkıp bir parça parşömeni açtı. Olması gerekenden daha fazla güvene sahip bir sesle, okudu:

" 'Adalet ve onur adına, İnvidia vatandaşları Magda Kulchevich ve onunla birlikte seyahat eden bütün Vistanilerin ülkemize teslim edilmelerini talep eder, bunlar ister Gezinenler adıyla bilinen eski bir hırsız takımı olsun, isterse de sadece—' "

"Yeter," dedi Soth.

Yarı-elf sayfadan başını kaldırıp, ona baktı. Ya son de-

rece aptaldı, ya da sadece Lord Aderre'ye yakın olduğu için güvende olduğunu hissediyordu, bakışlarını tekrar fermana yöneltti ve devam etti. " 'İsterse de sadece Sithicus'un Vistani kanı taşıyan vatandaşları olarak bilinsin. İşlediği suçlar sayısızdır, ancak aralarında şunlar—' "

Lord Soth bir kez daha konuştu, bu sefer sadece tek bir büyülü kelime. Sadece tek bir kişi bu kelimeyi duydu. Kelime Soth'un dudaklarını terk eder etmez, iade fermanını bu kadar cesurca okuyan yarı-elf parşömeni düşürdü. Acıyla ikiye katlanmadan önce yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Kelime görevini yaparken, bir an için yola oturdu ve sonra delicesine kıvranmaya başladı. Bir zamanlar beyni olan ince bir akıntı kulaklarından ve burnundan akmaya başladı. Bağırsaklarından kalanları kustu. Güç kelimesi hala gittikçe boşalan kabuğunun içerisinde ilerliyor, yolundaki her şeyi kesip biçiyordu, ta ki sonunda yarı-elfin derisi boş bir şekilde yerde yatana kadar.

"Ben buraya 'İnvidia'nın insanlarının' isteklerini dinlemeye gelmedim," dedi Soth. "Fakat yine de cevabımı aldılar. Şimdi, Lord Aderre, tartışacak devlet meselelerimiz var."

"O benim korumam altındaydı," dedi Malocchio kötü bir sesle.

"Anlıyorum," diye yanıt verdi Soth, "fakat ona durmasını söyledim. Ölümünden küstahlığı sorumludur, sizin bir koruyucu olarak başarısızlığınız değil."

Malocchio alaycı bir şekilde öne doğru eğildi. "Adımı temize çıkarmanız ne büyük incelik."

Soth bu hareketi kafasını mümkün olan en az şekilde oynatarak onayladı.

İnvidia lordu yeniden dik bir şekilde dururken, bir hançer çıkardı. "O Vistani cadısını daha önce yaptığı küstahlıkları için öldürdükten sonra size de aynı nezaketi göstereceğimden emin olabilirsiniz."

"Denediğini görmek çok eğlenceli olurdu," dedi Soth sa-

kince, "ama sana askerlerinin önünde küçük düşmeni engellemek gibi bir iyilik yapacağım." Aderre'nin hançerine doğru işaret etti. "Eğer o bıçağı bana karşı kullanmayı düşünmüyorsan, onu kınına sokmanı tavsiye ederim."

İnvidia askerleri kıpırdandı. İnsan askerler kılıçlarını çekmeyecek kadar disiplinliydiler, fakat ogreler sopalarını kaldırıp tehditler savurdular. Hepsi saldırıya hazırdı, sadece Lord Aderre'nin tek bir komutunu bekliyorlardı.

"Bu cezbedici," dedi Malocchio gergin bir andan sonra. Hançeri giysisinin koluna geri soktu ve devam etti, "Tozlu tahtında çok fazla dinlendin. Sen uyurken işler değişti, ölü adam. Senden korkmayan güçler ortaya çıktı."

"Korkmalılar," dedi Soth. "Ayağının dibinde yırtılmış bir yelken gibi çırpınan leş parçası bunun için yeterli bir kanıt olmalı."

Malocchio omzunu silkti. "Onlar senin krallığının bu şanssız ruhtan pek de daha iyi durumda olmadığını söylüyorlar. Seyyahlar şu raporları taşıyor—"

"Sonunda esas konuya geldik," diye araya girdi Soth. "Onlara ister seyyah, istersen ajan veya casus de, adamlarının artık ülkeme girmesini istemiyorum."

"Senin kendi insanların bana yardımcı olmaktan ötürü oldukça mutlular," dedi Malocchio küstahça. "Onları Sithicus'a geri yollamadığım sürece, bana senin hakkında, ülken hakkında, her konuda bildiklerini anlatırlar."

Geride kalan yarı-elfi öne çıkardı; adam ikizinin kaderinden ötürü o kadar şaşkındı ki, sadece durup bakabiliyordu. Malocchio ona baktı ve güldü. "Çok zeki görünmüyor, ama melezler de ancak bu kadar oluyor, ha? Elbette, sen bunu bilemezsin. Sanırım piçleri askere almak senin askeri kanunlarına aykırı."

Magda dişlerini gıcırdattı. En sonunda, Malocchio'nun neden bu hainleri getirdiğini anlamıştı. Onlar bir denemeydi. Biri ölüm şövalyesinin büyüsünü ölçmek, diğeri de

hafıza durumunu anlamak içindi. Malocchio Soth'un elf kızı ile birlikte bir çocuk sahibi olduğunu bilecek kadar onun geçmişini öğrenmiş olmalıydı.

Vistani cevap vermek, Malocchio'nun sınavını bozacak bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Ancak bunun için asla fırsatı olmadı. Lord Soth eldivenli elini, sanki titreyen yarı-elfin hayatına son verecekmiş gibi salladı. "Bu kadar oyun yeter," diye homurdandı ölüm şövalyesi. "Sen geçmişle oyalanıyorsun, bense geleceği tartışmak için buradayım."

"O halde tartışacak bir şeyimiz yok." Malocchio yarı-elfi yana ittirdi. Kırılmış nezaket maskesi gitmiş, nihayet ortaya çıkan öfkeyle parçalanmıştı. "Gelecek bana ait ve sen o Vistani ayaktakımıyla birlik olarak gelecek üzerindeki her türlü hakkından feragat ettin. Onun türünün tamamını dünyadan silmeye niyetliyim, ölü adam. Bundan bir an için bile şüphen olmasın."

"Amacından şüphem yok," diye sakin bir şekilde yanıt verdi Soth. "Ve topraklarındaki Vistanilerin kaderi beni ilgilendirmiyor. Fakat şunu bil ki, Magda ve kabilesi benim kullarım, benim *müttefiklerim*. Bu müttefiklik benim gücüm gibi: sorgulanamaz, çiğnenemez. Onun kabilesine karşı senin veya ajanlarının yapacağı bir saygısızlığa tolerans göstermeyeceğim."

Saygısızlık kelimesi Magda'nın gülümsemesine neden oldu. Aderre'nin bizler için düşündüğü katliamı tanımlamak için ilginç bir kelime. Güçlü bir biçimde yanında duran ölüm şövalyesine baktı. Sanki ezbere konuşuyor gibi olduğunu düşündü, sınıfının eski kurallarından yarım yamalak hatırladığı kelimeleri kullanıyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Soth, "kullarımla olan her türlü alışverişi keseceksin, özellikle de Demir Tepeler'deki elflerle. Onlara ya da liderlerine destek vermeni sana pek tavsiye etmem."

Malocchio kendisini güç bela kontrol edebiliyordu.

Soth'a sırtını döndü, sanki gidecek gibiydi, sonra aniden arkasını dönüp parmağını suçlayan bir şekilde ona uzattı. "Bana ders vermeye hiç hakkın yok, bir şeymişim. . . *çocukmuşum* gibi. Eğer Beyaz Gül ve o kadının Dikenleri o fahişeyi ölü görmeme yardımcı olacaklarsa, onların seninle olan savaşlarına maddi destek vermek için hazinemi boşaltırım."

Lord Soth Malocchio'nun sonraki birkaç dakika boyunca yaptığı laf kalabalığını duymadı. Zihninde tek bir kelime tekrar tekrar çınlıyordu: *kadının*. Beyaz Gül bir kadındı.

Nedragaard Kalesi'ndeki tahtından kalktığından beri, ölüm şövalyesi sayısız anılar yüzünden acı içindeydi. Bunların en kuvvetlisi bir kadının yüzüydü—namussuz bir gülümsemeye sahip, koyu renkli saçları olan, güzel biri. Onun görüntüsü Soth'un anılarının yıkılmış kalesinde dolaşıyordu. Asla ulaşılamıyor, sadece köşe başında, az ötede duruyordu. Şimdi, Malocchio'nun açığa vurması sayesinde, o hayaletin bir şekli ve ismi vardı.

O bir savaşçıydı, Krynn'de Karanlık Kraliçe'nin ordusunda bir general. Onunla tanıştığında Soth yüzyıllardan beri ölüydü, fakat kadının kendisi için kusursuz bir uğraş olduğunu anlamakta gecikmedi, kendisini sonsuza kadar meşgul edebilecek kadar yüzü olan karanlık bir mücevher. Parçalanmış anı kendisini iyileştirmiş ve o zihninin gözünde belirmişti. Meydan okuyan bir halde, bir ejderha yüceefendisinin mavi zırhına bezenmiş duruyordu.

Kitiara!

O, Beyaz Gül olmalıydı.

Cehenneme çekilmeden birkaç saat önce, Lord Soth Kitiara'nın ruhunu ele geçirmeye çalışmıştı. Onu ölü eşi olarak yeniden mezardan kaldırmayı planlamıştı. Ölüm şövalyesi ona Krynn'de kahyası olarak hizmet eden hain hayalet Caradoc olmasaydı planının başarıya ulaşmış olacağını acı bir şekilde hatırladı. O sızlanan köpek, ele geçirilmiş ruhu Soth'un şu anda hatırlayamadığı kadar değersiz bir şeye kar-

şılık değiş tokuş etmeye çalışmıştı. Bu ihanet Soth'a çok pahalıya mal olmuştu. Kit'in özünü geri alamadan, kendisini Krynn'den çok uzaklara gönderilmiş bir halde, Strahd von Zarovich'in diyarında bulmuştu.

Soth Kitiara'nın ruhunun da buraya getirilmiş olduğuna karar verdi. Bütün bu yıllar boyunca ondan yakasını kurtarmıştı. Ancak şimdi, tekrar kendisini göstermişti. Elbette ki Kitiara'nın ordusu da Soth'un gerçek hikayesini biliyordu; onun bazı karanlık işlerine bizzat Kitiara da tanık olmuştu. Soth neşesizce gülümsedi; görülen o ki, Kitiara savaşma isteğini kaybetmemişti. Ancak, önünde sonunda onu kendi tarafına çekeceğinden emindi. Bu onların kaderiydi.

Ölüm şövalyesinin birden bire düşüncelere dalması ne Magda'nın ne de Malocchio'nun dikkatinden kaçtı. *Raunie* İnvidia askerlerini izliyordu, bir saldırı olasılığı ile alarmdaydılar. İlgisini ele vermek istemese de, Soth'a bakmaktan kendisini alıkoyamadı. Ölüm şövalyesinin yanmakta olan gözleri zayıf parıltılardan başka bir şey değildi. Kolları sarkık bir halde duruyordu.

İnvidia'nın lordu Soth ve Sithicus'a olan şikayetlerini sıralamaya devam etti, arada sırada Vistanilere ve onlara yakın olanlara karşı nefretini belirtmek için duruyordu. Bu laf kalabalığı arasında saklı olan şey emir kelimeleriydi. Bunlar sadece nehrin yakınlarında duran zehirli yılanlar tarafından duyulabiliyordu. Bu yaratıklar, çaldıkları hayatlarla, su yolunun "Dul'un Gözyaşları" ismini kazanmasına yardımcı olmuşlardı.

Malocchio'nun kurnazca bir hareketiyle, üç yılan nehrin İnvidia tarafındaki yabani otlarla kaplı nehir kıyısını geçti ve Sithicus toprağına girdi. Sadece yılanlara özgü bir gizlilik içerisinde, sürünerek ilerlediler. Alacakaranlığın uzayan gölgeleri arasında gizlenerek, Magda'nın bacaklarına doğru saldırı mesafesine kadar ilerlediler.

Vahşi bir homurtuyla, Sabak onları karşılamak için ileri

atıldı. Göz açıp kapayıncaya kadar, ikisini çenelerinin arasına almıştı bile. Yeşil zehir ve yılanların parçaları köpeğin tükürüğüyle karışmış, buzdan sarkıtlar gibi çenesinden aşağıya sarkıyordu.

Sabak'ın homurtusuyla olayı fark eden Magda, tam zamanında dönerek üçüncü yılanı tekmeledi. Dev köpek geri çekilmekte olan yılanı kovaladı. Köprü boyunca koşarken, Sabak'ın pençeleri taşların üzerine dumanı tüten izler bırakıyordu. Gezgin Kulchek'in köpeği olan atası gibi, bu yaratık da efendisine takip edeceği açık bir iz bırakmadan avlanmazdı.

Sabak onu kuyruğundan yakalayıp sağa sola doğru savururken, üçüncü yılan otların göreceli güvenliğine girmek üzereydi. Yılan geri çekildi, yüksek sesle tıslıyor ve parıldayan dişlerini gösteriyordu. Sabak bir an için durdu; bu yaratığın oluşturduğu potansiyel tehlike onun köpeklere özgü zekası ile bile açıkça anlaşılabiliyordu. Kafasına doğru birkaç hızlı ufak saldırı düzenledi; yılanı öne çekmeye çalışıyordu. Sonunda sinirlenen yılan Sabak'ın ön ayaklarından birine doğru ileri atıldı. Köpek saldırıdan yana çekilerek kurtuldu ve yaratığı kuyruğundan yakaladı. Boynunu hızla çevirerek, yılanın başını köprüye vurdu. Arta kalan kanlı parçaları koklarken, Sabak'ın kuyruğu mutlulukla sallandı.

Sadık köpeği yeniden köprüye dönerken, Magda rahat bir nefes aldı. Bu ani saldırıya ve Sabak'ın çarpışmasına kendini öyle kaptırmıştı ki, Soth'un kılıcını çektiğini görmedi. Kılıcı tutup indiriş biçiminden eski çeliği, siyahlara bürünmüş adamın kafatasına gömmeğe niyetlendiği görülüyordu.

Malocchio uyduruk bir şekilde iç çekti. "Değersiz bir şey için," dedi ve askerlerine saldırı işaretini verdi.

Öncü kuvvet gümbürtüyle köprüde yürümeye başladı. Ogreler taşlarda patırtıyla ilerlerken, Soth kılıcının yönünü değiştirmemişti. Kolunu sabit tuttu, kılıç Malocchio'ya dö-

nüktü, terli ve küfreden bir kalabalık halinde üzerine gelen ogreleri sabırla izledi.

Magda dehşet içinde Soth'a baktı. Ogreler o kadar yakındı ki, çıkardıkları kokuyu alabiliyordu ve ölüm şövalyesi hala duruyordu. Acaba başka bir anının içinde kayıp mı olmuştu?

Magda cevabını bir an sonra aldı. Ogrelerin ilki Soth'un ileriye doğru uzatılmış kılıcının ucuna ulaştı, bütün öncü kuvveti arkasında sıralanmıştı. Ogre sopasını iki eliyle havaya kaldırdı ve bağırdı: "İnvidia!"

Ogre Soth'un boş olan sol elini açtığını görmedi. Ölüm şövalyesinin avucunun içinden çıkarak kendisine doğru bir ok gibi gelen kavuniçi alev parçasını da görmedi. Ogre içinde bulunduğu tehlikeyi ancak bu vatansever haykırış dudaklarını terk ettiği zaman anladı. Ağır çalışan ogre beyni bunun bir ateş topu olduğunu fark etti. Oh, hayır—

Büyülü alevler saldırının başında yer alan ogreyi tutuşturdu, sonra bütün köprüyü dolduracak şekilde genişledi. İlk iki sıradaki yaratıklar da benzer bir kaderi paylaştılar. Arka taraftaki yarım düzine ogre ise daha şanssızdı. Alevler onların da yanmakta olduğunu fark etmelerine yetecek kadar azalmıştı, ölmeden önce acı içerisinde çığlıklar attılar.

Magda'nın görüşü bir an için alevlerle kaplanmış, alevlerin çıkarttığı korkunç sesler kadının kulaklarını çınlatmıştı. Bu yüzden köprünün altından gelen su seslerini, veya Sabak'ın kendisini uyaran havlamasını duymadı. Tehlikede olduğunu fark edemeden, kafası korkunç bir güçle geriye doğru savruldu.

Çürümüş nehir bitkileri ile kaplı kaba bir el onu saçından yakalamıştı. Acıdan dolayı gördüğü yıldızlar gözünün önünden silinince, bu bol nasırlı ele sahip ogreyi gördü. Köprünün tırabzanına tutunmuştu. O ve kalan askerler öncü kuvvetlerin ölümünü dikkat dağıtıcı bir şey olarak kullanmışlardı.

Bir düşünceyle, Gard elinde belirdi. Canavar onu ya da en azından kafasını da beraberinde götürerek tekrar suya geri çekilemeden önce, Magda kendi etrafında dönerek karnını tırabzana dayadı. Ogrenin yüzü kendi yüzüne o kadar yakındı ki, her iki burun deliğinden de çıkan kılları sayabiliyordu.

Vistani sopasını savurdu ve aynı anda kendisini tırabzandan geriye doğru tekmeledi. Gard'dan gelen bu tek darbe ogrenin yüzünün sol tarafının içeri göçmesine neden oldu; ölüm çığlıkları tırabzanda kırılan dişlerinin tangırtısıyla kesiliyordu. Ancak ogre asla onu bırakmadı. Ceset köprüden düşerken, elinde kanlı bir ganimet vardı. Ogre otlarla kaplı nehir kenarına düştüğünde, elinde hala bir tutam saç ve kafa derisi vardı.

Nefes nefese kalan Magda tırabzana doğru düştü. Kafasını kaldırdığında Soth'un sakince durumu değerlendirdiğini gördü. Köprünün her iki tarafında da sudan çıkıp tırmanan ogreler vardı. Bir düzine kadar insan asker köprünün her iki tarafını da tutmuştu. Nehirden hücum ettikleri için hala ıslak olan Sithicus tarafındaki askerlerin ellerinde kılıçları vardı. Malocchio ile birlikte duran askerler ise yaylarını çıkarmış, daha şimdiden ok atmaya başlamışlardı.

İnvidia lordu okçulara doğru işaret etti. "Seni öldüremeyebilirler Soth, ancak *onun* solmakta olan kalbini kesinlikle delebilirler."

Ölüm şövalyesi eldivenli elini bir kez sallayarak, vücudunu saran o korkunç, dünya dışı soğukluğu ileriye doğru yöneltti. Okçular tek bir ok bile atamadan, kendilerini köprünün İnvidia tarafını tamamen kaplayan buzdan bir duvarın karşısında buldular. Soth diğer insan askerlere döndü. "Artık benim krallığımdasınız," dedi ve kılıcını kaldırdı.

Magda sonra ne olduğunu görmedi; iki ogre daha köprüye tırmanmıştı. İlkini karşılamak üzere döndü. Diğeri Sabak'la yetinmek zorunda kalacaktı.

Vistani, iri yarı yaratıkla mücadele ederek onun zayıf noktalarını aradı. Bu çarpışmayı aceleye getirmemesi gerektiğini biliyordu. Sabırsızlık onun sadece ölümcül bir hata yapmasına neden olurdu. Fakat Magda beklediğinden çok daha çabuk yoruluyordu. Ogrenin sopasından gelen her bir darbe kollarının biraz daha titremesine, savunmasının biraz daha düşmesine neden oluyordu. Bundan sonra karşılaşması gereken daha çok ogre olduğunu düşününce, Magda eşi görülmemiş bir umutsuzluğun vücudunu kapladığını hissetti. Bir zamanlar bu tür tehlikelere karşı tek başıma durabiliyordum, ama artık değil diye düşündü.

Ogrenin bir sonraki darbesi ayaklarını yerden kesince bunu daha iyi anladı. Gard'ı elinden bırakmadı ve canavarın ayağını kıran bir darbe ile onun hamlesini savuşturdu. Yine de savunmasızdı, tabi eğer ogre durumu kendi avantajına çevirebilirse.

Neyse ki, bunu yapamadı.

Kendi rakibinin işini bitirmiş olan Sabak, kavgaya karıştı. Yaralı ogre ileri doğru atılırken, köpek dişlerini iri yarı yaratığın yan tarafına geçirdi. Ağzını ayırdığında, ağzında paslı zırh ve et parçaları vardı. Ogre sendelediğinde, Sabak onun boğazına yöneldi.

Tuhaf bir inleme Magda'nın dikkatini yeniden Soth'a yöneltti. Ölüm şövalyesi kolları kafasının üzerine kalkmış bir halde, köprünün ortasında duruyordu. Arkasındaki hava ikiye yarılıp açıldı. Savaş kıyafetleri içerisinde, on üç banşi yırtılan gökyüzünden içeriye daldı. Wyvernler tarafından çekilen kemikten at arabaları kullanıyorlardı. Ejderha kanatlı yaratıklar onları köprünün çok üstlerine kadar kaldırmıştı, sadece birer kurban seçene kadar. İnleyen yaratıklar Sithicus tarafında sıkışıp kalan askerlerin üzerine atıldı.

Banşiler buzdan kılıçlarını ve gürzlerini çekip saldırıya geçerlerken, Magda onları korkuyla izledi. İnsanlar kaçmaya çalıştı, fakat bu sadece wyvernlerin savaş arzusunu daha da

güçlendirdi. Yaratıklar askerlere pençeleriyle saldırdılar, dikenli kuyruklarıyla onları delip geçiyorlardı. Wyvernlerden kurtulanlar güvenliğe ulaşamadan banşilerce kesilip biçiliyorlardı.

Ogrelerin durumu bundan iyi değildi. Soth köprüde kalan birkaçını katletti. Kalanlar Sabak'a ya da banşilere yem oldu. Henüz köprüye tırmanmak üzere olan ogreler en şanslılarıydı. Hantallıkları ya da Soth'tan korkuları onlara az da olsa kaçış umudu verdi. Köprüyü kalkan olarak kullanarak, tekrar İnvidia kıyısına koştular. Burnu olmayan ogre, Onkar, geri çekilmeye önderlik etti. En sonunda okçuların çeliğinin etkisini göstermeye başladığı buz duvarının etrafından dolandılar ve ormanın içerisinde gözden kayboldular.

Magda ise bu vahşetin içerisinde oturuyor ve yas tutuyordu—ancak kim için yas tuttuğunu bilemiyordu. Kendisi için olduğunu düşündü. Üstü başı kan içinde ve her yanı ağrırken, Soth'un ölü ogrelerden birinin üzerinde kılıcını temizlediğini gördü. Bir wyvern ödülünü parçalamaya başlamadan önce, sabırla ölüm şövalyesinin işini bitirmesini bekliyordu. Sabak bile bu ziyafete katıldı.

Uyuşmuş ruhunu bile donduran bir ürperti, Magda'ya Soth'un yakınlarda olduğunu bildiriyordu. Toplanmakta olan karanlığa baktı ve ölüm şövalyesinin başının dibinde dikildiğini gördü. Köprünün Sithicus tarafındaki bir şeye bakıyordu. Tek kelime etmeden, Soth yeniden kılıcını çekti ve ilerledi. Magda zorlukla ayağa kalktı ve onu takip etti.

Ölüm şövalyesine yaklaşırken, Magda onun dikkatini çeken şeyi görmeyi başardı. Birkaç ölü askerin arasında, o kadar kanla kaplanmıştı ki, o da ölü zannedilmişti: Yarı-elf. Nasıl sağ kurtulduğunu ise kim tahmin edebilirdi ki?

"Savaş bitti," dedi Soth.

Yarı-elf boş ellerini uzattı. "Silahım yok," dedi zavallı bir halde. "Lütfen."

Soth bir an için yarı-elfi inceledi. Sonra gözlerinde bir ta-

nıma parıltısı belirdi. "Tanis Yarı-Elf," dedi nefret dolu bir sesle.

"Hayır, lordum," diye yanıt verdi yarı-elf. "Mal-Erek'li Stefan."

"Kaç o halde, Mal-Erek'li Stefan. Silahsızsın ve bu durumda bile Kural'a bağlıyım." Soth'un sesi kanla ısınmış havayı soğuttu. "Bu ülkeyi terk ederken, utancını da kendinle birlikte taşı."

Yarı-elf sendeleyerek köprüden ve buz parçalarının üzerinden geçti. Magda, ölüm şövalyesinin genç adamı hor görmesini neredeyse hissedebiliyordu. Bunu ona da sordu, ancak yanıtı örtülüydü.

"Krynn'de ona benzer birini tanıyordum," dedi Soth. "Onun türü asla bir kılıca uygun değil."

Köprünün öbür ucunda, günün son ışıklarının ardından, Malocchio Aderre seslendi. "Bu," diye bağırdı, geniş bir daire çizen koluyla katliamı işaret ederek, "bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Soth hareket etmeden yanıt verdi, "Haklısın, çocuk. Bu saldırıyı sanki hiçbir şeymişçesine savuşturdum. Bana yollayacağın başka can sıkıntılarını da savuştururum." Kılıcını kınına geri koydu. "Artık buna bir son vermek üzere anlaşabiliriz, çünkü bu tür bir aptallığa ayıracak zamanım yok."

Malocchio kalan askerlerine atlarına binmelerini emretti. Ancak kendisi bir süre daha oyalandı, siyah renkli giysisi yaklaşmakta olan geceden ayırt edilemiyordu.

"Haklısın, Soth," dedi en sonunda. "Çünkü şu anda, benden daha acil sorunların var. Fakat sen, Vistani—" Malocchio Aderre bir kez daha kendisini Vistani büyüsüne karşı koruyacak işareti yaptı "—ben senin en büyük korkunum. Senin tek korkun."

Bu lafları ettikten sonra Malocchio Aderre ortadan kayboldu. Askerler ise yol boyunca kaçmadan önce on saniye kadar yerlerinde durmayı başardılar.

"Benim korumam altındasın," Soth'un arkasını dönüp köprüde ilerlerken söylediği tek sözdü.

Magda Kulchevich bu sözlerle biraz rahatladı, ama yeterince değil.

6

İnza'nın içinde bulunduğu *vardo*da nemli bir serinlik vardı. Arabanın yüksek kepenkleri açıktı—Magda buna yılın son aylarında asla dayanamazdı—ve perdeler yıldızların ışıltılarını bile dışarıda tutacak şekilde sıkı sıkıya kapalıydı. Ocaktaki küller soğumuştu.

Magda karşı çıkmak için orada bulunmuyordu. Lord Aderre ile olan karşılaşmasının ardından iki gün geçmişti ve yanında sadece Sabak olduğu halde yola koyulmuştu. Bu ani ayrılış kabilesini şaşırtmıştı; İnza ve diğerleri bazen haftalarca kendi başlarına dolaşsalar bile, Magda nadiren Gezinenler'den birkaç saatliğine ayrılırdı. Ancak bu sefer, yola çıkalı sekiz gün olmuştu. Kabilesi onun hala Malocchio'nun tehditlerinin ve kendisini açıkça sarsan bir savaşın hemen ardından kendilerini hangi görev için terk ettiğini anlayamıyordu.

İnza aslında annesinin neden gittiğini umursamıyordu, sadece annesinin işinin onu bir süre daha oyalayacağını umuyordu. Tabii ki de çok uzun değil, ama kızın yalnızlıktan hoşlanmasına müsaade edecek kadar uzun bir süre.

O kimseye güvenemezdi, sadece küçük bir görevi hallettiği zamanki durum hariç. İnza son sekiz günde *vardo*yu birkaç dakika dışında terk etmemişti. Zamanının çoğunu Ambrose'den geri aldığı, karmakarışık bir tarzda yontulmuş tahta sandığı takdir etmekle geçirmişti. Kutuda hala, maden dükkanına başka mallar karşılığında takas ettikleri tuz vardı.

Ancak, çok yakında kabile sınıra gidecek ve tuzu altına veya şaraba, ya da Sithicus'ta daha fazla değeri olan başka bir mala dönüştürecekti. Bunu yaptıktan sonra, sandığı kendi ganimetleri için kullanacaktı.

Sandığın kapağındaki şekillerde hipnotik bir şeyler vardı. Şimdi annesi gittiğinden beri her gece yaptığı gibi, İnza sandığı dikkatlice yatağının altından çıkardı. Parmaklarını birbirine dolanmış sarmaşıkların üzerinde gezindirdi. Ambrose'nin dükkanındaki sakar bir ayının bıraktığı derin izler bile onların güzelliğini bozamamıştı.

Kamptan gelen keskin bir çığlık meditasyonunu bozmasaydı, bu kıvrılan, bükülen sarmaşıklara saatler boyu bakabilirdi.

"Nuitari'nin kara parıltısı adına, bunu kim yaptı?"

Bu annesinin sesiydi. Döndüğü iyi oldu, diye düşündü İnza sessizce. Bu tatsızlığı halletmemiz daha iyi olur.

Kız içini çekti, kendisini ayağa kaldırdı ve kızıl renkli eteğindeki tozları silkti. Annesinin değer verdiği döküntülere zarar vermemeye çalışarak çıkışa yöneldi. İnza *vardo*nun kapısı olarak kullanılan ve üzerine pullar iliştirilmiş bez parçasını kenara doğru savurarak, geceye doğru adım attı.

Magda kampın ortasında yanan ateşin yanında duruyordu, seyahat çantası ayaklarının dibindeydi. Çizmeleri ve bacakları tozla kaplanmıştı. Yırtık pırtık pelerini omuzlarından aşağıya doğru salınıyordu.

"Hey, Anne," dedi İnza tatlı tatlı. "Bize geri döndüğüne sevindim. Endişelenmiştim."

İnza arabanın basamaklarını dans edercesine indi ve annesini o çok takdir ettiği sarmaşıkların kavrayışı gibi kucakladı. "Yorgun olmalısın," dedi kız, Magda'nın boynuna sarılı durmayı sürdürerek. "Ateşin yanında dinlen ve sana sıcak bir şeyler hazırlamama müsaade et."

Magda gerçekten de yorgundu ve bir içki onu çok mutlu ederdi. Ancak kendisini kızının kollarından kurtardı ve o-

nun teklifini reddetti. "Sana ona göz kulak olmanı söylemiştim," dedi. Yüzü öfkeden kızarmıştı.

İnza ellerini çırptı. "Ne demek istediğini anlamıyorum, Anne. Seni bir şekilde hayal kırıklığına mı uğrattım?"

"Bana masum yüzlü çocuğu oynama," diye bağırdı Magda. Kelimeleri harlayan ateşten daha yakıcıydı. "O rolü yapmak için çok büyüdün."

Raunie ufak seyahat çantasını yerden aldı ve *vardo*nun basamaklarına bıraktı. Yavaşça yürüyerek, yakınlardaki çamurda yuvarlanan kel kafalı bir Vistani'nin yanına geldi. Bu Bratu idi. İri yapılı adam sıkıca bağlanmış elleri hariç etrafındaki her şeyden habersiz görünüyordu.

Magda onu bir Yeminbozucu ilan ettiği andan beri, aklı sınırlarda dolaşmaya başlamıştı. Fısıldayan Yaratık'ı susturmak umuduyla kulak zarlarını delmişti. Bu, gizemli yaratığın sesini kesmeyince, kendi kulaklarını kopartmıştı. Yine de Bratu görünmeyen suçlayıcısının seslerini duyabiliyordu. Yavaş yavaş, ara sıra duyulan bu sesler sürekli devam eden bir hal aldı. Her yalan, her tutulmayan söz ve karanlık eylem, tekrar tekrar söylendi—her suçun ve izinsiz hareketin bitmek tükenmek bilmeyen bir resitali. Gece gündüz suçlamalar devam etti, ta ki adamın aklı tamamen çözülene kadar.

Bu yeminini bozarken yakalanan her Sithicuslu'nun muhtemel kaderiydi. İster elf, ister Vistani, ister köylü ister soylu olsun, sözünüzde durmamak Fısıldayan Yaratık'ın istenmeyen ilgisini üzerinize çekebilirdi. Her yalancının peşinden gitmemesi, bazılarının "Fısıldayan Deliliği" suçluluk duygusu çeken vicdanların saçmalığı olarak nitelendirmesine yol açıyordu. Asla yakalanmayan bazılarının fısıltıların ne zaman başlayacağını düşünürken, korku dolu bekleyiş içerisinde delirdikleri de doğruydu.

Sadece Gezinenler Fısıldayan Yaratık'ın dikkatini herkesin önünde yemin etmiş bir kişinin bozduğu yeminin çekti-

ğini, ihanetlerinin herkes tarafından öğrenildiğini biliyorlardı. Magda Yeminbozucu damgasının Bratu için ne demek olduğunun tamamen farkındaydı. İri yarı çingene de, ona ettiği yemini bozarken bunun risklerini biliyordu.

Magda bu tür cezalar vermekten nefret ederdi, ancak eğer Gezinenler Sithicus'ta barınacaksa bunların gerekli olduğunu gayet iyi biliyordu. Yine de, verdiği zalim hükmün ardından, kabilenin Bratu'ya bakmaya devam etmesinde ısrar etti. Artık onun kaderi Fısıldayan Yaratık'ın ellerindeydi; arkadaşları onun hayatını daha da zorlaştıracak bir şey yapmayacaktı.

Adama bakarken, *raunie* kabilesinden birinin kendisine itaat etmediğini kolayca anladı. Bratu'nun ağzı kanla kaplıydı, dili kökünden koparılmıştı. Kabilesinden sadece bir kişi bu kadar cesur olabilirdi.

Magda kızına döndü. "Bunu sen yaptın," diye homurdandı.

"Hayır!" diye şaşkınlıkla bağırdı İnza. "Kendi kendine yaptı."

"Bunlarla mı?" Magda eğildi ve nazikçe adamın ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. Kalın sargılar parmaklarını sıkıca birbirine bağlamıştı. Bratu kulaklarına ikinci kez zarar verdiğinde, *raunie* adamın ellerinin bu şekilde bağlanmasını emretmişti. "Sen kötü bir yalancısın."

Magda ayağa kalktığında, yüzündeki bütün öfke gitmişti. Sesi Soth'unkinden daha fazla duygu yüklü değildi. "Nedenini bilmek istiyorum, İnza. Yanıma otur. Bana nedenlerini anlat."

Gezinenler bu emirden korkmayı öğrenmişlerdi. Magda bunu sadece bir Vistani'nin kabile ile birlikte kalması için hiçbir neden göremezse kullanırdı.

İnza artık bu masumiyet maskesini sürdürmenin bir işe yaramayacağına karar verdi ve ateşin yanına konmuş sandalyelerden birine oturdu. Annesi Bratu'nun ve yaralarının

yıkanıp, temiz elbiseler giydirilmesi işini gözetirken, kız kampı inceledi. Kabilenin diğer on beş üyesi derhal yapmaları gereken önemli işleri olduğunu hatırlayarak *vardo*larına çekilmişlerdi. İnza onların korkak olduklarını düşündü, ama içinden gizlice keşke ben de kaçabilseydim diye geçirdi. Annesi onun suçlarına oransız tepkiler verirdi, ve İnza bu gece yaşlı kadını dinleyemeyecek kadar sabırsızdı.

İnza bir kez daha kendisine nedenlerinin sorulmasını beklemedi. "Sen gitmiştin," dedi kız, annesi henüz karşısında yerini bile almadan. "Onun söylediği korkunç şeyleri duymana gerek yoktu. Gece gündüz küfrediyor—senin hakkında, Anne, ve diğerleri hakkında. Hatta benim hakkımda bile. Söyledikleri korkunç, müstehcen!"

"O hasta," dedi Magda basitçe. "Merhametine ne oldu?"

İnza sesini komplocu bir fısıltıya dönüştürdü. "Diğerleri dedikleri için onu öldürmeye hazırdı. Benim yaptığım onların planladıklarına göre *merhametliydi*."

"Diğerleri de, bana bunun hesabını vermek zorunda, teker teker. İlk önce, çocuk, senin kaderine karar vermeliyim.

İnza "çocuk," kelimesi karşısında ürperdi. Annesi onun gözlerindeki içerlemiş tavrı fark etti ve kendisini düzeltti.

"Haklısın," diye içini çekti Magda, "uzun bir süredir çocuk değilsin."

"Bunun için bana teşekkür etmen gerekir," diye yanıt verdi İnza. "Bu karavanda bir adam yok. Gücünün o kadar çoğunu herhangi bir adamla paylaşmak istemeyi düşünmezsin. Senin yardımcın olarak bir ben kalıyorum."

Şimdi konuya ısınıyordu, hırsı annesinin sessizliği ile daha da alevlenmişti. "Diğerleri beni Gard'ı kullanmak için yetiştirdiğini biliyor, bana gölge oyununun sırlarını gösterdiğini. Bu yüzden sen ve o—o *homurdanan şey* gizli bir seyahat nedeniyle bir hafta ortadan kaybolunca, kabileyi bir arada tutmak için bana güvendiler. Benim tek yaptığım buydu."

"Senin yaptığın şey iğrençti," diyerek kafasını salladı Magda. "Bundan kısa bir süre önce Bratu senin için her şeyi yapabilirdi. Bunu inkar etmeye çalışma. Kamp herkesin onun senin peşinde koştuğunu göremeyecek kadar büyük değil."

İnza birden ayağa kalktı. "O yaşlı heriften nefret etmem için bir neden daha," dedi öfkeyle. "Bence onu bir kafese koyup Veidrava'da dolaştırmalıyız, bu sayede küçük kızların peşinde koşan serserilere iyi bir ders olur."

"Yeter," dedi Magda soğuk bir ses tonuyla. "Gezinenler asla kendilerinden birini hilkat garibesi gibi gezdirip millete göstermeyecekler."

İnza şaşkınlıktan aval aval bakmaya başladı. "Yaratığı Bratu'nun üzerine salmak Soth'un yararına bir gösteri ve ona olan bağlılığının bir kanıtı değil miydi? En azından madendeki *giorgio*lar böylesine bir manzara için para öderler."

"Eğer Soth'un eli boş geldiğini düşünüyorsan, Dul'un Köprüsü'ne git ve düşmanlarımızın cesetlerini say. Ona ihtiyacımız var, Kızım. Bunu unutma."

"Ölü bir adamın fikirlerine kendi insanlarınınkilerden daha fazla değer verdiğini unutmayacağım."

Tokat İnza'yı tamamen hazırlıksız yakaladı. Gözlerinde yaş değil, sadece kıvranan bir öfke birikti. Kız, çizmesindeki hançere uzandı. Bıçak henüz çıkmıştı ki, Sabak'ın çenesi elinin üzerine kilitlendi. Uyarı niteliğindeki hırıltısı onu omzuna kadar titretti.

"Onu bırak," dedi Magda, dev köpeği kirli boynundan yakalayarak. Ancak Sabak, İnza silahını yere atana kadar onu bırakmadı.

Hançerin ince demiri ateşin ışıltısını bir ayna gibi yansıttı. Yayılan ışık neredeyse kör ediciydi. Deri kaplı kabzası bile parlıyordu sanki.

"Sana bunu verdiğimi hatırlamıyorum," dedi Magda.

"Sahip olduğum her şey senden gelmedi."

Kızının aksi cevabına aldırış etmeyen *raunie*, hançeri almak için yere eğildi. Parmağını bıçağın ucunu değdirdiğinde, elini hızla geri çekti. "Ay, bu çok keskin. Bunu nereden aldın?"

"Bir alışveriş," dedi İnza asık suratla. "Çok iyi bir alışveriş." Gözlerini Sabak'tan ayırmadan, ihtiyatlı bir şekilde silahını çizmesine diktiği kınına geri koydu. "Bazı şeyleri bana çok iyi öğrettin, Anne."

İnza sırtını Magda'ya döndü ve koruluğun içinde gözden kayboldu. Gitmek için izin almamıştı, ama *raunie* meseleyi uzatmanın anlamsız olacağını biliyordu. Yapabileceği en iyi şey kızının gücünü kabul etmesi olurdu. En kötü şey ise kabilenin geri kalanı *vardo*larının içerisinde onları dinlerken, kendisine itaat etmeyen kızının ardından bağırmak olurdu.

Yorgunluk bir örtü gibi üzerine çöktü ve Magda ateşin önünde tekrar yerine oturdu. Sabak kafasını Magda'nın kolunun altına soktu. Bir süre sonra hafif hafif dürtmeye başladı.

"Yani," dedi Magda onun kafasını okşarken, "sen bile bu gece bazı isteklerde bulunuyorsun, öyle mi?" Köpek, kuyruğunu evet anlamında yere vurdu.

Raunie ateşi canlandırdı ve derin düşüncelere daldı. İnza hakkında ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kız, tez canlıydı, çabuk sinirleniyordu ve arzu doluydu. Annesinin o yaşlardaki haline çok benziyor, diye düşündü Magda, üzüntüyle.

Ama kızda Magda'nın anlayamadığı bir gaddarlık vardı. Sanki doğduğu gece Gundarak'ı sarsan fırtınanın bütün yıkıcılığını almıştı. Doğaüstü fırtına Dük Gundar'ın ölümünün ardından uzun süre devam etmişti. Bazıları toprağın, kaybı için yas tuttuğunu söylüyordu. Eğer durum böyle ise, bu Gundar'ın sahip olacağı tek matemdi, kulları bu olayı daha çok şenlik havasında geçirmişlerdi. Belki de o fırtına yeni doğan çocuğun ruhuna bir şekilde zarar vermişti.

Magda bir elini saçlarında gezdirdi ve kafa derisinin yüzülmüş kısmına gelince acıyla kaşlarını çattı. Köprüde aldığı yara ağır iyileşiyordu. Acıyla tıslaması Sabak'ın kendisine bakmasına neden oldu, gözlerinde bir köpeğin endişesi vardı.

"Beni düşünme, oğlum," diyerek ve bir kulağının arkasını ovalayarak onu sakinleştirdi. "Güneş doğunca neşeme kavuşacağım."

Gülümsemesi kayboldu ve ateşe dalıp gitti. Kehanet güçlerini kullanmayı denemeyeli epey olmuştu. Soth'un tahtından kalktığı güne kadar, olaylar olması gerektiği gibi gelişiyordu, kehanete başvurmadan bile tahmin edebileceği şekilde. İşler şimdi farklıydı. Bırakın gelecek ayları, sabahın bile neler getireceğini ancak hayal edebiliyordu.

Köprüde olanlar hala yoğun bir şekilde aklındaydı, ancak daha da rahatsız edici olan yolculuğunda öğrendiği sırlardı.

Malocchio'nun gevelemelerinin bir kısmı doğruydu—İnvidia'nın lordundan daha eski, daha acımasız güçler Soth'un peşindeydi. Magda onların yüzlerini görmüştü. Çok geçmeden Soth da görecekti. Fakat uzun süredir gecikmiş olan bu birleşme Gezinenler'in ve bütün Sithicus'un üzerine ne gibi korkular saçacaktı?

Magda ateşe konsantre oldu. Aklını geleceğe açmaya çalıştı, alevlerde gelecekle ilgili bir yol görmeye çabalıyordu. Görüşünü beyaz ve kırmızı parıltılar, siyah duman kıvrımları doldurdu. Uzayarak, çiçek fışkıran güllere dönüştüler, sonra da solup kurudular. Hiçbiri tarlada fazla uzun kalamadı. Her biri diğerinin yerini aldı, ta ki bir an sonra kendisi bir diğerine yer açana kadar.

Raunie görüşünü kabilesinin geleceğine çevirmeye çalıştı. Bunu yaparken, ateş harlandı ve geceyi kızıl bir ışıkla doldurdu. Güller yok olmuştu, kızıl bir denizde batmışlardı—bir kan denizinde.

Magda transı bozarak, hızla kendisini geri çekti. Yanında Sabak hafifçe inliyordu. Magda onun dikkatinin *vardo*ların etrafında dolanan bir şeye çevrili olduğunu fark edene kadar, köpeğin az önce gördüğü görüntüler yüzünden rahatsız olduğunu hissettiğini sandı.

Magda yarım daire şeklinde dizilmiş arabalara doğru döndü. Gölgeler parlak boyanmış *vardo*sunun yanında sallanıyordu. Akıl almaz şekillere büründüler, arabaların tekerleklerinde ve yerde uçuştular. Magda gözlerini ovuşturdu. Gölgeler diğer arabaların üzerinde de dans ediyordu, ancak kendi arabanın üzerinde dolaşan karanlık siluetlere oranla oldukça zayıf şeylerdi. Ateş ve araba arasında bu tür garip şekiller oluşturacak hiçbir şey bulunmuyordu.

Bu düşünce aklında oluşur oluşmaz Magda ayaklanmıştı, onları ele veren tuzlu koku burun deliklerine ulaşmadan az önce. "Tuz gölgeleri!" diye haykırdı.

Kendilerini tanıyan bu çığlıkla, gölgeler birazcık geri çekildi. Ölümcül olmalarına rağmen, savaştan ziyade pusu kurmaya alışık, korkak yaratıklardı.

*Vardo*ların içerisinden bağırışlar yükseldi ve Magda'nın uyarısı ardı ardına yankılandı. "Dikkat edin," diye bağırdı diğerleri. "Gölgeler! Gölgeler!" Gezinenler ellerine o an silah olarak ne geçirebildilerse alıp, dışarıya fırladılar. Sıradan kılıçlar ve bıçaklar canlandırılmış karanlığa karşı işe yaramazdı, ama Vistaniler *rauni*leri onlarla ilgilenene kadar onların dikkatini çekmeyi umuyordu.

Çingeneler bir düzine kadar gölgenin çevresini sararken, Magda elini ileriye doğru uzattı ve Gard'ı çağırdı. Sopa, atası Gezgin Kulchek tarafından, dünyanın en tepesindeki bir ağaçtan yontulmuştu. Silahın üzerindeki büyüler kuvvetliydi. Tahtası kırılmazdı, çeliği ya da taşı kolaylıkla savuşturabilirdi. Normal silahlar tuz gölgelerine dokunamayabilirdi, ama Gard onlara kesinlikle zarar verebilirdi.

Silahın sırlarını ilk çözdüğünden beri, Magda'nın sadece

Gard'ı elinde düşünmesi yeterli oluyor, silah kendiliğinden elinde beliriyordu. Ancak, bu sefer parmaklarını boş havada kapattı. Sopanın kendisine güven veren ağırlığını elinde hissedebiliyordu, ancak sopa maddeleşmemişti.

Lanet okuyarak, ayağına doğru hamle yapan bir tuz gölgesinden yana doğru kaçarak sakındı. Sabak sızan karanlığa doğru hamle yaptı. Siyah nesne köpeğin patilerine doğru yerden hızla fırlarken, hayvanın omuzu ile sırtı arasındaki tüyleri diken diken oldu.

"Sabak, geri çekil," diye bağırdı Magda ve köpek yoldan çekildi.

Magda'nın Gundarak'taki oyuncular takımına ilk katılan Vistani olan Vitorio, gölgenin tam ortasına mızrağını geçirdi. Karanlık durakladı, sonra tıpkı suyun bir direğin çevresinden aktığı gibi saldırgan mızrağın çevresinden dolaştı.

"*Raunie*," diye bağırdı, "bunlar da nereden çıktı? Madenin yakınlarında değiliz ki!"

Magda yanıt vermedi, çünkü verecek bir yanıtı yoktu. Tuz gölgeleri Veidrava'ya ait yaratıklardı. Bir zamanlar umudun cenneti olarak bilinen bir şapelde, madenin içinde gerçekleştirilen karanlık törenler, madenin sayısız kurbanlarının ruhlarını canlandırmıştı. Madenin sonsuz karanlığına bezenmiş gölgeler, yeni vücutlara açtı. Karanlığı terk edemiyorlardı; gün ışığı onlar için ölümcüldü. Bu kayıp ruhların Veidrava'dan nasıl olup da bu kadar uzaklaştıkları bir bilmeceydi, *raunie*nin çözmeye zamanı olmadığı bir bilmece.

Gezinenler gölgeleri birbirinden ayırmayı başarmışlardı. Çingeneler kendi sıcak vücutlarının çekiciliği ile gölgelerin dikkatini çekmişlerdi. İnsanlar ve gölgeler sanki korkunç bir balonun dansçılarıymışçasına dikkatli daireler içerisinde dönüyorlardı.

Magda bir kez daha Gard'ı çağırmaya konsantre oldu. Büyüsünün çalışma metodunu biliyordu, silah gizli bir cepte duruyordu, elle tutulamaz ama elinin çok yakınında. Ancak

şimdi, sanki onu başka birisi ele geçirmişti. Direnci hissedebiliyordu, soğuk eller kendi ellerine karşı koyuyordu.

"Ben Kulchek'in varisiyim," diye öfkeyle hırladı Magda. "Gard bana aittir!"

Bununla birlikte silahı söküp aldı. Gard ellerinde oluşur oluşmaz, Magda onu savurdu.

Tıpkı bir taşın durgun bir su birikintisinin yüzeyini kırması gibi, Gard'dan gelen darbe de gölgenin bedeninde dalgacıklar oluşturdu. Yaratık çığlık attı, Magda'nın titremesine neden olan bir çığlık. Bir darbe daha ve gölge patladı. Her tarafa karanlık küreler saçıldı.

İnsan bedenine çarptıkları yerlerde, bu korkunç oklar eti yaktı. Çimenleri soldurdu, tahtanın boyasını kazıdı ve elbiselerin boyasını soldurdu. Parçalar bütünün gücünden yoksundu. Dağılmış gölge saldırısını devam ettiremedi. Parçalar kıvrıldı ve yerde akarak, yavaşça ama durmaksızın ölümcül bir bütüne dönüşmeye başladı.

Sabak bu birleşme sürecine patileriyle müdahale ederek, birleşmelerini mümkün olduğu kadar geciktiriyordu. Magda ardı ardına iki gölgeyi daha parçaladı. Sopanın her darbesinde, yaratıklar Vistanileri benliklerinin en derinlerine kadar ürperten çığlıklar atıyordu. Yine de, umutluydu. Gezinenler yaratıklara karşı kendileri koruyorlardı.

"Anne, bana yardım et!"

Çığlık ormanın kıyısından geldi. Orada alevlerin ışığının uzandığı en uzak noktada, İnza duruyordu. İki tuz gölgesi her nasılsa Gezinenler'in dikkatinden kaçmıştı. Kızı köşeye sıkıştırmışlardı, biri yerde, diğeri ise kalın, yaşlı bir meşe ağacındaydı. Eğer ormana geri çekilirse, tuz gölgelerini gecenin normal karanlığından ayırt etmesi mümkün olmayacaktı. İşi tamamen gölgelerin acımasına kalırdı.

Magda tereddüt etti. Diğerleri yoruluyordu. Onların da, kendisinin yardımına ihtiyaçları vardı. Ama bu onun kızıydı. Bütün bu ayaktakımı dansçının arasında, sadece o

*raunie*nin kanını taşıyordu. Magda açıklığa doğru koşturdu.

Yerdeki gölgeye paramparça olmadan önce üç kez vurdu. Sıçrayan sıvı İnza'nın tam yüzüne geldi ve kız ağaca doğru sırt üstü düştü. Oradaki gölge eline doğru bir yılan gibi süzüldü. Kendisini İnza'nın parmaklarının etrafına doladı, Magda yeniden Gard'la saldırıya geçmeden önce kızın kolunun dirseğine kadar olan kısmını kapladı. Darbe, gölgenin hala ağaçta duran kısmına çarptı. O tek vuruş, yaratığı paramparça etti. Yaratığın bağırtısını ve İnza'nın yardım çığlıklarını boğan, çıkan keskin kırılma sesinden dolayı, Magda ağacı kırdığını zannetti.

Kırılan şey meşe ağacı değil, Gard'dı. Magda sopaya baktı, gözleriyle eski silahın boylu boyunca uzanan saç teli kalınlığındaki kırığı takip ediyordu. "Kırılmaz," diye mırıldandı, eski bir Vistani hikayesindeki dizeyi tekrarlayarak. " 'Sadece Kulchek'in kendi kılıcı Gard'ın tahtasını kesebilir.' "

Magda Gard'ın aldığı önemli hasar karşısında o kadar şaşırmıştı ki, Vitorio'nun kendisini uyaran çığlıklarını duymadı bile. Rahatsız ettiği gölge birden ondan uzaklaşmıştı ve şimdi hızla *raunie*ye doğru geliyordu. Üçü daha onu takip ediyordu, sanki o yankılanan kırılma sesinin önemini anlamışlardı.

Vitorio bir çığlıkla kendisini gölgenin üzerine fırlattı.

Nesne çarpışmayla titredi, sonra yaşlı adamın üzerine kıvrıldı. Mürekkebi andıran bir düzine kayış kollarına dolanarak onu yere bağladı. Gölge göğsüne, oradan da boynuna kaydı. En sonunda Vistani'nin kafasına geçerek dikiş yeri olmayan bir maskeye dönüştü. Vitorio çığlık atmadı. Gölgeye karşı dişlerini sıkıca kapalı tuttu, ancak bu bir işe yaramadı. Sıvı sabırla kulaklarından ve burnundan içeri aktı. Ciğerleri sonunda hava almak için haykırıp, ağzı son bir çırpınışla açılınca, gölgenin geri kalanı da boğazından içeri aktı.

Yaşlı adam sendeleyerek ayağa kalktı. Ateşe doğru bir adım atmaya çalıştı, fakat gölge ona izin vermedi. "Ruhum

için," diye yalvardı, "beni yok edin!"

*Vardo*lardan birinin basamaklarından, iri yarı bir adam belirdi. Bandajlar parmaklarını bir arada tutuyor ve yaralı kulaklarını kaplıyordu. Bu Bratu'ydu.

Deli adam kaosun içine daldı ve Vitorio'yu kaldırdı. Yıllar boyunca insanları bir ayının kavrayışı gibi tutmuş olan kollar onu havaya kaldırmıştı. Vitorio'yu ateşin göbeğine atarken, Bratu'nun yüzünde anlamsız bir hüzün vardı.

Vitorio'nun vücudu çabucak alev aldı. Alevlerde yuvarlandı, gölgenin kendini kurtarmak istemesi ile Vistanilerin yaratığı öldürme güdüsü arasında kalmıştı. Bir kez daha bir bedene sahip olan tuz gölgesi, artık bedene zarar veren şeylere karşı hassastı, özellikle de ateşe.

En sonunda Vitorio kömürlerin üzerine yığıldı kaldı. Adamın tatminkar bir şekilde iç çekmesi gölgenin feryadına karışmıştı—yıllar sonra bir vücut bulan ve onu hemen kaybeden gölgenin. Bratu bir an için oyalandı. Arkadaşına sessizce güle güle mi dediği, yoksa cesedin alevlerden kaçamayacağına emin olmak mı istediği belli değildi. Ancak en sonunda, bu vahşete arkasını döndü ve ormanda kayboldu.

İnza dövüşün içerisinden Bratu'nun gitmesini izledi. Arkasından gitmeyi istiyordu, çünkü deli adamın sadece tek bir hedefi olabilirdi: Fısıldayan Yaratık'ın gizli ini. O yolculuğa bir kez başladı mı, sonsuza dek kabileden ayrılmış olacaktı.

Acıklı bir havlama dikkatini yeniden kampa yöneltti. Sonunda Sabak gölgelerden birinin fazlasıyla yakınına girmişti. Yaratık ön patilerinden birine dolanmıştı. Onu delicesine ısırmasına karşın, köpek gölgeyi kavrayamıyordu. Karanlık çenelerine yapıştı, sarkan diline dolandı, ve sonra boğazından içeri aktı.

Sabak'ın vücudu titredi ve kapalı ağzından tek bir karmaşık ses çıktı. Daireler çizmeye başladı—bir kez, iki kez. Üçüncü dönüşünde durdu ve en yakındaki Vistani'ye yö-

neldi. Hırlayarak ileri atıldı. Sabak boğazını parçalamadan önce, kadın şaşkın bir ifadeyle haykırabilmeyi başardı. Köpek onun vücudu üzerinde muzaffer bir şekilde duruyordu. Ağzından damlayan kan, kadının beyaz elbisesinin üzerine düşüyordu.

Magda kederle bağırdı, ancak soylu Sabak dehşet verici işini henüz bitirmemişti. Cesedin üzerinden indi ve koruluğun sınırına, İnza'ya doğru atıldı.

Magda Sabak'ın hücumunu durdurmak için ilerledi. Eğer sadık köpeğinin kalbinde gölge tarafından ele geçirilmemiş bir parça varsa, onu tekrar kazanabilirdi. Eğer yoksa, hayvanın çektiği acılara son veren o olacaktı.

Raunie kızına doğru adım atarken, soğuk bir şey ayağını yakaladı ve sendelemesine neden oldu. Dengesini yeniden kazandığında, onu yakalayan gölge neredeyse dizine ulaşmıştı. Bir diğeri daha ona katılmak için yerde kıvranıyordu. Öfkesinden ve üzüntüsünden elde edebildiği bütün güçle, Magda bu ikinci saldırgana vurdu. Yaratık patladı, ama zafer korkunç bir bedelle birlikte gelmişti. Gard yere çarpınca, kemik kırılmasının hasta edici sesiyle kırıldı.

Magda dizlerinin üzerine düşerken kırılan sopanın bir parçasını sıkıca kavradı, sağ bacağının üzerine bir sargı bezi gibi sıkı sıkıya dolanmış gölgeye darbeler indiriyordu. Her darbe bacağında korkunç bir acıya neden oluyor ve görüntüsünü kızıl, acılı bir sisle kaplıyordu. "Kan denizi," diye mırıldandı. "Son, çok yakın."

Magda'nın gözlerinin önündeki sis sadece Sabak'ın kızını bir *vardo*ya sıkıştırdığını görmesine yetecek kadar aralandı. Köpek ileri atıldı, fakat İnza geri çekilmedi. Eğitimli bir suikastçının serinkanlılığıyla, kenara çekilerek saldırıyı savuşturdu ve hançerini Sabak'ın kafasının üzerine sapladı. Köpeğin cesedi yere çarparken, bıçağın sapı kırılan kafatası yüzünden hala titriyordu.

Magda ferahlama ve hüzün göz yaşları döktü. Bir diğer

gölgenin ve bir diğerinin daha sakat bacağına tırmandığını zar zor fark etti. En sonunda yere düştü. Sırtına tırmanan gölgelerin uyuşturucu soğukluğunu hissedebiliyordu. Karanlık, sıvı şekiller oluştu, boğazının çevresinde tek bir şerit halini aldılar.

Gölgeler onun vücudunu ele geçirmek niyetinde değillerdi. Onu yok etmek istiyorlardı.

*Raunie*nin dudaklarından tek bir kelime çıktı: "Soth."

Ölüm şövalyesi alevlerin oluşturduğu sıradan gölgelerin içinden ortaya çıktı. Kılıcını çekti—katledilmiş yüzlerce düşmanın kanıyla kararmış kılıcını—ve tuz gölgelerini önüne kattı. Lanetlenmiş ruhlar onun geçişi karşısından korkudan bir köşeye sindiler. Onun ölü vücudunun dokunuşuna ve vücudundan yayılan dünya dışı soğukluğa dayanamazlardı. Mezarın sonsuz ağrısı onları kar fırtınasındaki orkideler gibi dondurdu.

Kara Gül Şövalyesi Magda'nın yanında tek dizini üzerine çöktü. Zırh eldivenli elleriyle gölgeleri boğazından söküp attı. Onları ezene kadar elinin içinde kıvrandılar, geriye sadece parmaklarından akıp giden ince kara bir toz kaldı.

"Sana söz verdim," dedi ölüm şövalyesi. "Buradayım."

"Yeterince çabuk değil," diyerek öksürdü Magda. "Fakat bu benim hatam." Kadın gözlerini kapadı ve eliyle parçalanmış boğazını tuttu. Elini geri çektiğinde parmakları kanla kaplıydı. "İşim bitti."

Soth diğer dizini de yere indirdi ve Magda'nın başını neredeyse duyarlı bir şekilde kucağına yatırdı. Hızla kaybolan sesini duyabilmek için onu kaldırdı.

"Atalarıma gidiyorum," dedi, "ya da, daha çok, onlar beni almaya geliyorlar. Bu her zaman böyledir, büyük lord. Geçmiş inkar edilemez."

"Belki," diye mırıldandı Soth.

"Fakat tuzak olmak zorunda değil." *Raunie*, kasvetli bir şekilde Soth'un ardında dizilmiş olan Gezinenler'e baktı.

İnza da, oradaydı. Kızın gözlerinde duygusuz bir bakış vardı ve yüz ifadesi hislerini gizleyen bir maskeyi andırıyordu.

"Çocuğum bunu kanıtlamana yardımcı olacak," diye devam etti Magda. "Beni korumak için yemin ettiğin gibi, onu da koruyacağına dair yemin et."

Ölüm şövalyesi kafasını öne eğdi. "Bu lanetli toprakların efendisi olarak, sana söz veriyorum."

"Buna karşılık, ben de bu karanlık ülkeye girdiğin gece büyük annemin senin üzerine koyduğu laneti kaldırıyorum," dedi Magda. Bir öksürük nöbetine kapıldı ve tekrar konuşabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. "Ailemi öldürdüğün için, Madam Girani seni asla evine dönememen için lanetlemişti, ancak evin her zaman gözünün önünde olacaktı. Ailemi korumaya yemin ettiğin için, o laneti kaldırıyor ve sana iyi yolculuklar diliyorum."

Eğer Soth'un kalbi atabiliyor olsaydı, göğsünde gümbür gümbür hareket edecekti. "Bana bu yerden geçiş hakkı verebilir misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Magda. "Fakat başkaları. . . "

Gözleri kırpılıp, kapandı ve titreyen eliyle ölüm şövalyesine uzandı. Kanlı parmaklarında tek bir beyaz gül tutuyordu. "O senin için geliyor."

Bununla birlikte, Magda İlyanova Kulchevich öldü.

Lord Soth gülü cesedin parmaklarından aldı. O hassas çiçeği eline alınca, mucizevi bir şey oldu. Gecenin gökyüzünde, görülmeyen Nuitari'ye beyaz bir ay katıldı. Sevgi dolu ışığı Sithicus'a yansıdı, kısa bir süre için bile olsa dokunduğu topraklardaki her şeyi huzura boğan ışığıyla toprakları yıkadı.

"Solinari," diye fısıldadı ölüm şövalyesi. "Krynn'in beyaz ayı."

Sithicus'un insanları ayın ortaya çıkışını farklı şekillerde yorumladılar. Kimileri bunun kıyamet habercisi olduğunu, bazıları ise güçlükler döneminin sona erişini muştulayan bir

işaret olduğunu düşündü. Ancak Soth için o soluk beyaz kürenin anlamı açıktı. Eve bir adım daha yaklaşmıştı.

"Malocchio hakkında ne yapacaksınız?" diye sordu İnza, Soth'un düşüncelerini yarıda keserek.

Ölüm şövalyesi soğuk bir şekilde kıza baktı. "Olanlardan onu mu sorumlu tutuyorsun?"

"Başka kim olabilir?" İnza kabilesinin diğer üyelerine göz attı. Sessiz kaldılar, tam da tahmin ettiği gibi.

Soth farkına varmadı. Kampa doğru, Sabak'ın cesedinin bulunduğu yere doğru ilerledi. Bir tuz gölgesi köpeğin açık ağzından dışarıya çıkmaya çalışıyor, kendisini ölü vücuttan kurtarmak istiyordu. Ölüm şövalyesi köpeğin kafatasındaki hançeri çıkardı. Gölge, en yakındaki *vardo*nun tekerleğine doğru hızla süzülerek açık pencereden içeriye daldı.

"Bu kimin arabası?" diye sordu Soth.

"Benim," dedi İnza. "Tıpkı bıçağın benim olduğu gibi."

Soth bir an için hançeri inceledi. "Etkileyici," dedi silahı ona verirken. Önce sapını uzattı. Kız sapı tutunca, bıçağın sivri tarafı ölü adamın eldivenin parmaklarına battı.

Soth *vardo*ya girmek için izin istemedi; Sithicus'taki her şey gibi araba da onun malıydı.

İçerisinin Madam Girani'nin dağınık arabasına bu kadar benzemesi onu şaşırttı. Bir köşede üst üste yığılmış el yazmaları tozlanmıştı. Kumaşla kaplı bir masada incik boncuklar ve muskalarla doldurulmuş ufak kutular duruyordu. Çatı kirişlerinden her tür garip kuşa ev sahipliği yapan kafesler sarkıyordu; ölüm şövalyesinin gelmesiyle heyecan içinde cıvıldamaya başladılar.

"Gölge neden burada saklansın?" diye sordu İnza kapıdan.

Soth arabanın arka kısmında duran süslü bir sandığı gizleyen halıyı kaldırıp attı. Kutunun etrafına tuz saçıldı. "Çünkü burası onun ve diğerlerinin günlerden beri saklandıkları yer," diye homurdandı Soth.

Kutuyu açtı. Gölge kapağın iç tarafında dev bir örümcek gibi asılı duruyordu. Sandığın içinde yığılmış olan tuzun üzerine atlayarak, kendisini gömmeye çalıştı. Soth yaratığı yakaladı ve yavaşça ezdi.

İnza sakindi ve Soth'un varlığından yayılan soğukluk onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor gibiydi. "Malocchio gölgeleri oraya saklamayı nasıl başarmış?" dedi.

Soth sandığı sertçe kapadı. "Suikastçıları gönderen Malocchio değil Azrael'di."

7

Azrael bir şeylerin ters gittiğini Sesler Gölü'ndeki sesler kesildiğinde anlamalıydı.

Bu olduğu sırada, cüce, krallığının nasıl olacağını tanımlayan karanlığı dinliyordu. İlgilenmesi gereken başka şeyler de vardı—Beyaz Gül'ün takibi, Soth'a ya da Gezinenler'e kulak kabartmak—ama bunlar sadece aklında olsa bile, yeni Sithicus'un kurulmasına kıyasla sıkıcı, boş işlerdi.

Her zaman olduğu gibi, karanlık onun ülkesini başkalarından çalınmış kelimelerle tarif ediyordu:

"Daha önce hiç böyle bir *dehşet* görmedin."

"Bu *tamamen* temizlenmeli."

"O, *Azrael*."

"Ona burayı terk ettirmek kolay *olacak*."

Aklının köşelerinde bir yerlerde, cüce kendisinden bahseden kişinin sesini belli belirsiz hatırladı. Ancak, konuşmacıyı tanımlayacak kadar vakti olmadı. Gölün üzerine bir sessizlik çöktü, mor alacakaranlığı titretmiş gibi görünen korkudan bir perde. Azrael'in beyaz kaşları şaşkınlık içerisinde birleşti. "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

Cevap geldiğinde, soru henüz dudaklarını terk etmemişti. Eski, ateşle kararmış zırhtan bir eldivenin içerisinde duran bir el Azrael'in omzunu tuttu. "Hain," dedi yankılanan bir ses. Kelime durgun, karanlık sularda yankılandı.

Bir kalp atışı sonra bu sese mağaranın tuzlu duvarına çarpılan cücenin inlemesi eklendi.

"Kudretli lordum," diye güçlükle soluk aldı Azrael, Soth'un önünde dizlerinin üzerine çökerek. "Sizi kızdıracak ne yaptım?"

Soth yanıt vermedi, sadece havaya bir sembol çizdi. İşaret orada asılı kaldı, ölüm şövalyesinin gözlerini ışıklandıran aynı turuncu ateşle yanıyordu. Bir saniye sonra Azrael'in alnında belirdi. İşaret alevlendi, sonra kayboldu.

Cüce kasıldı ve ağzından sanki boğazı sıkılmış gibi bir inilti çıktı. Burnundan ve kulaklarından kan akıyordu.

Ölüm şövalyesi ellerini Azrael'in kafasının her iki yanına koydu ve cüceyi yerden kaldırdı. Yavaşça, sıkmaya başladı. Avuç içlerini bir mengenenin çeneleri gibi bastırıyordu. Azrael acı içinde inledi. Şimdi bir porsuğun kalın siyah pençelerine dönüşen parmaklarıyla, Soth'un kollarını pençeledi. "Merhamet," diye bağırdı.

"Sen Magda'ya merhamet etmedin," diye yanıt verdi Soth soğukkanlılıkla. Ellerinin içerisinde cücenin yüzü titredi, kemikler melez biçiminin şeklini alıyordu. Buna karşılık, ölüm şövalyesi başparmaklarını Azrael'in yanaklarından yukarıya, cücenin gözyaşları akan gözlerine yöneltti.

"Sizi korumak için yaptım!" Hayvanadam tıpkı bir tuzağa yenik düşmüş bir hayvan gibi çırpınıyordu. Soth'un miğferine pençe attı, zırhlı göğsünü tekmeledi ve, "Dikenlere katılacaktı," diye hırladı. "Beyaz Gül ile müttefikti. Sizi yok etmeyi planlıyordu!"

Soth'un kavrayışı gevşedi ve Azrael mağaranın zeminine düştü. Orada bir süre kıvrandı, acıdan kustu. Kafatasındaki çınlama şakaklarını tırmalamasına neden oldu. Nihayet mağaranın duvarına yığıldı kaldı.

"Kanıt," dedi Soth. "Beni söylediğine inandır, yoksa öleceksin."

"Aderre ile olan buluşmadan sonra, Magda Beyaz Gül'ü bulmak için tek başına Demir Tepeler'e gitti," diye yanıt verdi Azrael. Burnundaki kusmukları sildi. "Sizin onu koruyamayacağınızı düşünmüş olmalı. Ya da belki de en başından beri Gül'le müttefikti."

"Varsayım," diye homurdandı Soth.

"Hayır," dedi Azrael çabucak. Pençeli eliyle geniş ve sessiz gölü işaret etti. "Burası benim ona ve hemen hemen ülkedeki herkese kulak kabartmamı sağlıyor. Magda görevinden insanlarına bundan bahsetmedi, ya da onlara sizin kendisini koruma yeteneğinizden şüphe ettiğini de söylemedi, ancak tepelere doğru yolculuk ederken o pire torbası köpeğine bütün bunlardan sürekli olarak bahsetti."

"Beyaz Gül ona ne dedi? Bana karşı planladıkları neydi?"

Azrael rahatsız bir şekilde yerinde sağa sola kıpırdadı. "Ben, ee. . . Beyaz Gül'ün ya da yanındakilerin seslerini nedense duyamıyorum."

"Hah," diye güldü Soth. "Zaman kazanmaya çalışıyorsun." Kılıcı kınından çıktı.

"Magda beyaz bir gül taşıyordu," dedi Azrael, umutsuzca. "Ona olan bağlılığının bir sembolü. Çiçek Sithicus'ta, Demir Tepeler'de Dikenlerin kontrol ettiği bölge dışında başka bir yerde yetiştirilemez. Bu onun asilerle buluştuğunun kanıtı."

Soth kılıcını kınına soktu ve taşlı kayalığın üzerinde ileri geri yürüdü. "Ölürken çiçeği bana verdi," dedi en sonunda.

Azrael başıyla onu onayladı. "Gülün buradan kaçmanıza yardımcı olabileceğini düşünmenizi istedi. En başın-

dan beri niyeti buydu, sizi kendi sonunuza sürüklemek. Onların sizi yenebilecekleri tek yol bu, kudretli lordum."

Ölüm şövalyesinin duraksamasıyla cesaretlenen Azrael, ayağa kalktı. Boynundaki vekalet zincirini çıkarttı ve Soth'a uzattı. Başını öne eğerek, "Gölgeleri ona yollayarak görevimi yaptığımı düşünüyordum," dedi.

Soth'un dudaklarından alaycı bir kahkaha çıktı. Başka bir kahya da benzer pişmanlık kelimelerini telaffuz etmişti, Sithicus'tan çok daha uzak bir yer ve zamanda. Soth'un kalbinin hala attığı günlerde, sonsuz yaşama lanetlenmeden önce, ilk karısının ortadan kayboluşu nedeniyle o kişiyle de bugünküne benzer bir konuşma geçmişti. Solamnia Şövalyeleri, Soth'u evlilik yeminine ihanet ettiği elf kızı ile evlenebilmek için Leydi Gladria'yı öldürmekle suçlamışlardı.

"Sizin yüzlerce kez kadının yok olması yönündeki arzunuzu dile getirdiğinizi duydum," demişti Caradoc ona. O da, Soth'a vekalet zincirini sunmuştu. "Onu buradan uzaklara gönderirken görevimi yaptığımı düşünüyordum."

Soth gizlice Gladria'nın ölümünü arzuladığını, Caradoc'un sadece kendisinin gerçekleştirmeyi başaramadığı arzulara göre hareket ettiğini inkar edemiyordu. Adam sadece lordu ve ülkesi için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı.

Bu durum Azrael için de böyleydi. Cüce onun kör olduğu yerde, Magda'nın ihanetini görebilmişti. Soth da beyaz gülü onun asilerle olan bağının bir işareti olarak görmeliydi. Bunun yerine, onu bir umut işareti olarak görmüştü. Ve Soth umudun Sithicus'ta aptallara ve delilere bırakılacak bir şey olduğunu acı bir şekilde kendi kendine hatırlattı.

"Artık bir kahyaya ihtiyacım yok," dedi ölüm şöval-

yesi. Ağır zinciri alarak, zırhlı yumruğunda sallanmasına izin verdi. "Görülen o ki, ülke idaresi kimin elinde duruyorsa o kişi yozlaşıyor. Senin giyeceğin başka bir giysi var, Azrael—daha uygun olduğun bir giysi."

"Ne olursa, kudretli lordum."

"Kendini ve bulabildiğin bütün ajanları bu işe ver, Beyaz Gül'ün müttefiklerinin yok edilmesine. O bir general, akıllı bir general, ama askerleri olmayan bir general hiçbir şeydir."

"Peki ya Gül'ün kendisi?"

"Zamanı gelince onunla ben ilgileneceğim," diye yanıt verdi Soth.

Azrael gitmek için döndü, fakat ölüm şövalyesi onu engelleyici bir biçimde elini kaldırdı. "İdamın durdurulmasını bağışlamayla karıştırma," dedi Soth, soğukça. Yumruğunu sıktı ve ağır zinciri ezdi. "Bil ki, sen emirlerimi yerine getirirken gözüm üzerinde olacak. Sen benim kuklamsın, Azrael. Bir daha bu konumun üzerine ulaşmaya çalışırsan, ölüm çığlıkların bir efsaneye dönüşür, Sithicus da bile."

Azrael morali bozuk bir şekilde başını eğerek bunu onayladı.

"Güzel." Soth kırılan zinciri yere bıraktı. Metalik *klank* sesi gölün üzerinde yankılandı. "Burayı bana açıklayacaksın," dedi, suya dönerek. "Görüyorum ki oldukça işe yarayabilir."

Azrael gölü nasıl bulduğunu en başından başlayarak anlattı ve suyun özelliklerini açıkladı. Karanlığın kendisiyle özel yollarla konuştuğundan bahsettiyse de bu seslerin Soth'un harabe kalesinin üzerinde nasıl bir saray kuracağını anlattığı kısmı kendine sakladı. Ölüm şövalyesinin öfkesi ve cücenin son andaki kurtuluşu ona yeni bir tür uyarı oldu, hatta biraz da korku getirdi. Ancak hiçbir

şeyden karanlığa ihanet edecek kadar korkmuyordu.

Cüce gidince, Soth miğferini ve sağ eldivenini çıkardı. İki parmağını dikkatlice göle soktu ve tuzlu sıvıyı yaralı, kabuk bağlamış dudaklarına değdirdi. Sesler kulaklarını doldurdu, banşilerin—feryatlarından bile çok daha fazla kulak tırmalayan sesler. Uğultu onu kendinden geçirdi ve Soth şaşkın bir şekilde taşlı kıyıya oturdu.

En sonunda Soth'un bilinci demir atacak bir yer buldu: kendi adı. Ülkede birisi ölüm şövalyesinin adını anmıştı.

Yavaşça, dikkatle, Nedragaard Kalesi'nin efendisi gürültünün kontrolünü eline aldı. İleriki günlerde birçok kez yapacağı gibi, saatler boyunca kullarının kendisi hakkındaki konuşmalarını dinledi. Bu karmakarışık, parçalı diyaloglardan unuttuğu geçmişinin bir kısmını çıkardı. Bu hikayeler ölüm şövalyesinin mahvolmuş hafızasının tamamını onaramazdı; hayatı hakkında köylülerin bilmediği pek çok şey vardı. Yine de doldurulan her yarık, kapatılan her boşluk, ona kendisinden ne kadar çok şey kaybettiğini hatırlattı ve unutulmuş hayatının her parçasını geri kazanacağından daha da emin olmasını sağladı.

* * * * *

Gündüz vardiyasındaki madenciler Veidrava'da geceleri genellikle eşleriyle birlikte Ambrose'nin dükkanında bulunurlardı. Burası bir dükkandan fazlasıydı; bir buluşma yeri ve tavernaydı, hatta bazı durumlarda bir hastane. Çoğu gece insanlar toplanır, birbirlerine acıklı hikayeler anlatır ya da berbat şakalara gülerlerdi. Erkekler Ambrose'nin toplantılar, düğünler ve bunun gibi olaylar için kullanılan boş alanda oluşturduğu eğreti tezgahında bir araya gelirdi. Madenden konuşurlardı. Ka-

dınlar dükkan kısmında toplanırlar, süs eşyalarına ve çeşitli mallara bakarlar ve yer yüzündeki hayattan bahsederlerdi. Kirli çocuklar her iki bölge arasında bir o yana bir bu yana koşuşurlardı, ta ki Kern, Ogier veya diğer "müdavimler"den biri onları dışarıya doğru kovalayıncaya kadar.

Bu, Azrael Beyaz Gül'ün ajanlarını avlamaya başladığını duyurmadan önceydi.

Cüce, madende her zaman istenmeyen bir kişi olmuştu. Acımasızdı ve maden patronlarının da aynı şekilde davranmasını istiyordu. Görülen o ki, kahyanın her duvarda kulağı vardı. Bazen en gizli konuşmaları bile sanki o odada duruyormuşçasına söyleyebilirdi.

Ancak, şimdi, Azrael ve polisi—*Politskara*—her yönüyle Veidrava'daki yaşamın üzerinde karanlık bir gölge gibi duruyordu. En acımasız maden patronlarını, en dayanıklı madencileri ve en korkulan askerleri işe almıştı. Hainleri bulup çıkarmak onların göreviydi. Herkesten devrimci diye şüpheleniyorlardı, gizlice Beyaz Gül'ü ve Dikenleri destekliyor diye. Bu şüpheyi destekleyecek en ufak bir kanıt bulduklarında, insanlar ortadan kayboluveriyordu.

İşçiler ve aileleri *Politskara*'dan Ambrose'nin daha önce hiç göremediği şekilde korkuyordu. Daha da kötüsü arkadaşlarına ve komşularına güvenemez olmuşlardı. Eski düşmanlıklar kardeşin kardeşi, karıların kocalarını ispiyonlamalarına neden oluyordu. Artık Ambrose'ye neredeyse hiç kimse gelmiyordu. Evde oturup, dehşet saltanatının bitmesini beklemek daha iyiydi.

Bu gece sadece yarım düzine kadar cesur adam dükkanda takılıyordu. Ambrose, Kern ve Ogier bara çökmüş ne yapacaklarını Taşlar ve Kemikler oyunu ile tartışıyorlardı. Bu üçü ayrılmazdı ve ilk defa madene indiklerinden

beri beraberlerdi. Ancak Ambrose'nin geçirdiği kaza onların gündüzleri bir arada olmalarına engel olmuştu. Diğer ikisi hala madene gidiyordu, tıpkı son otuz yıldır her gün doğumunda yaptıkları gibi.

Ganelon sıkıntısını bertaraf etmeye çalışarak, dükkanın tezgahına doğru yığıldı. İki kadın Ambrose'nin elbise stokunu karıştırıyor ve paçavralara bezenmiş ufak, zulüm görmüş bir madenci kızı, koridorlarda dolanıyordu. Ganelon kızın duyduğu her garip seste omzunun arkasına bakmasından dolayı, onun birisinden saklandığından şüphelendi. Ayrıca eski püskü pelerininin kukuletasını kemikli yüzüne kadar indirmişti. Muhtemelen sarhoş bir babadan saklanıyordur diye düşünerek güldü Ganelon. Yine de, hareketliliği tecrübesiz bir hırsız olduğunun işareti olabileceğinden, onu dikkatle izlemeyi sürdürdü.

Ambrose'nin birden balgamlı bir kahkaha ile öksürmesi Ganelon'u dikkatli incelemesinden alıkoydu.

"İşte bu ilki," diye hırıldadı Ambrose. "Ogier akıl savaşından zaferle ayrılıyor!"

İri adam belirgin bir şekilde başını sallayarak onu onayladı. "Bana bir şişe Malaturno borcun oldu," dedi Ogier. Güzel bir ödüldü, İnvidia üzüm bağlarından bir şarap.

Kern hala oyundan kalanlara bakıyordu. "Sızlanmayı kesin," dedi, ince sakalını sıvazlayarak. Neşesiz ruh hali iyi hazırlanmış bir fırından çıkan ısı gibi yayılıyordu. "Ben hala yünü gözümün önünden şuralara bir yerlere çektiğine inanıyorum, Koyun."

Ogier'in artık yaşlılıktan beyazlamış, kıvırcık saçları ona bu lakabı kazandırmıştı. Kibarlığı bunun üzerine yapışıp kalmasına neden olmuştu. Ancak bu kelime Kern'in dudaklarından çıkınca, Ogier'in düşük zekasını ima ederdi. İri adamın gülümsemesi yerini bir somurtuşa bı-

raktı.

Kern bu hakaretin arkadaşının üzerindeki etkisini görür görmez söylediğine pişman oldu. "İki şişe," diye öneride bulundu. "Eğer bu kadarına dayanabilecek kadar büyük bir çocuk olduğunu düşünüyorsan—ve Ambrose bunu tedarik edebilirse. . . "

On yıl önce olsaydı, Kern ödül için sınıra kendisi giderdi. Üçlünün içerisinde en maceracı olanı hep oydu. Ancak, Ambrose ve Ogier gibi, Helain hakkındaki endişesi bu günlerde onu da eve yakın tutuyordu.

Dükkan sahibi adamın omzuna dostça vurdu. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Magda öldüğünden beri Vistaniler benimle eskisi kadar alışveriş yapmıyor ve sınırda pazarlık ederken başka kimse ölmeyecek. Başka bir oyuna ne dersiniz? Belki de ikiniz skoru eşitler ve beni de dertten kurtarırsınız."

Dükkanın ana kapısı hızla açıldı. İki tahta panelden birisi parçalandı ve yere düştü.

Kapının pervazında duranlar Azrael'in iki *Politskara*'sıydı. Madenciler birini tanıyordu, madenden askere kayıt olan Markel adında kalpsiz, sert bir madenci. Ufak, gümüş bir baltayı sağa sola sallıyordu. Her *politskara* bunlardan bir tane taşırdı, ancak parçalanmış kapıdan da belli olduğu üzere Markel bunu eline geçirdiği her fırsatta kullanmaya niyetli görünüyordu.

Diğeri bir elfti. Ambrose'ye, Ganelon'a, hatta Markel'e bile açıkça küçük görerek bakıyordu. Azrael Mal-Erek, Hroth, veya Har-Thelen'in vatandaşlarını da bundan muaf tutmamıştı; vahşi elfler de düşmanlarıydı, ancak vahşileri insanları gördüklerinden daha küçük göreceğini düşünmek çok zordu.

"Buralarda bir yabancının dolaştığını rapor aldık," diye duyurdu Markel. "Esasında, kapınızda görülmüş."

İkili ayrılıp dükkanı aramaya başlamadan önce başka bir açıklama yapmadılar. Ganelon'un tezgahın arkasından çektiler ve onu sertçe yere fırlattılar. İtiraz etmeye çalışınca, elf kaburgalarını tekmeledi. "Bu çocuğa biraz saygı öğretmen gerek," diye bağırdı Markel Ambrose'ye.

İki *politskara* yollarındaki varilleri ve kutuları devirerek ilerlemeye devam etti, ellerinden geldiği kadar kargaşa yaratıyorlardı. İki kadının yanına geldiklerinde, içinde satın aldıkları şeyler bulunan bez torbaları kaptılar.

"Bunu yaptığımız için üzgünüz, hanımlar," dedi Markel torbaları yere boşaltırken. Çizmesinin ucuyla yerde saçılmış elbiseleri dürtüyor, Dikenler tarafından taşınan beyaz gülü arıyordu.

"Ben beyaz bir gül görmedim bile," diye bağırdı kadınlardan biri.

"Buradaki kimse görmedi," diye ekledi arkadaşı, "on yıldır."

"*Politskara* başka türlü düşünüyor," dedi Markel kendini beğenmişçe. İki kadını dizlerinin üzerine çökertecek kadar hızlı tokatladı.

Ganelon bu kabalığı artan öfke ve kızgınlıkla izliyordu. Kendisini yerden kaldırdı. Birinin buna bir son vermesi lazım, diye düşündü. Ellerini yumruk yaptı ve Markel'e doğru bir adım attı.

"Bunu aklından bile geçirme, evlat," dedi Ambrose onu alçak sesle uyararak. Elini yumuşakça genç adamın omzuna doladı. "Helain'e verdiğin sözü hatırlamalı ve beladan uzak durmalısın. O yemin onun tutunabileceği tek şey olabilir. Bırak birkaç sandalye kırsınlar, kendilerini büyük hissetsinler. Yakında giderler."

Helain'in adı Ganelon'u, yüzüne buzlu su çarpmış gibi kendine getirdi. Kadın ve kendinin onuru için yeminine bağlı kalacaktı.

"Pekala," diye homurdandı genç adam. Sol bacağının üzerinde ciddi şekilde topallayarak tezgaha yöneldi. Hala kendisini nasıl sakatladığını bilmiyordu, ancak başına her ne geldiyse iyileşmeyecekti. O anda, sanki görünmeyen eller bacağını çeviriyor, ıslak bir elbise gibi sıkıyordu.

Markel Ogier'i veya Kern'i sorgulamakla uğraşmadı. Bunun yerine, ikinci kata çıkan tahta merdivenlere yöneldi. Ganelon yalvaran gözlerle Ambrose'ye baktı, harekete geçmek için yalvarıyordu.

"Sana bundan uzak dur dedim ve bunda kararlıyım." Dükkan sahibinin yüzünü, Ganelon'un daha önce hiç görmediği, karanlık bir ifade kapladı. "Bana güven. Bunu halledeceğim," diye fısıldadı.

Ambrose güçlükle ilerleyerek merdivenin başına geldi. "Orada hasta bir kız var, Markel. Onun rahatsız edilmeyeceğini bana bizzat Azrael söyledi."

Politskara önündeki kapıya baktı. "Hangi odada?" diye sordu. Ambrose cevap veremeden, Markel kapıyı tekmeledi. "Bu değildir, umarım."

Uykudan uyanmanın şokuyla, Helain korku dolu bir çığlık attı. Ambrose Ganelon'un tahmin edebileceğinden de çabuk merdivenleri tırmandı, ancak yukarıya çıkarken göğsünü tutuyordu. Eğer dikkatli olmazsa, kalbi patlayabilir, diye kara kara düşündü genç adam. Bunu bir başka düşünce takip etti, ani olduğu kadar, rahatsız ediciydi de: Hayır, olamaz. Ambrose çoktan ölmüştü.

Dükkanın rafları arasından gelen yüksek perdeli bir çığlık Ganelon'u harekete geçirdi. "Küçük kız," diye tıslad ı.

Markel'in arkadaşının kızı çılgınca salladığını gördü. "Neden buradasın?" diye bağırdı elf. Cevap vermeyince, kızı sert, tahta raflara çarptı. Çarpışma demir çivilerle dolu bir kutuyu devirdi; metal bir dolu gibi yere yağdılar.

Bir eliyle kızı raflara yapıştıran elf, bir çivi almak için uzandı. Çiviyi kullanmaktaki amacı öfke dolu gri gözlerinde açıkça görülüyordu.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Ganelon. "O sadece bir çocuk!"

Bir kaşı şaşkınlıkla havaya kalkan elf, genç adama baktı. "Hey," diye arkadaşına seslendi, "bu hödük sorgulamama karışıyor."

Helain'in korku dolu ağlama seslerinin arasından, Ganelon ikinci katta başlayan tartışmanın seslerini duyabiliyordu. Karşılıklı homurdanmalar yüksek sesli hakaretlere dönüşmüştü.

"Markel?" diye bağırdı elf. Fakat tartışma artık kavgaya dönüşmüştü. *Politskara* çocuğu kenara fırlattı. Bir Borcan kumaşı yığınına çarparken, ona ancak göz ucuyla bakabildi. "Geliyorum," diye seslendi.

Çok geç. Yukarıdan acı dolu bir haykırış ve sürüklenen bir ölüm patırtısı geldi. Sert bir *pat, pat, pat* tahta merdivenlerden düşen bir vücudun sesiydi. Ganelon'un kalbi durdu. Ambrose'yi öldürdüler!

Genç adam, hemen arkasında elf olduğu halde, rafların olduğu bölümden çıktığında, merdivenlerin başında Ambrose'yi değil Markel'i buldu. Dükkan sahibi cesedin üzerine çömelmişti. Elinde tuttuğu gümüş balta *politskara*nın kanıyla kararmıştı.

Ambrose baltayla iki kadına doğru işaret etti. "Onları buradan çıkart." Sesi kalın ve etkiliydi, sesinde geçirdiği kaza nedeniyle sürekli çıkardığı hırıltıdan eser yoktu. "Şimdi!"

Kern ve Ogier de genellikle iyi huylu davranışlar sergileyen arkadaşlarındaki bu değişime herkes gibi şaşırmıştı, ancak emirlerini yerine getirmekte tereddüt etmediler. "Talihsiz bir kaza," dedi Kern kadınları geceye doğ-

ru sürerken. "Adam takıldı ve kendi silahının üzerine düştü."

Ogier kaşlarını çattı. "Ama yaralar sırtının ortasında."

"Buralarda kendi diliyle boğulan birisinden daha alışılmadık bir olay değil," diye yanıt verdi Kern içini çekerek.

Elf *politskara*, kadınların ardından bağırdı, "Tanık olarak çağrılacaksınız. Suratınızı unuttuğumu sanmayın."

"Eminim onlar seninkini çoktan unuttular," dedi Ambrose. Baltayı kaldırdı ve yürümeye başladı. Hareketlerinde alışılmadık bir akıcılık, daha önce hiç sergilemediği bir zarafet vardı. Bir yılan, ya da kıpırdanan ateşlerden çıkan bir gölge gibi sallanıyordu.

Ganelon kendisinin de elfle birlikte gerilediğini fark etti. "Ambrose," dedi yavaşça.

"Kes sesini," diye tısladı dükkan sahibi. "Kızla ilgilen."

"O benim esirim," dedi elf, fakat gözlerini asla Ambrose'den ayırmadı. Savunmasını düşürmesi, bir an için arkasını dönmesi, ölüm demekti. Bunu dükkan sahibinin asık suratında görebiliyordu.

Kafası karışan Ganelon, küçük kızı bulmak için koridorlara yöneldi. Onu Borcan kumaşlarından oluşan bir yığının ortasında uzanırken buldu. Başı dönmüştü ve dengesini yeniden kazanmaya çabalıyordu.

"İşte," dedi Ganelon. "Kalkmana yardımcı olayım."

Onu ayağa kaldırdı. Bunu yaparken cübbesi düşerek, kısa sarı saçlarını ve sivri kulaklarını ortaya çıkardı. Bu küçük bir kız değil, genç bir erkek elf çocuğuydu. Şakaklarından boynunun yanlarına kadar uzanan dövmeleri—üçgenlerden ve girdaplardan oluşan bir karmaşa—onun Demir Tepeler kabilelerinden birinin üyesi olduğunu gösteriyordu. Ganelon bir kez daha dövmelere baktı. Üç-

genler ve girdaplar değil, diye düşündü, dikenler ve saplar.

Politskara haklıydı. Yabancı bir casustu, Beyaz Gül'ün bir Dikeni.

"Neden buradasın?" diye şaşkınlıktan zar zor nefes alarak sordu Ganelon. "Bizden ne istiyorsun?"

"*Senden*," dedi elf. "Kutsal ve korkunç Beyaz Gül'den bir mesaj getirdim."

Ambrose köşeyi döndü, her iki elinde de birer gümüş balta, geçtiği yolda kanlı ayak izleri vardı. "Nedir bu?" diye gümbürdedi.

Dikenin yüzü korkudan soldu. Korkuya neden olan silahlar veya kan değildi. Ambrose'de farkına vardığı başka bir şey kötülüğe karşı fısıltıyla dua okumasına ve dükkandan kaçmasına neden oldu.

"Bekle," diye bağırdı Ganelon. "Mesaj."

"Umudun onda yatıyor," diye bağırdı Diken, kapıdan koşarak çıkarken.

Genç adam, ağrıyan bacağının müsaade ettiği kadar çabuk bir şekilde, odayı geçti. Ambrose kapıya ulaşamadan onu yakaladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye kükredi dükkan sahibi.

"Bütün bunların ne demek olduğunu öğrenmek istiyorum." Ganelon yaşlı adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama bunu başaramadığını fark etti. Hatta, Ambrose'nin parmakları acı içerisinde koluna batıyordu. "Canımı acıtıyorsun, Ambrose."

"Sen kendi kendine zarar veriyorsun," diye soğuk bir yanıt verdi Ambrose. Ganelon'u bıraktı ve arkasını döndü. "Helain'e de zarar veriyorsun."

Merdivenlerin en tepesinde çömelmiş olan Helain, çaresizlik içinde bir çığlık attı. Uzun, beyaz renkli gece elbisesini, altındaki etini kavradı, ta ki kan toplanana kadar.

Gözlerinde, sanki iki adamın da sarf ettiği kelimeler ruhuna daha da derinden batıyormuşçasına, tarifsiz bir keder vardı.

Ganelon bir eliyle yüzünü kapattı. "Sen haklısın," dedi. "Etrafımda bütün bunlar olurken neden kavgaya karışmayayım?"

"Çünkü ona karışmayacağına dair söz verdin," diye yanıt verdi Ambrose. "Çünkü onu seviyorsun ve o da seni seviyor."

Acı dolu bir çığlıkla, Helain ileri atıldı ve kendisini kapalı bir pencereye fırlattı. Cam kırıldı, sivri kenarları kollarında ve sırtında kanlı şeritler oluşturdu. Kan beyaz gece elbisesinin üzerinde saçları kadar ateşli kızıl bir leke oluşturdu.

Helain bir hayvan gibi hırlayarak yere düştü. Yeni beyaz ayın ışığında iki büklüm olan Helain, ölümü umup ummadığını düşündü. Bu olmayacaktı, en azından bu gece. Korkunç bir iyiliksever onun ciddi şekilde yaralanmasını önlemişti. Düşündüğünün aksine onun sesine katlanamıyordu, fakat ona gitmesi gerektiğini biliyordu. Yanaklarından göz yaşları süzülürken, gecenin içine koştu.

Dükkanın kapısının eşiğinde, Ganelon'un son gördüğü Helain'in madendeki kıvrılan kulelerin ve çatlamış toprak yığınlarının arasında kayboluşuydu. Tepeyi tırmanıyordu. Tereddüt etmedi, Ambrose'nin onayını veya yardımını beklemek için durmadı. Ganelon ağrıyan bacağına lanet okudu ve nişanlısının ardına koyuldu.

Ambrose onu gitmesini izledi, sonra dükkanın kırık kapılarını mümkün olduğunca kapattı. Ogier ve Kern kısa bir süre sonra cesetleri yok etmesine yardımcı olmak için gelecekti. Gizliliğe gerek yoktu, ama onlar bunu anlayamazdı. Ambrose'nin Azrael ile olan işbirliğini veya diğer,

daha korkunç sırlarını bilmiyorlardı. Bu geceki hareketleri için bir açıklama bulmalıydı, kavga başladığı ve kan döküldüğü anda bedensel engellerinin nasıl ortadan kalktığını açıklayacak bir neden.

Markel'in cesedine baktı ve içinde öfkenin yeniden alevlendiğini hissetti. "Bu senin hatan," dedi Ambrose, sıktığı dişlerinin arasından.

Gümüş baltalardan birini kaptı. Delicesine darbelerle, parçalanıncaya kadar cesede vurdu. Markel'den geriye öfkesini tatmin edecek fazla bir şey kalmayınca, Ambrose elf *politskara*ya yöneldi. O ceset de kanlı parçalara ayrılıncaya kadar durmadı.

Öfkesi geçen Ambrose, eserine bakmak için durdu. Gümüş baltayı yavaşça avuçlarının arasına indirene kadar ne yaptığının farkında bile değildi. Balta parmaklarına girdi. Çığlık atmadı, sadece kanın yere akmasını izledi.

Ambrose arkasını dönerken, karanlık damlalar onun gölgesine katılmak için bükülmüş kalasların üzerinde süzülerek ilerlediler.

8

Takip umutsuzdu. Ganelon başladığı andan itibaren bunun farkındaydı. Ağrıyan sol bacağı ona Helain'e yetişmek için fazla şans tanımıyordu. Yoldan ayrılıp Sithicus'un el değmemiş bölgelerine girmesi halinde ise Helain'i bulabilme şansı hiç kalmayacaktı. Yine de, her nasılsa, birkaç saat boyunca onu gözden kaybetmemeyi başardı.

Ambrose'nin yerinden çılgınca kaçışının ardından, Helain Siszirvesi Dağları'nın eteklerinde nispeten daha yavaş bir şekilde yol alıyordu. Kuzeye, Musarde Nehri'ne doğru giden ve Tüccarların Yarığı diye bilinen geniş doğu-batı ticaret yolunda biten, dar fakat düz yolda ilerlemeye devam etti. Garip yeni ayın ışığında, yırtılmış gece elbisesi kırık kanatlar gibi arkasında sallanırken, bir hayaleti andırıyordu, Ganelon'u tehlikeye götüren bir hayalet. Ganelon bir an için onun gözlerinin önünde kaybolacağını düşündü.

Tüccarların Yarığı'na vardıktan az sonra, öyle de yaptı.

Helain ticaret yolunda sadece yolun öte yanına geçecek kadar kaldı. Kavrulmuş toprak kuzeyde bütün yol boyunca Yarığı sınırlıyordu, elf şehri Har-Thelen'den Kartakassla birlikte, yaklaşık iki yüz elli kilometre kadar doğuya, sınıra kadar. Bir kalp atışı kadar bile tereddüt etmeden, Helain o kararmış, geniş ve kıraç araziye girdi. Veidrava Yolu'nda bulunan Ganelon, lanet okudu. Kokulu Koruluk'a doğru gidiyordu.

Uzun yıllar önce, tüccarlar ticaret yolu ile pis kokulu or-

manın ve onu kuzeyden sınırlayan bataklığın arasındaki boşluğu yakıp yıktılar. Aradaki bu tampon bölgenin, Kokulu Koruluk'da yaşayanların yolculara ve karavanlara pusu kurmasını zorlaştıracağını ümit ettiler. İşe yaramadı. Tüccarlar yine de tamponu korudu, yoldaki ticaret artık damla damla aksa bile. Etkili ya da değil, kavrulmuş toprak onlara karanlığı geride tutmak için bir şeyler yaptıklarını hissettiriyordu.

Ticaret yolunu geçerken, sadece bir an için Ganelon gözlerini Helain'den ayırdı ve endişeyle Kokulu Koruluk'a baktı. Ve işte o bir an içinde, Helain gözden kayboldu.

Onu kaybettiğini görünce, Ganelon bir an için durdu ve ellerini her iki yanına saplanan acıya doğru bastırdı. "Neredesin?" diye fısıldadı nefesi tükenmiş bir halde. Gecenin soğuğu her nefes alışverişini buhara dönüştürüyordu. Sinekler bile sanki onunla alay ediyordu; bir an için gözünün önünde beyaz şekiller oluşuyordu—tıpkı gece elbisesinin içerisinde Helain gibi—ve sonra onlar da, gözden kayboluyordu.

Umutsuzluğuna karşı savaşan Ganelon, işin içinden mantığı ile çıkmaya çalıştı.

Helain ağaçlara ulaşmış olamazdı. O kadar hızlı ilerlemiyordu. Saklanacak bir yer yoktu, yol ve orman arasında bir ev kedisini bile saklayabilecek kadar büyük bir yer yoktu. Bir çukura düşmüş olabilirdi, fakat Ganelon yer şekillerini incelediğinde, yeryüzünün bu kadar düz olması karşısında şaşırdı. Tüccarlar koruluğu geride tutmakta ve tamponu açık tutmakta oldukça başarılı olmuşlardı. Ganelon bu lanet olası topraklardan nasıl olup da bir şeyin sessizce geçip yoldaki birini şaşırtabileceğine akıl erdiremiyordu—bu tür saldırıların Yarık'ta ender görülmediğini bilse de.

Ganelon seslenmedi. Helain cevap verebilecek durumda olsa bile ona cevap vermezdi ve ses Kokulu Koruluk'un istenmeyen dikkatini kesinlikle üzerine çekerdi. Bunun yerine tampon bölge üzerinde ilerlemeye başladı. Yoldan dışarı a-

dımını attığında, dudaklarında bir dua belirdi. Eski bir asker duasıydı bu, asla sevmediği bir dua. Ancak her nasılsa, şu an bunu söylemek ona uygun gelmişti. "Şans yanımda ol," dedi. "Korku, beni terk et."

Kavrulmuş toprakta külden girdaplar havalandı, Helain'in bir izi varsa onu da kaybettirdi. Ganelon onun kaybolduğundaki yerini hatırlamak için elinden geleni yaptı. Bir noktada karar kılınca, Kokulu Koruluk'un içlerinde bir yerlerde diğerlerinden daha uzun bir meşe ağcını kendine hedef belirledi ve ilerlemeye başladı. Tamponda kendisine kılavuzluk edecek bir işaret olmadığı için, doğrudan ağaca doğru yürümek rotasından sapmasına engel olacaktı.

Tampon tam da yoldan gözüktüğü gibi düz ve işaretsizdi. Yol o kadar düzdü ki, Ganelon'un bakışları Kokulu Koruluk'dan gelebilecek daha belirgin tehlikelere yöneldi. Birçok kez ağaçlara yaslanarak ilerleyen şekiller gördüğünü düşündü, bir tür sopa gibi silahlara sahip, kısa şekiller.

Ganelon Kendralihd'in gece için yaratıklarını kustuğunu düşündü. Kasaba, Kokulu Koruluk'un tam kalbinde yer alıyordu. Orada yaşayan yaratıklar Nedragaard Kalesi'ndeki bazı deneylerin ürünüydü. Onlara "kender," deniyordu, hırsızlığa yatkın ve insan kanına susamış ufak, cılız yaratıklar.

Ganelon kafasını salladı. Kenderi ve Kendralihd'i nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu tür yaratıklar hakkında dedikodular, Kokulu Koruluk'da yaşayan vampirler hakkında çocuk masalları vardı, ama onun sahip olduğu bilgi daha çok askeri bir rapor gibiydi, kısa ve yansız.

Helain için endişesi, kendi içinden aniden gelen ses ve Kokulu Koruluk'un üzerine çöken tehdidi arasında bocalayan Ganelon, önündeki kararmış toprakta yer alan ufak karanlık yuvarlağı gözden kaçırdı. Deliğin tam üzerine bastı ve eğer ayakkabısının topuğu çukura bir parça toprak düşürmüş olmasaydı, deliği fark etmeyecekti. Toprak parçası ve ufak taşlar ses çıkararak boşluğa düştü. Bu durum da genç

adamın dönüp, saldırı bekler bir konuma geçmesine neden oldu.

Üzerine gelen bir şey olmayınca, Ganelon deliği incelemek için eğildi. Burası dar fakat mükemmel bir şekilde kazılmış bir tünelin girişiydi. Ormandan ticaret yoluna bakınca, bunun bir giriş değil, çıkış olduğunu fark etti. Bu Kokulu Koruluk'un sakinlerinin tamponu nasıl geçtiklerini açıklıyordu. Tüneli—ya da tünelleri—açık alanı yer altından geçmek için kullanıyorlardı.

Delik çevresindeki kavrulmuş toprağa uyum sağlaması için tahta bir kapakla gizlenmişti; tünele doğru kaymış olmasaydı, Ganelon üzerinden geçip gidecekti. Tekrardan yola doğru baktı. Muhtemelen zaten yarım düzine kadarının üzerinden geçmişti. Vücudunu bir ürperti kapladı. Birden, Kokulu Koruluk düşündüğü kadar uzakta değildi.

Bu rahatsız edici düşünceyi bir kenara bıraktı ve bulduğu şeye konsantre oldu. Deliğin çevresindeki ve tünelin kapağındaki çizikler yakın zamanlarda birilerinin buradan geçtiğini gösteriyordu. Helain deliğe düşmüş olmalıydı; bu onun aniden kayboluşunu açıklıyordu. Dışarı çıkmak için tırmanmaktansa, dar ve gittikçe eğim kazanan koridorda ilerlemişti.

Ganelon karanlığa doğru inmeye başladı. Tüneli kazan yaratıklar insandan kısaydı, fakat tünel onun emekleyerek devam edebilmesine olanak tanıyacak kadar genişti. Bir an için girişte oyalandı. Hızla geri çekilmek zorunda kalırsa, acaba kapağı açık bırakmak mı daha iyi olur, yoksa tünelde kendisini başka yaratıkların takip etmemesi için kapatmak mı? diye düşündü. En sonunda, kapağı kapatmaya karar verdi. Eğer yer altında bir şeyle karşılaşırsa, kaçma şansı olmazdı.

Tünelin sıkışık ve karanlık olması Ganelon'u rahatsız etmedi; Veidrava madenlerinde geçirdiği zaman onu bu tür koşullara alıştırmıştı. Koku ise onu kesinlikle rahatsız edi-

yordu. Tünelin içinde yaşayanlar her neyse rahatlamak için yukarıya çıkmaya gerek duymamışlardı. Daha da kötüsü, ilerlerken kurbanlarını yemişler, Kokulu Koruluk'a çekilirken geride çiğnenmiş kemikler ve çürümüş et parçaları bırakmışlardı. Bu ödülleri almak için tünele fare ya da diğer leş yiyicilerin girmemiş olması Ganelon'un dikkatinden kaçmadı, fakat bunun nedenlerini düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Ganelon tünelin ara sıra sağa ve sola doğru açıldığını hissetti. Bu güdüsü tamponun bir tüneller ağı ile örülmüş olduğu yönündeki şüphesini doğruluyordu. Sadece Helain'in bu yoldan ayrılmadığını ümit edebiliyordu, her nereye gidiyorsa. Eğer ayrılmışsa, onu asla bulamayabilirdi. Yine de, ne zaman bir yol ayrımına gelse, Ganelon onun yeri hakkında bir ipucu edinebilmek için durup, dikkatlice dinledi.

Burun çekme seslerini ilk defa duyduğunda yine bu şekilde durmuş, etrafı dinliyordu. Tünellerin epey gerisinde havayı koklayan bir şey vardı. Tıpkı bir kokuyu takip eden köpeğin çıkardığı sesleri çıkarıyordu. Ganelon sesi tanıdı, ama ona burada karanlıkta bir köpek olduğunu düşünmek oldukça saçma gelmişti.

Paniğini yenmeye ve ilerlemeye çalıştı. Ancak attığı her adımda, kendisini takip edenin sesini kaybediyordu. Böyle olunca, hayal gücü o şeyi topuklarına yerleştirdi. Neredeyse görünmeyen ellerin bileklerine dolandığını, çenesinin ağrıyan bacaklarına kenetlendiğini hissedebiliyordu. Tünel geriye dönüp savaşabilmesi için çok dardı. Dönüp o şeyle yüz yüze gelmeyi başarsa bile, silahı yoktu. Dükkandan sadece basit bir bıçak alarak ayrılmıştı.

Bir yol ayrımına gelince bir kez daha durdu. Korkunç ses artık her iki yönden de geliyordu. Ses daha da gürdü ve bu sefer balgamlı bir öksürüğün gürültüsü de eklenmişti. Onlar—her ne iseler—kendisine yaklaşıyorlardı.

Öne doğru emekledi. Geçerken sürtünerek çıkardığı her

ses ona bir topun sesi gibi geliyordu, ya da kulaklarında çınlayan kendi kalp atışlarının sesiydi. Keskin bir şey elini yardı. Ganelon yaratıklardan birinin her nasılsa önüne geçtiğini düşünerek, acı ve şaşkınlık içerisinde bağırdı. Sadece sivri uçlu bir kemik parçasıydı. Onu avucundan çıkarttı ve alelacele ilerlemeye devam etti.

İlerde zayıf bir ışık çemberi gördüğünde, Ganelon kaçarken sakarlığından çıkardığı seslere rağmen kendisini takip edenlerin seslerini duyabiliyordu. İlerlerken çıkardıkları sesler sabit bir tıslamaya dönüştü, sanki yerde bir şey sürüklüyorlardı. Daha da kötüsü ise nefes alıp verirken oflayıp puflamaları ve açıkça duyulan kahkahalarıydı. Gittikçe artan sesler arkasındaki karanlıkta ilerleyen bir düzine veya daha fazla sayıda yaratığa işaret ediyordu.

Her an üzerine atılmalarını bekledi. Sol bacağı işe yaramazdı. Sanki ölüm onu daha şimdiden almış gibi arkasında sürükleniyor, zaten çıldırtıcı derecede yavaş olan kaçışına engel oluyordu. Bir seferinde bir şey o bacağını yakaladı, ama Ganelon onu sağ bacağı ile tekmeleyip attı. Takip eden şey daha da yüksek sesle güldü.

Ganelon tünelden emekleyerek çıkıp, girişi çevreleyen kazılmış dik toprak parçasının üzerine tırmandığına zar zor inanabiliyordu. Başarmıştı! Açık alanda şansı vardı. Yakınlarda silah olarak kullanabileceği bir şey bile olabilirdi. Muhtemelen yaratıklar delikten çıktığı için onu takip bile etmeyecekti.

Bu son umudu hemen hemen oluştuğu hızda kayboldu.

Beyaz ayın ışığı burada zayıftı. Üzerindeki ağaçların örtüsü altında boğulmuştu, fakat yine de girişi Ganelon'un tünelden fırlayan takipçilerini görmesine olanak tanıyacak kadar aydınlatıyordu. O gece bir kez daha, genç adam Sithicus'taki bütün karabasanların bir şekilde canlanıp canlanmadığını düşündü.

İlk kemikli el karanlıktan çıktığında, Ganelon haklı ola-

rak onu dev bir yarasanın bir parçası sandı. Üç parmağı da ince ve pençeliydi, tıpkı bir yarasanın kanadına benzeyen derisi ince bir zarı andıran daha büyük bir uzva bağlıydı. Bu benzetme yaratığın kafasıyla birlikte son buldu. Yuvarlak ve şişmandı, bir böceğinki gibi keskin hatlı gözlere sahipti. Ağzı da, bir tür dev böceğin ağzı gibiydi. Alt çenesi tıkırdayarak açılıp kapanıyor, nefes alıyor ve Ganelon'u son derece rahatsız eden bir şekilde korkunç bir sesle kıkırdayarak nefesini veriyordu.

İkinci bir yarasa kanadı ileri atıldı, sahip olmaması gereken eklem yerleri ile kıvrılıyor, akla ve mantığa meydan okuyordu. Hala kıkırdayan yaratık, kendisini tünelden dışarı çıkarttı. Gövdesi kısa, kıvranan dokungaçlarla son buluyordu. Geri kalan acayip vücudu gibi, kıvranan bu uzuvlar suda boğulmuş ölü bir adamın mavi-beyaz teni gibi rahatsız edici bir renkteydi.

Ganelon kendisini toprak setin üzerine attı ve aşağıdaki ormanın zeminine yuvarlandı. Ayağa kalkamıyordu; bacağı ağırlığını taşımıyordu. Çalıların içine doğru süründü. Dikenli dallar yüzünü yırtıyordu, ama fark etmedi.

Onun için geliyorlardı. Ganelon gözlerini sıkıca kapadı, ama hala onların yeri kaplayan ölü yaprakların üzerinden kendilerini çekerek ilerlediklerini duyabiliyordu. Bazıları havalandı, ince derili kanatları ile çalıları karıştırıyor ve ona gecenin soğuk havasını üflüyorlardı. Bütün bunları yaparken aç bir şekilde alt çenelerini birbirine vuruyor ve nefes alıp veriyorlardı.

"Helain," diye fısıldadı Ganelon, "üzgünüm."

Sağ tarafında metalik bir şeyin sertçe çarpması Ganelon'un irkilmesine neden oldu. Darbenin, parçalayıcı pençelerin ve yırtıcı ağızların beklentisiyle kendisi kastı, fakat beklenen darbe gelmedi. Bunun yerine, geceyi korkunç bir çığlık kapladı. Ganelon arkasına baktığında yaratıkların geri çekilmekte olduğunu gördü. Tünellerin güvenliğine ulaşa-

bilmek için panik içerisinde ağaçlara çarptılar, ya da birbirlerinin üzerine bastılar. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmış olan genç adam, kaçan yaratıklara bakakaldı.

"Sanırım bu sana ait," dedi kulağa hoş gelen, kültürlü bir ses.

Ganelon şaşırmak için fazla bitkindi, ölümün yakınlığı nedeniyle o kadar ürpermişti ki, sadece dönüp arkasında duran garip adama ağzı açık bir şekilde baktı. Uçuşan bir pelerin adamın vücudunu gizliyordu. Yüzü kendisi geniş kenarlı bir şapkanın gölgesinde kısmen kaybolmuş olan bir maskenin ardında saklıydı. Elbisesindeki her santimetre aynı solgun renkteydi, neredeyse yeni beyaz ayın ışığı gibi.

"Onları korkuttun," dedi Ganelon.

Yabancı başını onaylar biçimde salladı. Bunu yaparken, Ganelon maskenin uzun, kancalı burnundaki çiçeklerin güzel kokusunu alabiliyordu. Güller, diye fark etti uyuşmuş bir şekilde. Elbette.

"Senden neden korkuyorlardı?" diye bastırdı genç adam.

"Çünkü böylesine iğrenç yaratıklara göre şaşırtıcı derecede zekiler," dedi yabancı. Sağ elindeki garip görünümlü metal parçasının açısını değiştirdi; onu yere doğru yasladı ve tıpkı bir yürüme sopası gibi üzerine yaslandı. Garip nesne yeniden ses çıkardı, bu sefer daha az. "Dediğim gibi, bu sana ait."

Ganelon bükülmüş değneklerden ve iç içe geçmiş vidalardan oluşan garip nesneyi inceledi. Bir tür bacak desteği gibiydi. Veidrava'da madencilerin buna benzer şeyler taktığını görmüştü, ama onlar asla bunun kadar karmaşık şeyler değildi. "Üzgünüm, ama yanılıyorsun." Gözlerini ovuşturdu, yüzündeki çiziklerden akan kanları sildi. Şoku yavaş yavaş atlatıyordu. "Bu tarafa doğru gelen bir kadın gördün mü?" diye sordu çalılıkların arasından emekleyerek çıkarken.

"Helain güvende," diye yanıt verdi yabancı. Bacak des-

teğini bir kez daha uzattı. "Israrcı bir tüccar gibi konuşmaktan nefret ediyorum, ama bu nesnenin gerçekten de sana ait olduğunu düşünüyorum. Bu benim tek geliş nedenim."

Ganelon desteği yana ittirdi. "Helain hakkında ne biliyorsun? O nerede?"

"Güvende," diye karşılık verdi yabancı, "ya da çok yakın. Kokulu Koruluk'daki şeyler deliye geniş olanaklar sunuyor. Birkaç gün içerisinde gideceği yere varır."

"Ve o yer de?"

"Senin gerçekten de sakınman gereken bir yer."

"Sanırım bu konuda sana güvenmem lazım," dedi Ganelon. "Ama bunun bir tek kelimesine bile inanmıyorum."

Yabancı omuzlarını silkti ve maskesini çıkarttı. Ganelon yaralı ve korkunç bir görüntü bekledi, ama adam yakışıklıydı, hem de olağanüstü yakışıklı. "Senin neye inandığın, bu konunun gerçeğini değiştirmez, Ganelon. Eğer Helain'i geri almak istiyorsan, bu gerçeği kabullenmelisin."

"Benim adımı nereden biliyorsun?" diye sordu genç adam. "Hayır, boş ver. Buna zamanım yok. Sadece bana onu nasıl bulacağımı söyle."

"Hayır," dedi yabancı basitçe. "Henüz değil."

Ganelon ileriye doğru tehditkar bir adım attı, ama sol bacağı ağırlığı altında büküldü. İleriye, pisliğin içine düştü.

Genç adam orada yatarken, yabancı, bacak desteğini tam kafasının sağ tarafına, yere bıraktı. "Bunu tak, sonra konuşuruz."

Bacağına tam oturdu, sanki onun için yapılmıştı. Fakat çizikler ve paslı lekeler—hayır, Ganelon ürperti ile fark etti, kan lekeleri—desteğin daha eski olduğunu ve epey kullanıldığını gösteriyordu. Daha da rahatsız edici olanı, Ganelon'un elleri, bacağına taktığı ayrıntılı vida ve demirlerden oluşan sistemi nasıl ayarlayacağını biliyor gibiydi. Yine de işine konsantre olarak, yaptığı şeyi düşünmeye çalıştı, parmakları tereddüt etti.

"Endişelenme," dedi yabancı Ganelon'un son ayarları yapıp ayağa kalkmasını izlerken. "Eğer kendine izin verirsen, ona alışırsın. Anılar orada. Sadece bu yerin tabiatı nedeniyle örtülü vaziyette."

Ganelon sanki düşüncelerini perdeleyen sisi kaldıracakmışçasına başını salladı. İşe yaramadı. "Kimsin sen?"

"Bunu da zaten biliyorsun," diye yanıt verdi yabancı. "Yine de sana bir ipucu vereceğim."

Eldivenli ellerini gösterdi. Maske gitmişti. Maskenin yerinde deri bir çanta vardı, kıyafetleriyle aynı soluk renkte bir çanta. Yabancı çantayı sürekli okunan bir kitap gibi açıp, içerisinde son derece düzenle yerleştirilmiş gümüş aletleri göstermeden önce bile, Ganelon Kanlı Ayakkabı Tamircisi ile yüz yüze geldiğini anlamıştı.

Tamirci Sithicus'ta bir efsaneydi, kamp hikayelerinde ve kötü rüyalarda dolaşan bir hayalet. Mesleklerine ihanet edenlere acımasızca adalet dağıtan birisiydi. Eğer hikayelere inanılacak olursa, dünyadaki planlanan yollarında sadık bir şekilde yürümeyi reddeden kadın ve erkekler ondan bir gece yarısı ziyareti bekleyebilirdi. Gümüş aletleriyle, ayaklarının tabanlarını dilimler ve onu başka birisine giydirirdi, sadece takip etmek istediği yola girmek için biraz desteğe ihtiyacı olan birisine.

Ara sıra bazı vücutların ayaklarının parçaları kaybolurdu, ama şüpheci kişiler için bu hasarı leş yiyicilerin işi şeklinde yorumlamak kolaydı. Birisi kendisine uzun zamandan beri seslenen bir çağrıya cevap vererek birden kariyerini değiştirdiğinde, doğaüstü bir aracının işe karışmasına gerek yoktu. Ne de olsa Tamirci'nin ziyaretleri asla hatırlanmazdı—ancak şu anda Ganelon yine de hayaletin onları ziyaret etmiş olabileceğini fark etti.

"Tamirin tahmin ettiğimden biraz daha zor oldu," dedi Tamirci. Gözleri ellerindeki kanlı bıçaklara rağmen, Ganelon'un zararsız bulduğu bir gülümsemeyle parladı. "Eee,

vericinin bazı daha ciddi zayıflıklarının seni taşıyacağını fark etmem gerekirdi. Bu destek senin yolunda daha emin adımlarla yürümeni sağlayacak."

"Neden?" diye kekeledi genç adam.

"Seni neden mi seçtim? Çünkü senin arzu ettiğin kader macera dolu bir hayattı," diye yanıt verdi Tamirci. "Hak ettiğin bir hayattı."

"Hayır," dedi Ganelon. "Neden bu? Nesin sen?"

"Bu tür bir merak başını derde sokabilir," dedi Tamirci karanlık bir şekilde. "Bu merak desteğin ilk başta kendisi için yapıldığı adamı öldürdü."

"Yine de bana söyle. Devam edebilmek için en azından *bu kadarını* anlamalıyım."

Tamirci'nin yüzünü tatmin olmuş bir gülümseme aydınlattı. "Tam da seninki gibi ıssız bir yolu olan yolcudan bekleyeceğim bir tavır," dedi. Pelerinini arkaya atarak, bir ağaca yaslandı. "Amacımı açıklamanın en iyi yolu sana ufak bir hikaye anlatmak. Hiç şüphesiz bu hoş olmayan destanın çeşitli varyasyonlarını daha önce de duydun, ama asla gerçeğini duymadın."

"Bir zamanlar," diye başladı görkemli bir şekilde, "uzun zamanlar önce çok iyi bilinen bir şövalye vardı. Adamın erdemin şampiyonu olma görevini yerine getirebilmesi için üzerine mükemmel bir şekilde uyan hareketli bir zekası ve kas gücü vardı. Kaderini anlayacak kadar büyük bir bilgeliğe sahipti." Tamirci güldü, neşesi şaşırtıcı derecede güçlü bir acıyla lekelendi. "Kör bir adam bile bu adamın kaderini fark edebilirdi—kendi ülkesini, hatta belki de bütün dünyayı, adalet tarafından yönetilen yeni bir döneme götürmek. Elbette ki, bu meşhur savaşçının kimliğini biliyorsun. O, bu karanlık yerin babası."

"Lord Soth?" diye önerdi Ganelon emin olmayarak.

"Ta kendisi," diye yanıt verdi Tamirci. "Ama bu günahları için ölmeden önceydi, göğsünde atan bir kalbi varken. O

zamanlar iyi bir adamdı, önünde sonsuza kadar uzanan zafer dolu yolu görmüş ve onun yerine, bunun yanında uzanan sefalet dolu yolda yürümeyi seçmişti."

Kıvrılmış bir meşenin ay ışığı gölgesinden soğuk bir esinti geldi. "O hikaye senin bir hikaye anlatıcısı olarak yeteneğini geride bırakıyor," dedi ölüm şövalyesi, karanlıktan çıkarken. "Ayrıca anlatması senin önündeki yaşamdan daha uzun sürer."

Ganelon Lord Soth'un önünde yere kapandı. Tamirci bulunduğu yerde kalmaya devam etti, tembelce ağaca yaslanıyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve başını salladı. "Sen hiçbir zaman yetenek konusunda doğru yargıda bulunamadın," dedi. "Kahyalarınla başından geçenleri bir düşün."

"Cesaretle aptallık arasında bir fark vardır," diye gürledi Soth. "Bunu sana öğretmeme izin ver."

Ölüm şövalyesi havada bir şekil çizdi, şeklin alev almasını ve Tamirci'ye doğru uçmasını izledi. Fakat büyülü sembol adamın soluk vücudunun tam içinden geçip gitti. Ağaca çarptı ve ağaç titremeye başladı. Dalları bükülmeye, parmakları bir yumruğun şeklini almaya başladı. Ağacın gövdesinden acı dolu bir inlemeye benzer bir ses yükseldi.

"Önerdiğin bütün dersleri uzun bir süre önce öğrendim," dedi Tamirci. "Eğer arkadaşıma veda etmeme izin verirsen, onları ne kadar iyi öğrendiğimi sana gösterebilirim."

Soth Tamirci ile Ganelon'un arasına girdi. "Bu casusla da ilgileneceğim," dedi, "ve Azrael'in onu bana ilk getirdiği seferki kadar merhamet göstermeyeceğim."

"Onu başka birisiyle karıştırıyorsun," dedi Tamirci. "Seni kandıran bacak desteği oldu. Hey, Ganelon! Hükümdarının yüzünü görmesine izin ver."

Genç adam ölüm şövalyesine baktı ve o yakıcı turuncu yuvarlakların kendisini püsküllü miğferin içinden izlediğini gördü. "Ben sizin sadık kulunuzum," dedi Ganelon. "Ben

Veidrava'lı bir işçiyim."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Soth.

Tamirci onun adına cevapladı. "Aşkının peşinden gidiyor," dedi. "Eminim ki, bu senden bile sempati bulabilecek bir takip." Güldü. "Özellikle senden."

Soth kenara çekildi ve Ganelon'a gitmesini işaret etti. Tamirci eldivenli elini genç adama uzattı. "Sana araştırmana nereden başlayabileceğini söyleyebilirim," dedi Ganelon ayağa kalkarken, "ama bu bilgiyi asla kimseye vermeyeceğine dair yemin etmelisin."

"Elbette," diye yanıt verdi Ganelon çabucak.

Tamirci kaşlarını çattı. "Korkarım ki, bundan daha resmi olmak zorunda. Ancak, ne üzerine yemin etmelisin?" Soğuk bir tavırla Soth'a baktı. "Belki de, Kural adına?"

Eski davranış kuralları düzeninden bahsedilmesi Soth'u şaşırttı. Ölüm şövalyesi cübbeli adama daha da bir dikkatle baktı.

"Helain için olan aşkım üzerine yemin ederim," dedi Ganelon.

"Mükemmel," dedi Tamirci. Ona doğru eğildi—güllerin kokusu hala üzerindeydi—ve fısıldadı, "Kuzeye, Demir Tepeler'e doğru devam et. Onun gittiği yer tepelerde sabah güneşinin ışıklarının ilk değdiği şey."

Ganelon daha iyi bir tarif ya da belki de bir silah istemeyi düşündü, Soth'un ona bu karşılaşmadan hayatıyla ayrılabildiği için şanslı olduğunu söyleyen bakışlarını görünce bundan vazgeçti ve gecenin içinde hızla kayboldu. Tamirci, Kokulu Koruluk onun vücudunu yuttuktan çok sonra bile bacak desteğinin sesini duyabiliyordu.

"En sonunda yalnızız," dedi Tamirci. "Bu karşılaşma uzun zamandan beri bekleniyordu."

"Geçmişimi biliyorsun," dedi Soth, "o zaman Kitiara'ya hizmet ediyor olmalısın."

"Beyaz Gül," diye düzeltti Tamirci. "Onun için başka i-

simlerim de var, senin asla kullanamayacağın isimler."

Soth onun alayı karşısında güldü. "Onun sevgilisi misin, o halde? Birçok sevgilisi oldu, çocuk. Hepsi de onun ihaneti sonucunda öldü."

"Sen ihanetten bahsedecek bir adam değilsin," dedi Tamirci. "Vicdanında kaç bin can var?"

"Hiç," dedi Soth. "Suçluluk hissetmem için yaptıklarımın yanlış olduğuna inanmam lazım, inanmıyorum."

Kanlı Ayakkabı Tamircisi Nedragaard'ın efendisine dikkatle baktı, sanki soluk mavi gözleri ölüm şövalyesinin kararmış zırhının ötesini görebiliyordu. "Bütün yaptıklarını ve bir zamanlar olduğun şeyi hatırlıyor musun?"

Soth yanıt vermedi. Geçmişinin çoğunu Sesler Gölü'nün gücü sayesinde yerli yerine koymuştu. Esasında, Tamirci onun adını andığı sırada göldeydi ve geçmişi hakkında anlatılan, anımsaması hala zor olan hikayeleri dinliyordu. "Beyaz Gül'le savaşta olduğumu hatırlıyorum," dedi Soth bir süre sonra. "Önümüzdeki günlerde onu yenmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Gül Şövalyeleri'nin yolunu terk ettiğinde ve Krynn Tanrılarının dünyaya yıkım getirmelerine izin verdiğinde unvanını feda ettin. Geçmiş, sahip olduğun tek şey," dedi Tamirci. Soth'un kısmen erimiş zırhındaki kararmış gülü işaret etti. "Onun sembolünü taşıyorsun. Kemiklerini titreten o soğukluk onun nefesi, milyonlarca suistimal edilmiş ruhun ölüm iç çekişi. Hepsinin sende hakkı var."

Soth Tamirci'yi kolundan yakaladı. "Eğer o kayıp ruhlar seni bu kadar endişelendiriyorsa," diye hırladı, "seni de onların arasına ekleyeceğim."

Tamirci'nin kahkahası şimdiye kadar Soth'a dokunmuş herhangi bir bıçaktan çok daha keskindi. "Ben zaten onlardan biriyim," dedi.

Tamirci kayboldu ve Soth'un yumruğu boş havanın üzerine kapandı. Geçtiği yerde iki koku kaldı, gül ve yanmış et.

Kahkahası da sürdü, ta ki tüm neşesini ve alayını kaybetmiş bir sese dönüşene kadar.

Ses kesilmeden önce, bir an için Tamirci'nin kahkahası bir çocuğun acı içerisindeki çığlığına dönüştü.

9

Soth ve Tamirci ile görüşmesinden bu yana uzun zaman geçmesine rağmen Ganelon'un tüyleri hala ürperiyordu. Bu bir hastalığın habercisi değildi. Bu hissi ne güneş ışığı, ne de bir ateşin sıcaklığı azaltabilirdi. Kokulu Koruluk'daki üçüncü gününde, bunu ruhunu saran buzlu bir örtü olarak düşünmeye başladı, asla üzerinden atamadığı bir örtü.

Helain'i düşünmek bu örtünün sadece üzerine daha da şiddetle yapışmasına yarıyordu. Tamirci onu "deli" diye adlandırmış, Ambrose ve diğerlerinin kullandığı "hasta" veya "kafası karışmış" gibi örtmece deyimleri kullanmamıştı. Ganelon gizemli adamın doğruyu söylediğini biliyordu.

Bu gerçek onu bir zamanlar rahatsız etmesi gerektiği kadar rahatsız etmedi. Şu anda bütün dünya delirmiş gibi görünüyordu, yürüyen ölüler ve yaşayan karabasanlarla dolu bir dünya. O ilk geceden sonra ormandaki hiçbir yaratık kamp yaptığı yerlere burnunu sokmadığı için, Ganelon kendisinin de delirip delirmediğini düşündü. Tamirci'nin söylediği buydu, öyle değil mi? "Kokulu Koruluk'daki şeyler deliye geniş olanaklar sunar."

Hayır. Ganelon Helain'in deliliği ile mücadele edebilirdi ve kendisini onunla ilgilenirken düşünmek ona zor gemliyordu. Ne de olsa onu hala seviyordu. Onu üzen şey Helain'in delirmesinde rol oynadığı konusunda gittikçe artan inancıydı. Belki de Helain onun macera tutkusunu frenleme sözüne güvenememişti. Tek gerçek aşkının onu terk edebile-

ceği korkusu onu delirtmişti.

Etrafına, Kokulu Koruluk ile Demir Tepeler arasındaki garip sınırı belirleyen çam ağaçlarına bakarken, Ganelon kan basıncındaki hızlanmayı inkar edemiyordu. Tamirci ona macera dolu bir hayatın kaderi olduğunu söylemişti. Hatta Ganelon'u o yola yeniden sokmak için başka birisini bile öldürmüştü.

Ganelon'un dudaklarından yarım yamalak bir iç çekme kaçtı. Doğru yoldaydı, fakat bu yolda kimsesizdi. Madenden uzaklaştığı zamanlar, Ambrose ve Kern ve Ogier nereye gittiğini bilirdi. Oynadıkları bir tür oyundu. Kendi başına kalmak istediği zamanlarda arada ipuçları bırakırdı. Onun planlarına dikkatle bakarlar, bu arada karanlıkta bırakıldıkları için söylenir dururlardı. Ganelon'un arkadaşları kendilerini güvenlik halatları gibi düşünürlerdi, tıpkı madencilerin birisinin madende yeni bulunan bir mağarayı araştırırken kullandığı gibi. Bu çok değer verdikleri bir roldü.

Ancak, şimdi onu güvenli yere doğru çekemiyorlardı. Kimse çekemezdi.

Ganelon gökyüzüne baktı, hava onun mutsuz ruh haline uymak için hızla kararıyordu. Yağmur yoldaydı ve kısa bir süre sonra da başlayacaktı. O gün yüzüncü kez, dükkandan alelacele ayrıldığı için kendi kendisine lanet okudu. Geride bıraktığı birçok şeyin yerine başka bir şey koymayı becermişti. Tamirci'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra, sopa olarak kullanılabilecek bir ağaç dalına çarpmıştı. Bacak desteğinin tangırtısı ufak av hayvanlarına gizlice yaklaşıp, yeni silahını kullanıma sokmasına olanak tanımıyordu, ama karnını kök ve böğürtlenlerle doldurabilecek kadar orman bilgisine sahipti. Ancak yine de, ormandaki hiçbir şey bir pelerinin yerini tutmuyordu.

En iyisi geceyi geçirecek bir yer bulmak, diye düşündü Ganelon, umutları arasında fırtınadan korunacak bir barınak bulmak yer almasa da. Demir Tepeler'e uygun bir mağara

bulmayı umabilecek kadar yaklaşmamıştı henüz. Görünürde barınak olarak kullanabileceği bir oduncu evi ya da başka bir sığınak da yoktu.

Kokulu Koruluk'un bu bölümlerindeki ağaçlar inşaat malzemesi olarak kullanılmaya pek uygun değillerdi. Buradaki bitki örtüsünün çoğu yaşlı çam ağaçlarından ibaretti, hasta ve şekilsiz. Ağaçların gövdeleri insan etini de ağacı yediği hızla yiyen bir tür beyaz karınca çeşidiyle kaplıydı. Yere düşmüş dal parçaları ve çam ağaçlarının iğne yaprakları isteksizce yanıyor ve yanarken kalın bir duman çıkartarak, Ganelon'un kokladığı en berbat şeyden daha berbat bir kokuyla yanıyordu. Canlı bir dalı koparmak istediğinde de, sanki dal ona karşı mücadele ediyordu. Sanki orman onun ne yaptığını biliyordu, tıpkı çocukken dinlediği hikayelerde olduğu gibi.

Bu onun ağaçları yalnız başına bırakması için yeterli bir nedendi. Geçirdiği son birkaç gün, ona o eski hikayelerin şüphelerinin de ötesinde gerçeklik payına sahip olduğunu öğretmişti.

Bu nedenle dalların sürüklenme ve kırılma sesleri, Ganelon'un aklına ormanda dolaşan sıradan bir yolcudan çok bulunduğu yerden çıkmış, öfkeli bir ağacın görüntüsünü getirdi. Bu ani kargaşada, yere düşmüş bir kütüğün arkasına koştu ve çam ağaçlarının iğne yapraklarının altında kendisini elinden geldiği şekilde kamufle etti. İri adam yalpalayarak görüntüye girdiğinde işini henüz bitirmişti.

Ganelon ilk başta yüzünü göremedi, ama iri yarı vücudu bir zamanlar parlak olan Vistani elbiseleri ile kaplanmıştı. Çıplak kollarında boylu boyuna çizikler vardı. Yan tarafından derin bir yaranın belirtisi olarak koyu renkte kan akıyordu. Adam iki eliyle uzanarak bir dalı yüzünden öteye doğru ittirdi; kanlı sargı parçaları bileklerini çevreliyordu.

Dal yabancının yüzünden uzaklaşırken, Ganelon şaşkınlıktan nefesini tuttu. Bu Bratu'ydu. Adamın kulaklarının ol-

ması gerektiği yerde, sadece ufak kanlı parçalar vardı. Yüzü cerahat ve kan lekeleri ile kaplıydı. Vistani'nin açık alnı güneş yanığı nedeniyle su toplamıştı. At kuyruğu yapılmış bakımsız saçları boynundan aşağı süzülüyor ve bir atın yelesini andırıyordu. İki hafta önceki gecenin kendini beğenmiş kabadayısı gitmiş, onun yerine pejmürde kılıklı, deli bir adam gelmişti.

Ganelon şansını denemeye karar verdi. Vistani kütüğü geçtikten hemen sonra, kendisini yeni silahına dayanarak ayağa kaldırdı. "Bratu," diye seslendi yavaşça, "burada ne arıyorsun?"

Vistani dönmedi, durmadı bile. İçinden bir lanet okuyan Ganelon, hızla onun peşinden gitti. Bu çok açıktı. Kulaklarında böylesine yaralar olan adam, onu duyamıyordu.

Ganelon yaklaştıkça, Bratu'dan sürekli olarak gelen garip homurdanmaları duyabiliyordu. Acıdan hayal görüyordu ve muhtemelen açlıktan ölmek üzereydi. Bu onu tehlikeli yapıyordu. Ganelon tereddüt etti, eli Bratu'nun omzuna yaklaşıyordu.

Vistani'de hala ne gibi hisler varsa, onu arkasından gelen şeyin varlığına karşı uyardı. Hayvansı bir hırlamayla, Bratu Ganelon'a doğru döndü. O gözlerdeki çılgınlık genç adamı geriletti.

"Ganelon, Veidrava'dan." Sopayı yere bıraktı ve öteki, boş olan elini uzattı. "Ben bir dostum."

Bratu kafasını sağa sola salladı, gözleri Ganelon'un yüzüne kilitlenmişti. Genç adamı hatırladığından mı bilinmez, sakinleşmiş gözüküyordu. Çevresindekileri göstererek, konuşmak üzere ağzını açtı. Tek çıkan ses B ve V harfleriyle bölünmüş ünlü harflerin tınılarından oluşan, acı dolu, zavallı bir iniltiydi. Dili yoktu.

Ganelon iğrenerek arkasını döndü. Ona bunu Bratu'nun kendi insanları yapmış olmalıydılar. Muhtemelen bir tür aforoz ayininin bir parçasıydı. Bu sayede, onların sırlarını açığa

vuramayacaktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Fakat yeniden arkasını döndüğünde, Bratu yürümeye devam etmeye başlamıştı bile.

Ganelon bir süre orada durdu, ne yapacağından emin değildi. Vistani'ye yardım edebilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse, kendisine yardım etmek konusunda bile pek başarılı değildi. Eğer Demir Tepeler'e gidecek ve Helain'i bulacaksa, kendi yoluna devam etmeli ve Bratu'yu da kendi haline bırakmalıydı.

İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında, Ganelon bu gece bulabileceği en iyi barınağın kütük ve çam ağacının iğne yaprakları olabileceğine karar verdi. Kendisini kütüğe doğru yasladı ve yapraklarla karnını ve bacaklarını örttü. Kendisini boynuna kadar örtmek onu daha sıcak tutardı, ama bu ekin bitlerinin yüzüne gelmesine davetiye çıkarmak olurdu. Kulaklarını ve burnunu bulmak için daha fazla yardıma gereksinim duymazlardı.

Aklında zaten yarısı oluşmuş olan bir kabusla uykuya daldı: Kan kırmızısı böcekler ağzına girmeye çalışıyordu. Keskin kıskaçları beklenti içerisinde oynaşarak, dilinin köküne ilerlediler ve işe koyuldular.

* * * * *

Ertesi sabah, Ganelon uyandığında, kendisini ummaya hakkı olduğundan da fazla dinlenmiş buldu. Yağmur bulutların tehdit ettiği kadar kötü olmamıştı ve kabusuna rağmen böcekler onu fazla rahatsız etmemişti. Orada bir süre uzandı. Gözleri kapalı, gecenin rahatsızlık veren rüyalarının son izlerinden arınıyordu. En sonunda, kollarını esnetti ve bir gözünü sabah güneşine açtı. Parlak ışık rahatsız olup gözlerini yeniden kapamasına neden olmuştu. Neler oluyordu? Güneş üzerindeki sık ağaçların dalları arasından bu

kadar parlaklık veremezdi.

"O sopaya uzanmayı düşünme bile, uyku sersemi," diye uyardı kararlı bir kadın sesi. "Zaten orada değil. Ayrıca, zaten bir işine de yaramazdı. Buna karşı değil."

Ganelon burnunun ucunda çok ufak bir batma hissetti. Gözlerini yeniden açtığında bunun nedenini gördü: bir hançer. İnce demiri yansıyan güneş ışığı ile parıldıyordu. Hançer yavaşça oynadı ve yansıyan ışık kuvvetlenerek Ganelon'u bir kez daha kör etti.

"Kalk ayağa," dedi kadın. "Yavaşça."

Ganelon dirseklerine dayandı ve bu yarı kalkmış pozisyonundan durumu değerlendirdi. Daha da iyi olabilirdi.

Önceki gece Bratu ile karşılaştıktan sonra, Ganelon korkutucu derecede keskin hançerin öbür ucunda İnza Kulchevich'i görmekten ötürü fazla şaşırmamıştı. Çarpıcı, kara saçlı Vistani hareketli eteğini deri pantolonlarla değiştirmiş ve saçlarını kızıl bir kurdele ile arkasına bağlamıştı. Ganelon imrenerek, onun aynı zamanda gösterişli, kalın bir pelerin giydiğini fark etti.

"Pekala," diye devam etti kız otoriter bir şekilde, "uykun sona erdi, *giorgio*. Sana bazı sorularım var."

Kafasını kaldırıp kızın yeşil gözlerine bakınca, Ganelon'un tek düşünebildiği şey Bratu'nun kelimesiz iniltileri oldu. Canavarlar diye düşündü, sen ve senin türün. İnza'nın arkasında sıralanmış yarım düzine Vistani'ye onları hor gören bir bakış attı ve, "Bende istediğiniz yanıtlar yok," dedi.

İnza bıçağı Ganelon'un sol bacağına hafifçe değdirdi. Bıçak desteğe o kadar hafif dokundu ki, Ganelon bunu hissetmedi bile. Yine de metalde bir çizik açmıştı.

"Böylesine bir silahın yüzünde neler yapabileceğini düşün," dedi İnza.

"Veya dilimde," diye önerdi Ganelon.

Adamın sesindeki yenilgi İnza'nın gülümsemesine neden oldu. Bunu görmek hoş bir şey değildi. "O zaman bana

verecek bazı cevapların var." Diğer çingenelerden birisine işaret etti. "Ona yiyecek bir şeyler ve biraz temiz su getirin. Oh, ve bir de pelerin." Ganelon'a işaret etti. "Gözlerindeki imrenmeyi görmedim sanma, *giorgio*. Etrafındaki herkes ısınmışken, soğukluğun ne olduğunu bilmeyen bir Vistani yoktur."

İnza konuşmak için Ganelon'u yüzüne su çarpmasını, kendisini parlak boyalı yün pelerine sarmasını, ve bir tabak peynir ekmek yemeğe oturmasını bekledi. "Bratu'nun dilini kesen Malocchio Aderre'nin adamlarıydı," dedi. "Gerçi bunu yapmaya biz de hazırdık. İnvidia'dakilere sırlarımızı anlatıyordu."

"Eğer onlarla çalışıyorsa, İnvidia'lılar neden dilinin kesilmesini istesin?" diye sordu Ganelon yemeğini yerken.

"Çünkü onun bir casus olduğunu anlamışlardı. Sithicus'taki diğer ajanlarının ismini vereceğinden korktular," diye yanıt verdi İnza rahatça. "Şimdi, söyle bana, ne kadar süredir beraber dolaşıyordunuz?"

"Dolaşmadık," dedi Ganelon. "Tam bu alanda yollarımız çakıştı. O devam etti, ben burada kaldım."

İnza kaşlarını çattı. "Veidrava'daki adamların senden kibar ve merhametli diye bahsettiklerini duymuştum, ama yalan söylüyor olmalılar. Yaralı bir adamı, ateşini bile paylaşmayı önermeden, gece vakti ormanda dolaşmaya terk ettin."

Ganelon artık boşalmış olan tahta tabağı ters çevirdi. "İnvidialılar sizden önce davranmasaydı, onun dilini keseceğinizi söylemiştin. Onunla neden ilgileniyorsun ki?"

"Ceza vardır, bir de işkence," dedi İnza. Hançerinin ucuyla bir kırkayağı ezdi ve onun kıvranmasını izledi. "Kabileyi kaybetmesi zavallı Bratu için bir işkence olacaktır. Onu bizimle güvende tutacaktık, adalet yerine getirildikten sonra bile."

Ganelon öteki Vistanilerin birbirleriyle olan bakışmala-

rını kaçırdı. Onlar, İnza'nın Bratu için çok daha farklı bir yazgı belirlediğini biliyordu. Bunun yerine genç adam gözlerini battaniye olarak kullandığı çam ağaçlarının iğne yapraklarına odakladı. "Bratu ile paylaşacak ateşim olmadığı görülüyor olmalı," dedi. "Ona yardım teklifinde bulundum, fakat beni duyamıyordu. İnvidialılar kulaklarını da kesmiş miydi?"

"Kendi kendisine zarar verdi," diye yanıt verdi İnza telaşla. "Bana burada olma nedenini söylemedin, *giorgio*. Belki sen de bir casussun." Bacak desteğini işaret etti. "Bunları sadece İnvidia'da yaparlar. Belki de, ülkene ihanet etmenin bedeli?"

"Ben Helain'i arıyorum," dedi Ganelon. "Eğer onu yakalama şansım olacaksa, derhal yola koyulmalıyım."

İnza adama bilgiççe bir bakış attı. "Ha, dükkandaki hasta kız. En sonunda onu duydu, ha? Bu sadece zaman meselesiydi."

"Kimi duydu?"

Şaşkınlığı İnza'nın onun yalancı olduğunu düşünmemesine yetecek kadar gerçekti. "Fısıldayan Yaratık," dedi. "Tıpkı Bratu gibi, yaratığın çağrısına cevap veriyor."

Ganelon durdu ve ödünç aldığı pelerini silkeledi. "Saçmalık," dedi birden. "Yaratık sadece yalancı ve hilekarlarla konuşur. Helain böyle biri değil."

Vistani erkeklerinin koro halindeki kahkahası Ganelon'un öfkesini alevlendirdi. Onlara doğru döndü. "Sizin gibi pis aşağılıklar dürüstlükten ne anlar?"

İnza Ganelon'un bileğini kavradı ve tekrar yanına oturması için onu aşağıya doğru çekti. "Eğer bizler yalancıysak, *giorgio*, o zaman ne dediğimize daha da çok dikkat etmelisin. Yalancıların gerçekten kaçınabilmeleri için doğruyu da bilmeleri gerekir." Pelerini tekrar omuzlarına kadar kaldırdı. "Kimse sana senin Helain'inin Bratu gibi olduğunu söylemiyor. Kızı ona çeken sadece suçluluk duygusu olabilir. Bazen

bu bile yeter."

"Ne hakkında suçluluk?"

Omuzlarını salladı. "Bu onu yaratığa varmadan bulursan fark eder. Bir kez onun ellerine—" Vistani ürpermiş taklidi yaptı. "Korkunç. Ve onu bulmak için bir yol olmayacak. İni gizlidir."

Kanlı Ayakkabı Tamircisi'nin söyledikleri aklına geldi: "Onun gittiği yer tepelerde sabah güneşinin ışıklarının ilk değdiği şey." Orasının, korkunç bir kesinlikle, Fısıldayan Yaratık'ın ini olduğunu fark etti.

İnza eğildi, Ganelon'un çenesini bir parmağı ile kaldırdı ve yüzünü göz göze gelecekleri konuma getirdi. Genç adam onun gözlerinin yeşil derinliklerine daldığını hissetti. O gözlerin Kokulu Koruluk'a çok benzediğini fark etti. Her ikisinin de dayanılmaz bir çekiciliği vardı. Hayat dolu gözükmelerine rağmen, esasında ağzına kadar ölümle doluydular.

"Seni buraya bir şey getirdi," dedi yavaşça. "Ona yetişemezdin. Bu bacak desteği ve gece uyumak için durarak asla yetişemezdin. Nereye bakacağını nereden biliyordun?"

"Bilmiyorum. Onun izlerini takip ediyorum."

İnza güç fark edilen bir işaret verdi. "Sana daha önce yalancıların gerçeği de bildiklerini söylemiştim," dedi. Bir çift nasırlı el Ganelon'u arkadan yakalarken, kız ekledi, "Bize ne zaman yalan söylendiğini de çok iyi anlarız."

Vistani Ganelon'u kaldırdı ve kurt kapanına aldı. Genç adam dirsekleri ile darbeler indirmeye çalışıyordu. Her iki deneme de başarılı oldu, ama Vistani onu bırakmadı. Ganelon'un destekli bacağından gelen tekme bir inlemeye neden olduysa da onu yakalamış olan kişi yine de onu bırakmadı. Bu darbe sadece onu daha da sıkı tutmasına sebep olmuştu.

İnza hançeri elinde, Ganelon'un karşısına dikildi. "Sana yaratığın kurbanlarını bulmanı kim söyledi?" diye bağırdı suratına doğru. Yanıt vermeyi reddedince, bıçağı kulak memesine dayadı. "Kim söyledi?"

Bileğinin ufak bir hareketi ile, kulak memesi yere düştü. Çığlık atmayı ve debelenmeyi kesince, bıçağı öbür kulağına dayadı. "Buradan sonra gözlere geçeceğiz."

"Tamirci," diye inledi Ganelon.

Bu yanıt İnza'yı şaşırtarak onu bir an için sessiz bıraktı. "Yalan söylüyorsun," dedi birden. Hançerin ucu kulak memesini deldi ve çenesinin köşesine doğru devam etti.

"Birkaç gece önce," dedi Ganelon sıktığı dişlerinin arasından. "Bana bacak desteğini de o zaman verdi."

Kız bir kez daha durdu ve desteğe daha yakından baktı. Bir süre sonra yüzünden tanıdığına dair bir ifade belirdi. "Bak, bak," dedi nihayet. "Bazı önemli arkadaşların var, *giorgio*. Bana bilmek istediğimi söyle, o zaman beni de onlardan biri sayabilirsin."

"Sana Tamirci'nin ne dediğini söyleyemem."

"*Söylemezsin*," diye düzeltti İnza. "Yoksa bunu becerebilecek durumdasın, en azından şimdilik."

"Bir yemin ettim. Bunu bozamam."

İnza bıçağını yeniden havaya kaldırdı. "Gerekli motivasyonu aldıktan sonra, neler yapabildiğine sen de şaşıracaksın."

Bıçağı indirirken, Ganelon mücadele etmedi. Kendisini gevşek bıraktı. Kollarındaki ani ağırlaşmayı karşılayabilmek için, Vistani kendisini geriye attı. Bunu yaptığı anda, Ganelon bacakları ile yukarıya doğru ittirdi.

Bıçak Ganelon'un yüzünü çizeceği yerde, Vistani'nin koluna girdi. Normalde bir çizikten fazlasına yol açmayacak, hafif bir darbeydi. Fakat İnza'nın taşıdığı hançer, Vistanilerin kendisinden bile daha eski büyülerle güçlendirilmişti. Çeliği kemiğe kadar saplandı.

Ganelon yere düştü ve diğer Vistaniler de derhal üzerine atladı. Onu tekmelediler, yumrukladılar ve gözlerini morartıp birkaç dişini döktüler. Onu tutan adam çaresizce kolundaki kanamayı durdurmaya çalıştı. Denemeleri Ganelon'un

kaçış umudu kadar sonuçsuzdu. Bir süre sonra kütüğe tutundu, hayatı yere doğru akıp gidiyordu.

Sadece İnza sakindi. Ganelon tekrar kıskıvrak yakalanınca, hançerini temizledi ve onun yanına gitti.

"Helain'e olan aşkım üzerine yemin ettim," diye bağırdı. "Buna ihanet etmeyeceğim."

"Elbette ki hayır," dedi İnza. Hançeri kaldırdı, bıçağın güneş ışığını yakalayacağı bir açıya gelmesini sağladı. Parıldayan ışık Ganelon'un tam yüzüne geldi. Aynı anda gözlerini onun gözlerine kenetledi.

Gözleri yeniden görebildiğinde, Ganelon kendisini güzel bir çardak içerisinde yatarken buldu. Etrafında kıvrılan sarmaşıklar onu okşuyor ve güneşten korunmasını sağlıyordu. Bacak desteği gitmişti, tıpkı yaraları ve Tamirci ile karşılaşmasından beri üzerini kaplayan soğukluk gibi. Burada güvendeydi. Ona kimse zarar veremezdi, ne Vistani, ne Kokulu Koruluk'un yaratıkları, hatta Lord Soth bile.

Sonsuz güvenlik hissi onu şaşırttı. Daha önce nadiren ve sadece Helain'in kollarındayken hissettiği bir şeydi bu.

"Olması gerektiği gibi," dedi soğuk bir ses. "Sen sadece tamamen seni seven birisiyle gerçekten güvendesin."

Ganelon döndü, yukarıya baktı ve Helain'in kucağında olduğunu görünce şaşkına döndü. Yüzünde deliliğin lekesi kalmamıştı. Kusursuz bir memnuniyetle gülümseyerek ona baktı. Bir eli Ganelon'un çenesindeydi. Diğeri kızıl saçlarına geçmişti. O saçlar ne kadar canlıydı, ormanın derin yeşiline karşı, parlak bir kızıl. "Beni kurtardın," derken gözleri sabahın ilk ışıklarını yansıtan iki durgun su birikintisi gibi parıldıyordu.

Onu öpmek için eğildi. Bunu yaparken, saçları yüzüne değiyordu. Ganelon'un başı döner gibi oldu. Onun parfümünü kokladı ve ona sıkıca sarıldı. Sabah öğleden sonraya, öğleden sonra da alacakaranlığa dönerken orada takılmayı sürdürdüler.

Nihayet, Ganelon sarılmalarına bir son verdi.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye içini çekti, yüzünü incelemek için onu kendisinden biraz uzaklaştırırken.

Ona bu sefer daha şakacı bir şekilde tekrar sarılan Helain cevap verdi, "Buna inan. Sadece kendine teşekkür et. Beni sadece sen kurtarabilirdin."

"Sen gerçekten de buradasın."

Helain canı sıkılmış numarası yaptı ve onu ittirdi. "Eğer ispat etme metodum sizin için yeterli değilse, bayım, size kafanızı koyacağınız başka bir kucak bulmayı öneririm."

"Yeterliden de öte," dedi Ganelon, gülerek. "Sadece biraz. . . Sanırım burada çok uzun süredir yatıyor olmalıyım. Tam olarak ne olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Oh, hadi artık," diye alay etti Helain. "Eminim ki beni Fısıldayan Yaratık'ın ininde bulduğunu hatırlıyorsundur." Ganelon boş boş bakınca, "Beni endişelendirmeye başlıyorsun, aşkım," dedi.

Ganelon'un başı döndü. Yönünü şaşırarak, elini gözlerinin üzerine koydu. "Tamirci'nin bana yardım ettiğini hatırlıyorum. Sen haklısın—"

Helain onun elini gözlerinin üzerinden aldı ve avuçlarının arasında sıktı. Kaşları endişe ile çatıldı. "Neden en baştan başlamıyoruz, Tamirci'nin sana beni nasıl bulabileceğini anlatmasından. Bu her şeyi yerli yerine koymana yardımcı olacaktır."

Ganelon oturmaya çalıştı, fakat Helain onu yatırdı. "Dinlen," dedi. "Lütfen, aşkım." Yüzünde endişenin gölgesi belirdi, mavi gözlerini yeşil gibi gösteriyordu.

Çardak kadar yeşil. Şu anda bacaklarını sarmalayan sarmaşıklar kadar yeşil.

Aklının köşesinde bir yerlerde, Ganelon paniğin yükselmeye başladığını hissetti. "Hayır!" diye bağırdı.

Titreyen ellerle Helain'i omuzlarından yakaladı ve onu sarsmaya başladı. Durması için ona bağırdı, fakat artık çok

geçti. Saçlarında çizgiler oluşmaya başladı, kızıl tutamlar hızla kara bir kuzgunun kanatlarının rengine dönüşüyordu. Gözleri aldatıcı mavi renkten arındılar. Bir yılanın pulları kadar yeşil ve bir o kadar da duygudan yoksundular.

"Yeter," dedi İnza. Öne doğru yığıldı, yorgunluk genç yüzünü soldurmuştu. Rüyadaki gibi, gün sona ermiş ve gece bir kez daha Kokulu Koruluk'un üzerine çökmüştü. "Kalbin bana karşı koyabilir," dedi yorgun argın, "ama seni yıkacak, irademi sana zorla kabul ettirecek başka yollar da var."

İnza bir başka kabile üyesine işaret etti, orta yaşlarda, Alexi adında, asık suratlı bir adamdı. Gezinenler'in bir çoğu gibi, Dük Gundar'ın kendi ülkesindeki Vistanilere uyguladığı kasaplık nedeniyle ailesiz kalmıştı. Magda'ya katıldıktan sonra, karşılaşmadığı çok az gece yaratığı kalmıştı. Bütün dünyada onu gerçekten korkutan tek şey şu anda karavanlarını yöneten bu kızdı.

İnza'nın işareti üzerine, Alexi Ganelon'u yerden kaldırdı ve çingenelerin yaktığı ufak yemek ateşine getirdi. Duman yoktu ve odunlar yeterince hızlı yanıyor gibiydi. Ganelon uyuşuk bir halde Vistanilerin odunları daha yumuşak başlı hale getiren bir büyüleri olup olmadığını düşündü. Belki de odunları bir şekilde yanlarında taşıyorlardı.

"Onu sürekli taşıman gerekmez," dedi İnza. "Dayanıklı bir ağaç bul ve onu ağaca bağla."

"Nasıl isterseniz, *raunie*," dedi Alexi.

Vistani'nin Ganelon'u büyük, yosun kaplı bir ağaca bağlaması çok az bir zamanını aldı. Onu ağaca bağlarken, bir başka Vistani üçlü büyük ocak demirini kömürlerin arasına yerleştirdi. İnza sessizce onları izledi, vücudu ateşin parlaklığı ile bezenmişti. "Senden istediğimi alacağım," dedi Ganelon'a. "Yanlış anlama. Ben her zaman kazanırım."

Genç adam burnundan soludu, kesinlikle hissetmediği bir cesaret örneği sergiliyordu. "Sıcak demirler mi? Bu Vistaniler için biraz ilkel değil mi?"

"Oh, onlar sadece benim yedek aletlerim," dedi İnza neşeyle.

Raunie pelerinindeki gizli bir cebe uzandı. Tatminkar bir gülümsemeyle, ufak, işlemeli bir kutu çıkardı ve avucunun içinde, Ganelon'a uzattı. "Sana son bir şans, Ganelon, bunu üzerine salmadan önce."

"Kendime veya Helain'e olan aşkıma leke sürmeyeceğim," diye cevap verdi sadece.

İnza ufak kutuyu yere koyup açmadan önce, genç adama son kez düşünceli bir bakış attı.

Yumuşak, siyah bir şekil kayarak kutudan dışarıya doğru çıktı. İleriye doğru sürünürken genişledi. Tuz yüklü kokusu kamptaki bütün kokuları bastırıyordu. Şok geçip korku başlamadan önce Ganelon ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Gözlerini kapattı ve Helain'i hayal etti. Bu kalbinde aynı tutkuyla onu son kez hayal edişi olacaktı. Gölgeler aşktan anlamazdı ve kölelerinde bu gibi duyguların olmasına asla katlanamazlardı.

Vistanilerin şaşkınlıkla çıkardığı sesler ve İnza'nın yüksek sesle okuduğu lanet Ganelon'un gözlerin açmasına neden oldu. Gölge ayaklarının dibinde toplandı. Yavaşça çizmesinin içerisine doğru uzandı, sonra sanki yanmış gibi geri çekildi. Yaratık bir kemiğin peşinden kovalayan ve yakın olduğunu bildiği halde ümitlenip ona uzanmayan bir köpek gibiydi. Nihayet çaresizliğine öfkelendi ve kutuya geri girdi.

Öfkeden deliye dönen İnza bir çığlık attı ve ateşteki demir çubuklardan birini aldı. "Tamirci sana işaretini bıraktı, değil mi?" Diğer Vistaniye baktı. "Onda ölü bir adamın tabanları var. Gölge onu göremiyor."

Boştaki eliyle kutuyu kapattı ve Alexi'ye attı. Adam tutsak ruhu yakalayınca korkudan sindi ama elinden bırakmadı ya da yere düşürmedi. *Raunie* gizlice gülümsedi. Annesi asla bu denli ani, sorgusuz sualsiz bağlılık uyandıramamıştı. Magda'nın iyi kalbi buna hep engel olmuştu.

Bu zayıflık asla İnza'ya ayak bağı olmamıştı. Aslında, bu çıldırtıcı maden faresine kalbinin gerçekte ne kadar acımasız olduğunu göstermeye niyetliydi.

"Asla teslim olmayacağım," dedi Ganelon, İnza ona doğru ilerlerken. Korkusu gitmişti. Tuz gölgesinin yenilmesi korkuyu ortadan kaldırmıştı. Genç adam öleceğini biliyordu, ama yeminini bozmayacağını da biliyordu. Ganelon sesi ilk defa yüzüne yaklaşan kızgın demir çubuğun tıslamalarında duydu. Bir ses ona fısıldıyordu. Ses artarak çam ağaçlarına ve ateşe doğru yayıldı, giderek güçlendi. Demir tam ete değmek üzereyken, fısıltı buharlar çıkaran demiri İnza'nın elinden düşürüp, Vistani'yi korkmuş kuşlar gibi kaçırtacak dünya dışı bir sesle patladı.

Küçük kamptaki insanlardan sadece Ganelon kurtarıcısını açıkça gördü. Bağlı olduğu ağacın gölgesinden gelmiş ve genç adamı da gölgenin içine çekmişti. Bu manzara karşısında ciğerlerinde nefes kalmayana kadar çığlık attı.

İnza o nesnenin sadece kolunu gördü, kıllı kolu ile İnza'nın kurbanını çekip almıştı. Hala düğümlü ve ağaca sarılmış olan ipler, az önce Ganelon'u sıkıca bağladıkları yerde, ağacın gövdesinden aşağıya sarkmıştı.

Bıçakla veya alevlerle saldıracak zaman yoktu, fakat *raunie*nin nefreti şu veda darbesini takdim etti: *Ne aşk, ne ışık; sadece acı veren şey var. Önem verdiğin her şey kendi ellerinle yok olacak.*

Bir intikam düşüncesi kadar hızlı bu lanet, Ganelon'u karanlığa doğru takip etti, tıpkı hayatının geri kalan her adımında onu takip edeceği gibi.

10

"Zamanı geldi," dedi Azrael neşeyle. "Şimdi senin ve senin küçük arkadaşlarının madene inmenizi istiyorum. Kasaları yüklemeyi neredeyse bitirdiler. Onların iskelede geride bir şey bırakmadıklarından emin olun, sonra da konuştuğumuz öbür işi yapmaya koyulun. Anladın mı?"

Ambrose yanıt vermedi. Cüce hızla dükkandan çıkarken, dükkan sahibi zar zor ayağa kalktı. "Onu duydunuz," dedi Kern ve Ogier'e.

İki madenci kafası karışmış bir şekilde birbirlerine baktı. "Peki ya şarap?" diye sordu Kern. Elinde yarısı dolu olan bir şişe Chateau Malaturno vardı. Bunun bir eşi de Ogier'in önünde duruyordu ve boştu. "Son bir kez daha kadeh kaldıracak kadar var. Bunları almak için o kadar zorluk çektikten sonra, içmemek yazık olur."

Ambrose Kern'in belirgin bir şekilde iğneleyici ses tonunu fark etmedi. Dükkan sahibi şişeleri Kern için bulmaya hiç hevesli olmamıştı. Bu nedenle, Kern Ogier'e olan borcunu ödeyebilmek için şarabın bedelinin iki katını ödemişti.

"Ayrıca," dedi o beyaz saçlı, iri yapılı adam, "sen bizim Azrael için başka bir iş yapacağımızdan bahsetmiştin. Bu bizim herkesle birlikte kasa taşımayacağımız anlamına geliyordu."

"O özel görev hala sizin," dedi Ambrose biraz üzgün

bir şekilde.

"Adam öldürmeye yatkın bir cüce için gizemli bir görev *ve* bunun yanı sıra kasaları taşıyacağız," diye belirtti Kern. Elindeki boş bardağı havaya kaldırdı. "Sadece gerçek bir dost bu tür bir anlaşma yapardı."

Ogier kendisinden daha küçük olan adamı dirsekledi. "Onu rahat bırak. Elinden geleni yapıyor."

Hala ters ters bakan Kern, bardağını ağzına kadar doldurdu, sonra Ogier'in bardağına da aynını yaptı. Kalan şarapla Ambrose'nin kupasını da doldurmaya gitti, fakat dükkan sahibinin kendisi için konan şarabın bir damlasına bile dokunmadığını fark etti. Omuzlarını silken Kern, şişeyi Ogier'e uzattı. İri adam şişeyi dudaklarına götürdü ve iki yudumda içindekini bitirdi.

Kern bardağını bir kez daha kaldırdı, bu kez ciddiyetle. Ciddi bir şekilde, "Burada olmayan, geri dönene kadar bize gölgelerini bırakan arkadaşlara. Umarız çabuk dönerler."

Onu onaylayan Ogier bardağını dikti. Bir anlık duraklamanın ardından, Ambrose da kupasını kaldırdı. "Arkadaşlar ve gölgeler," dedi dükkan sahibi sıkıcı bir şekilde.

Bu cümle Ambrose'nin bu günlerde söylediklerinden daha kapalı değildi. Helain ve Ganelon'un kaybolduğu geceden beri garip davranıyordu. Kern bunu adamın yas tutma şekli olarak değerlendirip, fazla önem vermedi. Kendi çocuksu tavrı ile, Ogier Ambrose'de daha derin bir değişiklik fark etti. Sesi artık daha kuvvetliydi, kazadan beri ağzından çıkan her kelimeyi yumuşatan o hırıltıdan eser kalmamıştı. Daha zorlu, hatta acımasızdı. Ogier bunun yas tutmayla alakası olmadığını biliyordu. *Politskara*yı öldürmek onu değiştirmişti. Acımasız ve sevgiden yoksun bir şey Ambrose'nin kalbini ele geçirmişti.

Yüzlerinden şarap akan üçlü, dükkandan madene doğru ilerlediler. Madenin çevresini yüz tane meşale aydınlatıyordu. Her iki vardiyadan da işçiler asansörden gelen kutuları taşıyor ve onları dev arabalara yüklüyorlar, sonra yeni bir yük almak üzere geri dönüyorlardı. Bütün bu süreç Azrael'in *Politskara*'sı tarafından denetleniyordu. Her yerdeydiler, gümüş baltaları hazır bekliyorlardı. Azrael madenden her ne çıkarttırıyorsa, tuzdan daha değerliydi.

En azından cüce böyle olduğunu düşünüyordu. Madeni herkesin ağır kasaları taşımaya konsantre olması için kapatmıştı. Bu beklenmeyen bir olaydı, işçileri beyaz ayın bir anda ortaya çıkmasından daha çok rahatsız ediyordu. O olay onların anlayışının ötesindeydi. İşin durmasının ne demek olduğunu biliyorlardı: Maaş kayıpları, hatta belki de iş kayıpları. Daha da kötüsü, madenin kapatılacağı söylentileri dolaşıyordu. Başka yeteneği olmayan adamlar için bu, açlık ve ormanda dolaşan yaratıklar kadar ölümcül zorluklar çekmek demekti.

Ambrose ve diğerleri asansöre yaklaşınca, her madencinin yüzüne yapışmış dehşet ve korkuyu gördü. Adamların omuzlarındaki yük kendi yaşamları ve ailelerinin yaşamları değildi. Ruhları için korkuyorlardı.

Cüce, madencilerin kendilerini tuz gölgelerinden korumak için koydukları bütün kuralları yıkarak, işin gece gündüz devam etmesinde ısrar etmişti. Lanet olası yaratıklar taşıyıcı bir bedene sahip olmadan gün ışığında yaşayamadıkları için, güneş parıldamadıkça madeni kimse terk etmezdi. Bir gölge kendisine taşıyıcı bir vücut bulsa bile, tek bir vardiya onu tamamen ele geçirmesi için yetersiz bir zamandı. Onu hemen gün ışığına maruz bırakmak, gerçek kimliğini ortaya çıkarırdı. Talihsiz taşıyıcı kurtarılamayabilirdi, ama tuz gölgesi onu lanetli bir ha-

yata sürükleyemeden önce yok edilebilirdi.

Azrael bütün bunları batıl inanç saçmalığı olarak nitelendirdi ve adamlarına güneş battıktan sonra da çalışmaya devam etmelerini emretti. Daha önce hiçbir tuz gölgesi görmemiş olan birkaç genç madenci buna katıldı. Onlara göre bu yaratıklar Kanlı Ayakkabı Tamircisi veya Fısıldayan Yaratık'tan daha gerçek değildi. Ancak yaşlı madenciler, üzerinde bir tuz gölgesi saklı olabilir düşüncesiyle, gözlerini kutulardan ayırmadılar. Hatta birkaçı avuç içlerini ve ayaklarının tabanlarını bile yaktı, çünkü ölü derinin yaratıkları geri püskürtmesi lazımdı.

Kutuların sonuncusu yüklenip kendisi, Kern, ve Ambrose asansöre binince, Ogier kısa bir dua okudu. İri adam tuz gölgelerinden korkmuyordu, fakat madene inmekten korkardı. Yakın zamanlarda asansörlerden birinin kablosu kopmuş ve içindeki herkes ölmüştü. Ogier kaderden başına böyle bir şey gelmemesi için yardım dilemişti.

Kern arkadaşının yüzündeki ciddi ifadeye güldü. Asansördeki iki suratsız *politskara* kendisini duymasın diye eğildi ve fısıldadı, "Bizi güvende tutması için cüceye dua etmelisin. Asansör onun için değerli olan bir şeyi taşırken asla bozulmaz."

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi Ambrose gereğinden yüksek bir sesle. Kern öfkeyle ona baktı, ama dükkan sahibi onun bakışlarına aynı sertlikte karşılık verdi.

Her zaman bilgisiz diplomat rolünü oynayan Ogier, gerginliği bozdu. "Sen haklı bile olsan, Kern, Ambrose Azrael için önemli ve biz de Ambrose için. Güvende olacağız."

Asansör inişe geçince üç adamın da üzerine sessizlik çöktü. Makaraların çıkardığı sesleri ve halatların iniltilerini dinlediler. Bir süre sonra, aşağıdaki şafttan gelen sesleri duyabiliyorlardı. Madende genellikle işçilerin bağı-

rışları ile kayalara çarpan çekiçlerin ve kazmaların sesleri duyulurdu. Alçak sesler o gürültüye alışmış adamlara ürkütücü bir rahatsızlık veriyordu.

Asansör gıcırdayarak durdu. İskele, işçiler ve kasalarla doluydu. Kern ve Ogier madencileri tanımıyorlardı. Onların gece vardiyasından olduklarını tahmin ettiler.

"Son parti," dedi grubun ustabaşısı. Ambrose sanki onu duymamışçasına yanından geçti. Doğrudan iskelenin bir tünele doğru daraldığı yerde toplanmış olan altı kişilik *politskara* grubuna gitti. Asık suratlı bir gruptu, gölgelerin arasında yarı görünür vaziyetteydiler. Ambrose onlarla çabucak bir şeyler tartışırken, işçilerin geri kalanı asansöre mal yükleme işine koyuldu.

Ogier onlara yardım etmekte gecikmedi, en büyük kutuları bile kolaylıkla kaldırıyordu. Kutular tek tip değildi, tuz varillerinden çocuk tabutlarına kadar her şey vardı. Ortak olan tek noktaları ağırlıkları ve yere bırakıldığında veya itildiğinde çıkarttıkları klank sesleriydi. Ogier'in düşük zekasında biri bile içlerinde ne olduğunu tahmin edebilirdi.

"Bir saldırı geliyor," diye mırıldandı işçilerden biri Kern'e. "Bu yüzden bunları taşıyoruz. Azrael bunların İnvidialıların ele geçirmesini istemiyor."

Kutuları elleyerek en hafif olanını arayan Kern, hadi oradan dercesine güldü. "Sınırdan olabildiğince uzaktayız. Ayrıca, eğer bir akıncı grubu Veidrava'ya saldırırsa, bunlar burada daha güvende olur."

"Eğer İnvidia ordusu gelirse," diye belirtti birisi yorgun argın, "burada hepimiz daha güvende oluruz."

"Bu tünelde değil," dedi, madenlerde Veidrava'daki herkesten daha uzun zaman geçirmiş olan, Divelg adında yaşlı bir adam. "Burada olmaktansa Malocchio Aderre'nin kucağında oturmak daha iyidir. Bunun nereye çık-

tığını biliyor musunuz?" Tünele doğru işaret etti.

Ambrose bir anda Divelg'in yanındaydı. Yaşlı adamı boğazından yakaladı ve duvara çarptı. "Orada ne olduğu unutulsa çok daha iyi olur," diye gürledi.

"Onun canını acıtıyorsun," dedi Ogier alçak sesle. "Ambrose, dur."

Dükkan sahibi aniden dönerek iri adamla yüz yüze geldi. "Sızlanmayı kes, Koyun ve kutuların başına dön."

Korkudan titreyen Divelg Ambrose'nin yüzüne baktı ve fısıldadı, "Senin ne olduğunu biliyorum."

Ambrose küfrederek yaşlı adamı Ogier'e doğru fırlattı. Divelg bir sandığa çarparak, içindekileri döktü. Sandıktan soğuk taşlara dökülen altın ve gümüş paralardan oluşan ufak hazine, hiç kimseyi şaşırtmadı.

"Bununla alınabilecek Malaturno şişelerini bir düşünün," diye mırıldandı Kern, gözleri en büyük altın para kadar irileşerek. Hazineyi incelemek için eğildi. Sithicus'un komşusu olan her ülkeden ve daha da uzak ülkelerden gelen paralar vardı. Aynı zamanda Kern'in bilmediği bazı para birimleri de vardı; garip şekillerle ve *Cormyr* ve *Iuz* gibi daha garip isimlerle bezenmişlerdi.

*Politskara*lar Kern'in etrafını sardı. "Hiçbir şey almayacaktım," dedi madenci, onlara doğru gülümseyerek. Adamların ellerinde beliren gümüş baltalar ona inanmadıklarını ya da bunu önemsemediklerini gösteriyordu.

"Zaman kaybediyoruz," diye gümbürdedi Ambrose. Dayanıklı *politskara*lar bile adamın sesindeki bu tuhaf öfke karşısında yerinden sıçradı. Ambrose'ye yol açtılar, o da Kern'i ayağa kaldırdı. "Seni öldürmelerine izin vermeliydim," diye söylendi, "ama o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Kutuların kalanı yüklenirken, Kern ve Ogier iskelenin sonuna götürüldüler. Ambrose Divelg'e saçtığı paraları

toplamasını emretti. Dükkan sahibi ve sıkı bir *politskara* çemberi etrafında toplanmış, paraların tamamının yerine konulduğundan emin oluyordu. İş bittiğinde ve kapak yerine çivileneceği sırada, Ambrose hazineden iki madeni para aldı. Onları Divelg'e verdi.

Kern neler olup bittiğine bakmak için kafasını uzattı. "Az önce Divelg'e biraz para mı verdi?" diye sordu.

"Oh, evet," diye yanıt verdi Ogier, "ama yaşlı adam bundan pek hoşlanmadı."

Esasında Divelg kalbi kırılmış gibi duruyordu. Onları tekrar tekrar çevirerek, ellerindeki ufak siyah paralara baktı. En sonunda kısa, sessiz bir dua mırıldandı ve Ambrose ile yüz yüze geldi. "O buraya geri döndü, değil mi? Gerçekten var."

Ambrose bir kolunu Divelg'in omzuna attı ve onu kalabalıktan uzaklaştırdı. Meşalelerin ışığının bir oyunu da olabilirdi, ama dükkan sahibinin yüz ifadesi neşe ile üzüntü arasında delicesine gidip geliyor gibiydi. "Evet o var. Esasında orası Ambrose'nin yıllar önce ufak 'kazasını' geçirdiği yer." Bir eliyle yaşlı adamın parmaklarını madeni paraların üzerine kapattı. "Bunları sıkı tut. Onlara tahmininden önce ihtiyacın olacak."

Son kutu asansöre yüklendiğinde, Ambrose iskelenin boşaltılmasını emretti. Madenciler, hatta *palitskara*lar bile, asansöre doluştu. Asansör titreyerek yukarıya çıkmaya başladığında, geride sadece Ambrose ve iki arkadaşı kalmıştı.

Divelg asansöre en son binenlerdendi. Her iki yanındaki *politskara*lar ile birlikte, asansörün en kenarında duruyordu. Asansör şaftın tavanını geçmeden az önce, eğildi. "Bunu o kadar uzun süre kontrol edebildiğine göre, sende bir titanın kalbi olmalı," dedi Ambrose'ye. Yüzünde hafif, kederli bir gülümsemeyle, paraları iskeleye attı.

"Bu ikisinin bunlara benden daha çok ihtiyacı olacak. Ben geri dönmeyeceğimi biliyorum."

Bu son sözler asansör yaşlı adamı gözlerden uzaklaştırdıktan sonra da yankılanmaya devam etti. Kern taşların üzerinde çılgınca yuvarlanan paralardan birinin üzerine bastı. Topuğunu kaldırdığında, siyah madeni bir Sithicus parası gördü. Gül tarafı üste gelmişti, kötü şans.

Ogier diğer parayı aldı. "Anladığımı sanmıyorum," dedi iri adam.

Kern'in omurgası dehşetle ürperdi. Paraların anlamını çok iyi anlamıştı. Bir ceset yakılma töreniyle uğurlanmadan önce, her bir gözünün üzerine birer madeni para konurdu. Alevlerden kora dönen madeni paralar, ölü adamın gözlerini dağlardı. Eğer hayaleti mezardan kalkacak olursa, kör olduğundan evinin yolunu asla bulamazdı.

Ambrose'nin hareketinin anlamı, iki madeni parayı Divelg'e vermesi, çok açıktı: Yaşlı adam çok yakında bir cesede dönüşecekti. Divelg'in paralara kendilerinin daha acilen ihtiyaç duyduğunu düşünmesi—Kern bu mesajı daha da kolay okuyabiliyordu.

Neyse ki, paraların bu uğursuz anlamını Ogier anlamamıştı. "Aldırış etme," dedi Kern, dostça sırtına vurarak. "Divelg muhtemelen onları bize iyi şans getirsin diye verdi."

"Sesi bir şeyler yolunda gitmiyor gibi çıktı," dedi Ogier hüzünlü bir şekilde.

Böylesine iri bir adam olmasına rağmen beyni çok küçük, diye düşündü Kern. Yüksek sesle, "Yolunda gitmeyen ne olabilir ki? Burada dostumuz Ambrose var ve asla bize bir şey olmasına izin vermez," dedi.

Dükkan sahibi iskelenin oldukça gerisinde, terk edilmiş tünelin ağzında duruyordu. "Sizi daha şimdiden savaş alanındaki iğrenç bir ölümden kurtardım."

Ogier'in şaşkın bakışları karşısında, Ambrose devam etti: "Madenin kapanacağı yolundaki söylentiler doğru. Azrael herkesi orduya sokuyor. Yani, hemen hemen herkesi. Birkaç seçilmiş kişi özel hizmetle görevlendiriliyor, savaştan uzakta."

Kern soğuk bir şekilde arkadaşına baktı. "Bu da bizi bizim için hazırladığın o 'özel göreve' getiriyor."

"Kesinlikle," dedi Ambrose. "Eğer bu tarafa gelirseniz, eğitiminize başlarız."

Ogier neşeyle Ambrose'ye doğru yürüdü. İri adam karanlık tünele baktı, sonra Kern'e doğru döndü. "Haydi gidelim," dedi. "Bunu ne kadar çabuk bitirebilirsek, o kadar çabuk dinlenebiliriz."

"Ben daha iyi anlatamazdım," dedi Ambrose. Bir elini Kern'e doğru uzattı, Kern ona tamamen tiksinti dolu bir ifadeyle baktı ve oradan aşağıya inmek için bir yol aradı.

Kern bir yol bulamadığı için fazla şaşırmamıştı. Bütün acil durum merdivenleri kaldırılmıştı. Asansörü tekrar çağırmak için bir yol da yoktu, en azından görünürde. Açıkça görülüyordu ki, Ambrose bu ufak pusuyu dikkatlice planlamıştı.

"Bunu bir düşün," dedi Kern, zorla gülümseyerek. "Ben hep büyük bir savaşı birinci elden görmek istemişimdir. Sen de istemelisin, Ogier. Bakış açını genişlet."

"Artık planları değiştirmek için çok geç," dedi Ambrose karanlık bir şekilde. Ogier'in arkasına geçti ve bir elini belirgin bir şekilde iri adamın omzuna attı. Diğer eliyle de duvardan sarkan bir kaya parçasını kavradı. "Biz birlikte olmak istiyoruz, Kern," diye belirtti. "Bu tünel ihanet edebilir."

Eliyle biraz sıkınca, kaya parçası toz haline geldi.

Ogier arkasını döndü ve ıslık öttürdü. "Hey, haklısın. Duvarlar biraz zayıf."

Kaşlarını çatan Kern, tünele doğru ilerledi. "Sanırım Ambrose daha doğru bir kelime kullandı," dedi. " 'İhanet.' "

Tünele önce Kern ve Ogier girdi, ancak Ambrose onların asla duyma mesafesinin dışına çıkmalarına izin vermedi. Tünel genişleyip düz zeminli bir koridora dönüşünce, aralarına girdi, her iki adamın sırtına da sahte dostluk ellerini uzattı. Ogier neşeyle ilerliyordu, Kern'in çok önce fark ettiği tehlikeden habersizdi. Eğer kendilerini kurtarabilmeleri için yapabilecekleri bir şey yoksa, Kern en sonuna kadar arkadaşının neşe içerisinde, olan bitenden habersiz bir şekilde ilerlemesini istiyordu.

"Burası güzel bir yer," dedi Ogier heyecanla, koridorun her iki yanında sıralanmış olan heykeller karşısında gözleri hayretle açılarak. Gökyüzünü temsil etmesi için üzerine bulutlar ve kuşlar oyulmuş olan tavanı gösterdi. "Neden buraya daha önce gelmedik?"

Kern tam koridorun sonundaki kemerli kapı girişine gelmeden durdu. Kapının ardındaki odada meşaleler birden yanmaya başlamış, onun sunak taşını, erimiş sıraları, duvarda ve yerde neşe içerisinde dans ederek kıvrılan korkunç görünümlü karanlık şekilleri görmesine olanak verecek kadar ışık sağlamışlardı. Yaşlı madencilerin Kara Şapel veya o kutsal olmayan yerde üreyen tuz gölgeleri hakkında anlattığı hikayelere asla inanmamıştı. Kern şu anda yanıldığını fark etti.

Ambrose'nin onlar için ne planladığını da fark etti.

Dükkan sahibi Kern'in önüne geçerek, görüşünü engelledi. "Derinlerde bir yerde, bir parçamın bundan dolayı üzgün olduğuna eminim," dedi. Dudaklarından delicesine bir kıkırdama çıktı. "Fakat o parçayı bulabilirsem lanetleneceğim."

Gölgeler kıvranarak ibadet yerinden dışarı çıktılar, tıs-

layan bir sel gibi Ambrose'nin etrafında akıyorlardı. Kern'in çığlıkları nihayet Ogier'in dikkatini tavandaki şahinlerden ve kelebeklerden ayırdı. İri adam dehşetle feryat etti. O feryat Veidrava'nın umudun terk ettiği tünellerinde yankılanırken, bütün dünyaya kayıp bir kuzunun melemesi gibi geldi.

* * * * *

Daha sonra bu gece Kafatasları'nın Gecesi olarak bilinecekti.

Ordular Veidrava'da ve Sithicus boyunca yarım düzine yerde bir araya gelirken, Lord Soth ve onun on üç iskelet savaşçısı Nedragaard Kalesi'nden yola çıktılar. Ölü atlarının nal sesleri gecenin içinde yankılanarak, rüyaları kabusa çevirdi. Geçtikleri yerden kaldırdıkları tozlar öylesine kalındı ki, Solinari'nin yüzünü kapattılar.

Soth'un devriyesi onları yakaladığında akıncı grubu zaten geri çekilmekteydi. Paralı askerler Arden Vadisi'ndeki sarp kanyondan, İnvidia sınırına doğru güçlükle ilerliyorlardı. Belli ki, yaklaşmakta olan devriyenin gök gürültüsünü andıran gümbürtüsünü duymuşlar ve bu saldırıyı karşılamayı akıllarına bile getirmeden kaçmışlardı. En azından böyle görünmesini istiyorlardı.

Solamniya Şövalyeleri'nin en üst düzeyi olan Gül Şövalyesi olduğu günlerde, Lord Soth bunlar gibi en az yüz hilekar grubu temizlemişti. Taktikleri kaçınılmaz olarak aynı basit düşünceye dayanıyordu: Bir asker kaçan bir düşmanı her zaman takip eder. Soth yetenekli savaşçıların tam olarak bunu yaptığını görmüştü, kana susamışlıkları düşmanlarının açıkça görülen zayıflığı ile kamçılanıyordu. Hatta kendisi bile düşmanının bu tür dar görüşüne dayanan türde pusular kurmuştu. Ama o asla, ölümlü ve

ölümsüz yaşamında, bu tür bir oyuna düşmemişti.

Soth ve savaşçıları kanyona girdiğinde, kılıcını kaldırdı ve iki kere salladı. O ve üç iskelet askeri hücuma kalktı, kaçmakta olan ogrelerin ve insan paralı askerlerin amansızca peşlerinden gidiyordu. Devriyenin geri kalanı beşerli iki gruba ayrıldı. Hızlarını kesmeden, en ufak bir tereddüt göstermeden, kanyonun sarp duvarlarına tırmandılar.

Kanyonun tepesinde kayaların ve ağaçların arkasında saklanmakta olan İnvidia okçuları, yaylarını kaldırdı. Çoğu bir kez bile ok atamadı. Tamamen taştan oluşan uçurumlardan tırmanmakta olan ölü süvarilerin görüntüsü onlar için çok fazlaydı. Silahlarını bırakarak kaçmaya başladılar ve sahnelenmekte olan bozgunu gerçeğe çevirdiler.

İskelet savaşçıların kılıçları İnvidia kanıyla kızıla boyandı. Ölenlerin çığlıklarından etkilenmeyen ölü adamlar, merhamet göstermedi. Bu dehşet verici işi her işi yaptıkları gibi yaptılar—soğukkanlılıkla; öldürücü, mekanik bir verimlilikle. Zafer, savaş, bunların hiçbir anlamı yoktu. Yine de bu eski cesur savaşçıların her biri savaşın kahraman kalbini kıpırdatması gerektiğini biliyordu. Bu onların lanetiydi.

Soth da, ardında cesetlerden oluşan bir iz bırakmıştı. Yandaşları gibi o da bu karşılaşmadan dolayı heyecan duymuyordu. Bu paralı askerler zayıf düşmanlardı, kılıcını kaldırmaya değmezdi. Eğer bunlar Malocchio'nun toplayabileceği en iyi adamlarsa, savaş kısa sürecekti.

Nedragaard'ın efendisi ve onun on üç sadık askeri kalan İnvidialıları sınır ufukta gözükene kadar takip ettiler. Geride kalan çok adam vardı ve sınırı geçmeden Soth ve diğerlerinin hepsini öldüremeyeceği kadar geniş bir alana yayılmışlardı. Ölüm şövalyesi atının dizginlerini çekti.

Kanla kaplı kılıcını kınına sokarak, dipsiz kuyu kadar derin bir sesle şarkı söylemeye başladı. Bozulan yeminler ve terk edilen kaderlerle ilgili acı dolu ağıtı. Melodi, Sithicus gecesini doldurdu.

İskelet savaşçılar takibe son verdiler, kafalarını geriye attılar ve şarkıya eşlik ettiler. Kendi günah kataloglarını efendilerininkine eklerken, sesleri eski kağıt parçaları gibi hışırdadı. Şehvet, açgözlülük, kendini beğenme—bunları ve daha fazlasını itiraf ettiler. Suçlarının en büyüğü, kendilerini sonsuza kadar Kara Gül Şövalyesi'ne bağlayan şey, putperestlikti. Hayatta, Lord Soth'u her şeyden üstün tuttular. Ölümde, onun korkunç kaderini paylaştılar ve insanlar arasında bir tanrıyla karıştırdıkları birinin yanında sonsuza kadar lanetlendiler.

Sithicus boyunca, başkaları da bu şarkıya katıldı. Onlar da, tıpkı Soth gibi, itiraf ettikleri şeylerin farkında değillerdi, komşularının itiraf ettikleri gizli ahlaksızlıkları duyamıyorlardı. Ağıt sınırda toplandı. Orada, bir araya gelen günahlar gökyüzüne kadar değen hayalet güllerden oluşan bir duvar olarak açtı.

Daha sonra güller soldu ve yok oldu.

Akıncı grubundan hayatta kalan birkaç asker hızla sınırı geçerek güvenliğe ulaştı. Hala çürümekte olan bineğinin üzerinde sersemlemiş bir halde duran Soth, onların gidişini seyretti. Şarkının mahvolma sebebini hissetti. Daha da rahatsız edici olanı, ağıtı tam sona ermeden önce duydu. O itirafların korkunç ağırlığı, o sayısız karanlık işin yadsınamaz gerçeği, hala üzerinde bir ağırlık yaratıyordu.

Ölüm şövalyesi yavaşça sınıra yaklaştı.

Belirli bir mesafeden sınır alçak, taş bir duvarı andırıyordu. Ölüm şövalyesi daha da yaklaşınca, bunun kanlı insan kafataslarından oluşan bir bariyer olduğunu fark

etti. Sınırda, her iki yönde de göz alabildiğince sıralanmışlardı. Boş göz delikleri ülkeye ve lorduna tam da gerçek bir ölünün baktığı gibi bakıyordu.

Soth atından indi ve dikkatle bariyere yaklaştı. Artık kafataslarının sadece kanla kaplı olmadığını, fakat kanla yazılmış kelimelerle kaplı olduğunu görebiliyordu. Yazı sıkışık, fakat narindi. Kafataslarından birini kaldırdı ve okumaya başladı.

Tanrılar Soth'un ne kadar alçaldığını görmesine yetecek kadar kendisini tanımasına izin verdiler. . .

Ölüm şövalyesi kafatasını kırarak parçalara ayırdı ve yere attı. Bir diğerini eline aldı. O da geçmişinin bir parçasına sahipti.

Görevinde başarısız olduğu için, kendi çocuğunun gözlerinin önünde ölmesine izin verdiği için, Soth'un elf gelini bir zamanlar soylu olan şövalyenin üzerine bir lanet yerleştirdi. . .

Bütün kafatasları böyleydi. Ölüm şövalyesi geçmişini bir kez daha kontrolü altına aldığına giderek daha da emin olurken, birisi Soth'un geçmişini bir araya getirmiş ve ona karşı kullanmıştı. Bu Malocchio Aderre'nin işi değildi; kafatasları Sithicus topraklarında, onun erişemeyeceği yerdeydi. Bu kendi ülkesinde birisi demekti. Beyaz Gül, o halde.

Soth durdu. Bu tür bir büyü Kitiara'nın yeteneğinin çok üstündeydi. Ama o değilse, kim? Başka hangi güçler kendisini ona karşı konuşlandırmıştı?

Bir belirsizlik gölgesi Soth'un zaten yalnız olan düşüncelerini kararttı. Bununla birlikte ölüm şövalyesini tamamen unuttuğu bir duygu kapladı. Yüzyıllardan beri ilk kez, Lord Soth korkunun soğuk nefesini hissetti.

11

Ganelon, beyaz gül yaprakları saçılmış bir çardağın içinde öğleden sonra güneşinin ışıkları ile uyandı. Güllerin baş döndürücü kokusu hislerini uyuşturuyordu. Kalkmayı düşündü, ama gül kokusunun neden olduğu uyuşukluk onu kendinden geçirdi. Bir nefes çekerek, kendisini bu kokuya daha da bıraktı.

Buraya nasıl geldiğini anımsamaya çalıştı. Kuş şakımaları ve uzaktan gelen kahkaha sesleri tuhaf düşünceleri henüz zihnine giremeden kovaladı. Fark etmezdi. Burada güvendeydi.

"Olması gerektiği gibi," dedi soğuk, sevecen bir ses. "Sen sadece senden tamamen tiksinen birisiyle güvende olabilirsin."

Helain'in sesiyle Ganelon'un uyuşukluğu üzerinden kalktı. Kalbi hızla atan genç adam, yataktan kalkmaya çalıştı. Bacak desteği hızla kalkma denemesini boşa çıkardı ve sadece bir an için, güneş gözlerini kamaştırdı. Yeniden etrafını seçebilmeye başladığında, onu gördü.

Yeşilliğin üzerinde oturuyor, yüzü delilikle parlıyordu. Yüzündeki gülümseme o kadar genişti ki, kuru dudakları çatlamıştı ve kanıyordu. Ancak, gülümsemesi dikkat çekici olmasına rağmen boştu. Kucağında duran şeye boş boş bakan güzel mavi gözleri de öyle.

Helain'in ellerinden biri onun yaralı yanağındaydı. Diğeri birbirine dolanmış kızıl saçlarını okşuyordu. "Beni kur-

tardın," dedi yaratığın patlamış dudaklarını öpmek için eğilirken.

En sonunda Ganelon'un ruhundan bir korku çığlığı yükseldi. "Helain!" diye feryat etti.

Helain şaşkınlıktan soluğunu tuttu ve geriye çekildi. Yaratık gülerek, şekilsiz başını onun kucağından kaldırdı. "Ah, sonunda uyandın," dedi yaratık, şişen kasıklarında bir sorun olup olmadığına bakarak. Sorun yoktu.

Yaratığın bozulmuş suratına bakınca, anılar zihninde yeniden belirdi—zavallı Bratu, Vistani tarafından yakalanması, İnza'nın büyüsü ve büyü Kanlı Ayakkabı Tamircisi'ne ettiği yemini bozduramayınca kendisine vadettiği işkence. Bu yaratık onu kurtarmıştı, Vistani sıcak kırmızı demiri yüzüne doğru götürürken onu gölgelerden çekip almıştı. Fısıldayan Yaratık. O ve Helain Fısıldayan Yaratığın ellerindeydi.

"O-Ondan uzak dur," diye kekeledi genç adam.

Yaratık çömeldi. Helain derhal kollarını onun çökmüş göğsüne doladı. "Sana onun yalnız kalmak istediğini düşündüren şey de ne?" diye sordu. "Sana hiç bu kadar sevgi gösterdiğini sanmıyorum, küçük çocuk. Eğer göstermişse, ona yazık olmuş."

Fısıldayan Yaratık kaba eliyle kendisini Helain'den kurtardı. Ayağa kalkarak, bütün çirkinliğini gözler önüne serdi.

Açlıktan ölecekmişçesine ince, Ganelon'un gördüğü herkesten uzundu. Bütün vücudu incecik kıllarla kaplıydı, kirin ve dışkının kirletmediği yerlerde tüylerinin rengi gri beyazdı. Yanlış yerden kıvrılıyormuş gibi duran kolları sarkıkken dizlerini geçiyordu. Bu şekilsiz uzuvların ucundaki eller sürekli kıpırdayan ve havaya kaba işaretler çizen narin parmaklara sahipti. Bu çevik parmaklar yaratık hakkındaki en korkunç şeyin belirtisiydi. Bu bozukluğun altında kirle örtülemeyecek derecede bir güzelliğin zayıf kalıntıları vardı

Yaratığın şekilsiz suratını şehvet dolu bakışı ikiye ayırıyordu—yine de yüzünde, ihtişamın izleri vardı. Kafatasında

soylu olarak doğmuş bir elfin yüksek elmacık kemikleri vardı. Yüzündeki yaralar bu özelliği örtüyordu, tıpkı bir hastalığın çarpıcı gözlerini sönük bırakışı gibi. Gözünün köşelerinde biriken cerahat gözlerinin üzerinde ince bir tabaka oluşturuyordu. Zaman zaman, mikrop bulaştıran gözyaşları şeklinde, yanaklarından süzülüyordu

Habis yaratığın görüntüsü Ganelon'u öylesine şaşkına çevirmişti ki, etrafında toplanan kalabalığı fark etmedi. Tepe delilerle doluydu. Yaratığa doğru yardım dileyen zavallılar gibi sürünüyorlardı; ellerini uzatmış, gözleri ile başka yerlere bakıyorlardı. Yaratık onların bu saygısına karşı sırıtıyor ve fazla yaklaşanların üzerine oturuyordu.

Sonunda kalabalık yaklaşmaya hazırlanmışken, Yaratık kıllı göğsündeki kolyeyi havaya kaldırdı. Ateşle kararmış o çelik zincirde on üç insan kulağı asılıydı. Bu korkunç süs eşyalarından birini dudaklarına götürdü ve içine doğru fısıldadı. Deliler hep bir ağızdan çığlık atmaya başladılar. Kırbaçlanmış hayvanlar gibi kıvranarak ve havlayarak, tepenin ardında gözden kayboldular.

Helain de kaçmıştı. Ganelon onu takip etmek için ileri atıldı, fakat iğrenç parmakların koluna dolandığını hissetti.

"Bu esprinin en iyi yanı da zavallı salağın ne dediğimi duymamış olması."

Yaratıktan gelen mezbaha kokusu Ganelon'un kusacak duruma gelmesine neden oldu. Genç adam ağzını tıkayarak geri çekildi. "O senin değil," diyebildi güçlükle nefes alıp yere devrilirken.

"Teknik açıdan doğru," diye yanıt verdi yaratık. "Hiç kimse onu yeminini bozduğu için uygun bir şekilde kınamadı. Ancak, daha doğrusu, seni sonsuza kadar sevmeye yemin ettiği andan itibaren benim olmuştu."

"Helain beni hala seviyor!" diye bağırdı Ganelon öfkeyle.

Yaratık gözlerini döndürdü. "Hala anlayamadın değil

mi? Helain senin *bir zamanlar* olduğun adamı seviyor, onun ayaklarını yerden kesen cüretkar adamı. Sen güvende olmaya karar verip, ona bir daha asla tehlikeli şeyler yapmayacağına dair söz verdiğinde, seni sıkıcı buldu."

"Ben bunu onun için yaptım."

"O zaman kendini aptal hissetme," dedi yaratık, onu küçümseyerek. Ganelon ağladı. Yaratık bir süre için onu seyretti, küçümsemesi korkunç yüzünde açıkça görülüyordu. "Sil gözyaşlarını, küçük çocuk. Aldatılmış aşık oyunu bana sökmez." Ona doğru eğildi. "Onun yanında kalmak için verdiğin sözü tutmamayı düşlediğini biliyorum. Yeniden kırlarda dolaşma düşüncesiyle ağzın sulanıyordu."

Yaratık kopmuş kulaklardan birini aldı ve Ganelon'un kulağının üzerine yerleştirdi. Genç adam ölü et parçasından düşen kurtçukları hissedebiliyordu. Yaratık fısıldadı, "Eğer bu kadar aptal olmasaydın, zavallı Helain'e karşı ne kadar sadakatsiz olduğunu anlardın. İnsanların her davranışında bir çıkar olduğunu düşünenler, onun delirip gittiğine sevindiğini bile düşünebilir. Yeniden bir kahraman olman için sana mazeret verdi."

Ganelon yaratığı kendisinden uzaklaştırdı. "Onu buradan götürüyorum," dedi.

"Sana söyledim: O burayı seviyor. Kendisini çok az düşünüyor, o sadece kendisinden tiksinen birisiyle evinde." Yaratık baş parmağı ile çökük göğsüne vurdu. "Sadık olmayandan kimse benim kadar tiksinmez."

Aklı karışan Ganelon arkasını döndü. Sithicus'un kalanı çoktan sonbaharın ilk karı ile kahverengine dönüştüğü halde, hala garip bir şekilde yeşil kalan yamaca baktı. "Eğer Helain'i kurtarmak için değilse, o halde neden buraya getirildim?" Bir an için sessizlik oldu, sonra yaratığın kahkahası duyuldu. Ganelon arkasını döndü, bir parmağı suçlar şekilde yaratığa çevriliydi. "Benimle alay edilmesine izin vermeyeceğim," diye bağırdı. "İzin ver—"

Ganelon'un öfkeli çıkışının geriye kalanı dudaklarında kaldı. Fısıldayan Yaratık artık yalnız değildi. Saf beyazdan bir cübbe giyen birisinin ayaklarının dibinde itaatkar bir şekilde çömelmişti. Yüzü, elleri ve vücudunun her santimi bu kıyafetle örtülüydü.

"Buraya benim ısrarım üzerine getirildin," dedi. "Ben Beyaz Gül'üm."

Sesi kibar, sevgi dolu, ama Ganelon'un kırık kalbini bile etkileyebilecek kadar çarpıcı bir hüzünle doluydu. Acele etmeden ona doğru bir adım attı. Yürümek gibi basit bir hareket bile onun zarafetini ve mevkisini ele veriyordu. Bir başkasını izlemeye değil, liderlik etmeye alışkın olduğu da açıkça ortadaydı. Ganelon onun beyaz, ipek bir eldiven içerisindeki elini uzattığını görene kadar, eğilerek Gül'e selam verdiğinin farkına bile varmadı.

"Leydim," dedi ve kendisine uzatılan eli öptü.

Cübbesinin gölgesinde, ufak bir gülümseme belirdi ve sonra yok oldu. "Ne kadar kibar," dedi Gül hafifçe. "Açıkça iyi bir seçim yapmışım. Gel, maceradan konuşalım." Yavaşça tepenin doruğuna tırmanmaya başladı.

"Ve adaletten," diye belirtti yaratık. Gül'ün iki adım gerisinde kalarak saygısını gösterdi.

"Adalet, her zamanki gibi," diye onu onayladı Gül. Eğildi ve yaratığın yelesini okşadı. Yaratık sanki sevgiden yoksun kalmış bir köpek gibi, bu dokunuş karşısında ona yaslandı. Bu görüntü Ganelon'un tüylerini ürpertti.

"Tamirci'ye verdiğin sözü tuttun, Ganelon," dedi Gül bir giriş yapmaya gerek duymadan. "O adi çingeneye Fısıldayan Yaratık'ın inini nerede bulabileceğini söylemedin. Onu senden zorla alamazdı, planladığı işkencelerle bile."

Ganelon Gül'ün bunu nasıl bildiğini sormadı. Yaratık onun kalbini okuyabiliyor, Ganelon'un kendisinden bile sakladığı şeyleri bilebiliyordu, o yüzden bu gücün onda da olmaması için bir sebep yoktu. Bunun yerine, genç adam sa-

dece şunu söyledi: "Helain'e olan aşkım üzerine yemin etmiştim. Bundan daha fazla değer verdiğim bir şey yok."

Yaratık kıkırdadı, ancak Gül bir bakışıyla onu susturdu. "Yaratığın tabiatında bütün insanlığı hasta eden karanlık dürtüleri anlamak yer almaz," diye açıkladı, "o sadece onlara yenik düşenleri cezalandırmayı bilir. Ancak, ben, bu karanlık arzuları çok iyi bilirim. Benim hoşuma gidiyorsun, çünkü sen onlarla savaştın ve kazandın."

"Şimdilik," diye ekledi yaratık.

Beyaz Gül başıyla bunu onayladı, ama yalnızca bir kez. "Şimdilik. Ama bu seni hizmetkarım yapmak için yeterli."

"Kabalık olarak algılamayın," dedi Ganelon, "ama neden size hizmet edeyim?"

"Çünkü ben Helain'i buradan kurtarabilirim," diye basitçe yanıt verdi Gül.

Üçlü tepenin zirvesine ulaşmıştı. Bayırda geniş, karmaşık ve çitlerle çevrili bir labirent vardı. Bulundukları mevki o yapraklarla kaplı labirentin içerisindeki kişileri açıkça görmelerine olanak tanıyordu. Öğleden sonranın derinleşen gölgelerinde bile, uzaktaki hareketler bile kolaylıkla ayırt edilebiliyordu. Kimisi amaçsızca dolaşıyor, kuru pişmanlık gözyaşları döküyordu. Diğerleri ise aynı ufak yerde ileri geri dolanıyordu. Yine bir grup başları ellerinin arasında olduğu halde, bir köşeye sinmiş, üzüntüden inliyor, ağlıyor, ya da çığlık çığlığa bağırıyordu. Bu Ganelon'un rehavet içerisinde kendine geldiğinde kahkaha ve kuş sesi sandığı sesti.

"Labirente giriş ya da çıkış yolunu bulabilirler," dedi Beyaz Gül, "ama oraya giren deli bir adam asla geri dönmez. Bu deliliğin gücü belki de—ya da tanrıların kaprisi."

Yaratık gizlice Ganelon'a sokuldu. Aşırı uzun kolları yürürken yerde sürünüyordu. "Bunu bir uyarı olarak kabul et," diye tısladı, "oraya girip kızı çalmayı düşünüyorsan."

Ganelon'un aklı karıştı. Bu çok fazlaydı. Bu yeni garip bilgilerini bir perspektife koymaya çabaladı, fakat ensesin-

deki ıslak ve ılık bir şeyin hissi dikkatini dağıttı. Titreyen parmakları ile ensesine uzandı, parmaklarını geri çektiğinde üzerinde kan gördü. İnza'nın hançerinin yarası. Kulağını hissetti, ama kulak memesi yerinde değildi. Orada yeni, kalın dikişler vardı, ama yarım bırakılmış olmalıydılar.

Sendeledi, ama Gül'ün güçlü elleri onu düşmeden yakaladı. "Vistani sana acımasız davrandı," diye belirtti, "ve dinlenmek için sadece birkaç günün oldu."

"Günler," diye tekrarladı Ganelon sersem bir halde.

Gül onu kolundan tuttu ve nazikçe tepeden labirente doğru inmesine yardımcı oldu. "Bir ya da iki gün içerisinde," dedi, "benim adıma bir yolculuğa çıkabilecek hale geleceksin."

Gül'ün bir dokunuşuyla, Ganelon'un yarasının kanaması durdu. Yürürlerken önemsiz şeylerden bahsederek, konuşmanın yeniden az önce bahsettiği yolculuğa gelmesine izin vermedi. Ganelon'un konu hakkında doğrudan sorduğu sorulara verdiği tek cevap, "Gördükten sonra anlaman çok daha kolay olacak," oldu.

Bir maymunun zarafetten yoksun yürüyüş biçimiyle, yaratık ileriye, labirentin kenarına ilerledi. Yamacın dibindeki birkaç deli onun gelişiyle yoldan çekildi; bağırarak labirentin güvenliğine doğru kaçıştılar, ancak hiçbirisi oraya işkencecilerinden önce varmayı başaramadı. Ganelon ve Beyaz Gül nihayet vardıklarında, yaratık bir başka zavallının üzerinde çömelmiş oturuyordu. Çamurlu ayağıyla bir başkasını dürtüyordu, Ganelon'un hemen hatırladığı kel ve zırlayan bir Vistani.

"Bratu," dedi adama yardım etmek için ilerlerken. Yaratık çürümeyle lekelenmiş uzun, sarı dişlerini gösterdi. "Karışma," diye hırladı, "tabi onun yerini almak istemiyorsan."

"Vistanilerle birlikte olsa onun için daha iyi olur," dedi Ganelon iğrenerek.

Yaratık öne doğru eğildi. "Böyle düşünmene sebep ne,

kahraman?"

"Ona bakarlar," diye cevap verdi Ganelon. "İnza dedi ki—"

"O çarpık şeyin sözüne mi güveniyorsun?" diye haykırdı yaratık. Bratu'yu tekmeledi. Kaslı adam çalılardan oluşan çitlere doğru sendeledi, çitler onun geçmesine izin verecek kadar açıldı. O geçtikten sonra, yarık tekrar kapandı.

"İnza bu aptalı sadece işini bitirmek için istiyordu," diye devam etti yaratık, "avucunun içinden uçup gitmeden onu susturmak için."

Ganelon İnza'nın kendisine doğru elinde sıcak demir çubukla gelirkenki yüz ifadesini hatırladı. "Onun dilini kopartan o."

"Eğer annesi o zaman hayatta olmasaydı, İnza zavallı Bratu'yu öldürürdü," diye belirtti Gül. "Karavanlarının lideri olarak, Magda onu sürgüne gönderebilir, karanlığa terk edebilirdi. Bundan korkmayan bir Vistani yoktur."

"Annesinin gazabından korkmayan bir yaratık yoktur," diye ekledi yaratık sesinde en ufak bir şaka tonlaması bulunmadan.

"Ve şu anda Magda ölü," dedi Ganelon, madende duyduğu söylentileri hatırlayarak. "Bu İnza'yı Gezinenler'in *rauniesi* yapıyor. O her istediğini yapabilir."

"Akıllı çocuk!" Yaratık ayağa kalktı ve üzerine oturduğu deli adam sürünerek çitle çevrili labirente doğru uzaklaştı. Çit nihayet açıldı ve onu da Bratu'yu yuttuğu gibi yuttu.

"Esasında," dedi yaratık Ganelon'un yanına giderek, "sen ve çingene iyi bir ikili oluşturuyorsunuz. İkiniz de buradaki herkesten daha beter Yeminbozucularsınız. Siz sadece yakalanmadınız—henüz."

Beyaz Gül eldivenli elinin bir hareketiyle iğrenç yaratığı huzurundan kovdu. "Git kazanlarla ilgilen," dedi. "Hava kararıyor."

Yaratık labirentin sınırları boyunca ilerledi. Birkaç a-

dımda bir, kanlı kolyesini dudaklarına götürüyor ve kulaklardan birinin içine fısıldıyordu. Ganelon yaratığın ne dediğini güç bela hayal edebiliyordu. Ancak bunu duymak istemediğinden emindi.

Tepelere alacakaranlık çökmüştü ve labirentte dolaşan delilerin çığlıkları bir şarkıya dönüşmüştü. Bütün ahenksizliğine rağmen, şarkının belirgin bir motifi vardı. Ganelon bunun bir ilahi olduğunu fark etti. Deliler şarkıyı birbirlerine geçiriyorlardı. Her biri sırasını devretmeden önce birkaç kelime söylüyordu.

Beyaz Gül çite doğru döndü ve çalılardan oluşan yeşil duvar onu içine almak için açıldı. Ganelon'u kolundan yakaladı. "Gel," dedi ve onu içeriye doğru çekti.

Ganelon duraksadı, Gül'ün labirent hakkında daha önce söyledikleri hala aklındaydı. "Korkma," dedi. "Benim yanımda olduğun sürece labirentin büyüsü seni etkilemez." Ufak bir duraksamanın ardından ekledi, "Ya da sen zaten delisin ve labirent seni kucaklayacak."

Ganelon yanıt vermeye çalıştı, ama Gül'ün zarif kahkahası bunu bastırdı. "Özür dilerim," dedi Gül nazikçe. "Yaratık ile uzun süre bir arada olmak benim espri anlayışımı köreltmiş. Benimle birlikte güvendesin dediğimde bana güvenebilirsin."

Geçtikleri anda çalılar arkalarından kapandı. Kalın çalılar kapanırken Ganelon korkunç bir baş dönmesi hissetti. Arkasını dönüp hiçbir birleşme yeri olmayan yeşil duvara baktı. Girdikleri yerde kesinlikle bir iz yoktu. Girdiği yerden geriye dönecek olsa, doğru yeri bulabilmesi mümkün değildi.

Çit güllerle doluydu, hem siyah hem de beyaz. Çiçeklerin kokusu baş döndürücüydü, hatta çardaktakilerden bile keskindi. Ganelon'un yön karmaşası daha da belirgin bir hal aldı. Sadece Beyaz Gül'e odaklanırsa yürümeye devam edebiliyordu, zarif eli kolunda ve sakinleştirici sesi yanı başın-

daydı.

"Bizler Sithicus'tan bile eski bir adaletin ajanlarıyız, hatta Soth'tan bile eski," diye başladı. "Bizler Kara Gül Şövalyesi'ne bu tür bir adaletin tanrılardan bile saklanmış yerlere eriştiğini hatırlatmak için buradayız."

"Size yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedi Ganelon. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Bu şaşırtıcı değil. Sen bu mücadelenin içine bizim bile tahmin edemediğimiz yollardan çekildin." Gül çitlerin içinden beyaz bir gül aldı. Tekrar konuşmaya başladığında sesini yeniden o tarifsiz keder kaplamıştı. "Kahramanlık olayları, tıpkı kör devler gibi, ayaklarının altına girecek kadar şanssız olan masumların bile ezer geçer."

Soluk bir parıltı önlerindeki yolu aydınlattı. Yaklaşan geceyi geri püskürtmek için yüksek çitlerin üzerine ulaştı. Ganelon ve Gül yürümeye devam ederken, hava ısınmaya başlamıştı. Her ikisini de ateş bastı. Ganelon'un kaşlarının üzerinde ince ter damlacıkları oluştu ve ciğerleri aşırı sıcakta nefes alıp vermekten ağrımaya başladı.

En sonunda köşeyi döndüler ve garip ışık ve korkunç ısı kaynağını gördüler.

Orada, labirentin tam ortasında, bir çift dev kazan duruyordu. Bir adamın beş misli yüksekliğinde, bir madenin şaftının genişliğindeydiler. Her ikisinin etrafında da iskeleler vardı, rampalar ve platformlar dev, metal çiçeklerin ardında gizlenmişti. Ganelon izlerken bile, vahşi elfler sırtlarında içi beyaz güllerle dolu bohçalarla kazanlardan birindeki iskeleye tırmanmışlardı. Bohçaları kazanın içine boşaltıp hızla aşağı indiler. Bütün bu sırada, labirentteki delilerin sesleri bu tuhaf törenin bir tür garip ilahiye dönüşüyordu.

İkinci kazan korkunç sıcaklığın kaynağıydı. Dev, demirden kabın içerisinden alevlerin gümbürtüsü geliyordu. Yerde, kazanın çevresinde birkaç bohça gül vardı—ne beyaz ne siyah, sadece kırmızı. Bu tür çiçekleri Sithicus'ta yetiştirmek

imkansızdı. İnvidia veya Barovia'dan gizlice getirilen çiçekler bile bir veya iki gün içerisinde kararıyordu.

Beyaz Gül nadir çiçeklere doğru işaret etti. "Bu bize nasıl yardım edeceğin, Ganelon," dedi. "İkinci kazan arındırıldı ve hazır bekliyor. Sadece içini dolduracak çiçeklere ihtiyacımız var."

Ganelon'un yüzündeki şaşkın ifade karşısında, Beyaz Gül sadece çitlerden aldığı soluk çiçeği havaya kaldırdı. Çiçek gökyüzündeki beyaz ayla birleşti. "Şimdiden Solinari'yi gökyüzüne getirdik. Lunitari kızıl ışıklarını Sithicus'un üzerine saçtığı zaman, Soth kararımızı almaya hazır olacak. Ama acele etmeliyiz. Biz konuşurken, İnvidia askerleri Nedragaard Kalesi'ni kuşatmak üzere harekete geçti."

"Kazanı dolduracak kırmızı güllerin nerede olduğunu bilseydim bile, onları buraya kendi başıma taşıyamazdım." Ganelon bacak desteğini tokatladı. "Ata binemem ve çok uzaklara kadar yürüyebileceğimden bile emin değilim."

"Oh, boo, hoo," diye fısıldadı bir ses kulağına. Bir saniye sonra da yaratığın nefesinin iğrenç kokusunu aldı. "Kendin hakkında hep ağlanıp sızlanırsın. Bunu iki kere düşünme, küçük çocuk. Sen evinde otur ve bacak desteğinle oyna. Ben Helain'le ilgilenirim."

Ganelon elinin tersiyle bir tokat savurdu. Yaratık ne hareket etti, ne de geri çekildi. Rahat bir şekilde genç adamın kolunu amansız pençesiyle yakaladı, sonra onu kendine çekti. İkisi yüz yüzeydi. Yaratık, "Zamanı geldi," dedi. Ganelon'u orada bir süre daha tuttu, turuncu tabakayla kaplı gözleri sapıkça bir parıltıyla parlıyordu. "Yine de, belki bize yardımcı olabilirsin."

Yaratık Ganelon'u ittirdi. "Anlaşma şu," dedi, çenesindeki yemekle kaplı tüyleri sıvazlayarak, "bize kırmızı güller getir ve ben Helain'i aklındaki deliliği kaldırayım. İnvidia sınırını geçer geçmez kızıl güzelliklerden oluşan bir tarla göreceksin. Çoğu çiçekten biraz daha canlıdırlar, ama sen

halledersin."

"Önce onu iyileştir," dedi Ganelon. "Eğer önce onu iyileştirirsen, ne isterseniz yaparım."

"Seni ödüllendirmeden önce bize kendini kanıtlamalısın," diye yanıt verdi Beyaz Gül soğukça.

"Biz burada adalet alıp satarız," diyerek araya girdi yaratık, "merhamet değil."

"Onu almadan buradan ayrılmayacağım."

"Zaten böyle yapmanı da beklemiyoruz," dedi Beyaz Gül, yaratık bu habere şaşırmış gibi görünse de. "Yolculuğa çıkarken, Helain'i ve yaratığın himayesi altında bulunan istediğin kadar adamı alacaksın. Onlar demetleri buraya taşıyabilir."

"Peki ya elfler? En azından onlar emirleri yerine getirebilir."

"Kazanlarla ilgilenen vahşi elfler elimden kalanların hepsi. Geri kalanı göreve gitti," dedi Beyaz Gül. "Teklifimizi duydun, Ganelon. Cevabın nedir?"

Ganelon yere çöktü. "Ne seçeneğim var ki?"

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Beyaz Gül. İlk defa sesinde öfke vardı. Bunu duymak korkunçtu. "Ya onurun yolunu izlersin ya da izlemezsin."

Yaratık sindi, elleri korkunç yüzünü kapatıyordu. Ganelon'u bir ürperti kapladı; bu, korkudan kaynaklanan bir his değil, Beyaz Gül'den yayılan elle tutulur bir soğukluktu. Kazanın alevlerinin ısısını bile bastırdı.

Gül'ün sesindeki öfke, yaratıkta uyandırdığı korku, Ganelon'un görevle ilgili düşüncelerini etkilemedi. Onun kabul etmesine neden olan Helain'e duyduğu aşktı. "Onu kurtarmak için gerekirse Nedragaard Kalesi'ni bile kuşatırım," dedi en sonunda.

"Bu tür teklifleri hafife alarak yapma," dedi Beyaz Gül. Bir kez daha Ganelon'un öpmesi için ipek eldivenli elini uzattı. Bunu yaparken, giysisinin kolu yanmış iskelet kolunu

bir an için gösterecek kadar yukarı kaydı. "Hiç beklemediğin yollardan bu tür yeminleri yerine getirmek üzere çağrı alabilirsin."

Bir ürpertiyle, Ganelon dudaklarını onun güçlü ve soğuk parmaklarına değdirdi.

12

O gün Gezinenler için diğerlerinde farklıydı. Magda'nın grubu Gundarak'ta oluşturmasından sonra, uzun yıllardan beri ilk kez şafak Vistanileri bir gece önce kamp yaptıkları yerde buldu.

Batıl inançlar grubu her gün yeni bir kamp yeri aramaya itiyordu. Magda'nın atası, meşhur Vistani kahramanı Kulchek, aynı yerde bir daha asla uyumamasını gerektiren bir lanete kapılmıştı. Kulchek'in sopasını taşıyan ve onun sadık köpeği Sabak'ın soyundan bir köpekle dolaşan Magda, bu adeti de yerine getirmeyi uygun görmüştü. Kabilesinin onun isteklerini yerine getirmekten başka seçeneği yoktu.

Her ne kadar o da garip bir kan bağının ötesinde Kulchek'in mirasını taşısa da, İnza böyle bir vicdan azabı duymuyordu. Kullandığı hançer kahramanın hikayelerde geçen bıçağının, Novgor'un ta kendisiydi. O iğne uçlu, her zaman keskin bıçak Kulchek'i dokuz *boyar*ın kendisini tutsak etmede kullandığı zincirden kurtarmıştı. Onunla devin güzel kızını sakladığı kulenin kapısındaki kilidi açmıştı. Novgor Gezgin'in dünyanın tepesinde bulduğu ağacı, sopası Gard'ı biçimlendirdiği ağacı kesebilecek keskinlikteki tek silahtı.

O kırılmaz sopayı çizebilecek kadar keskin olan, tuz gölgelerinin saldırdığı gece Magda'nın ellerinde Gard'ı kullanılmaz hale getirebilecek tek silahtı.

Bu karanlık iş İnza'yı rahatsız etmiyordu. Bu yüzden, Kulchek'in alışkanlığını sürdürmemek onu nasıl rahatsız

edebilirdi ki? Ne de olsa, lanet Kulchek'e yönlendirilmişti ve o çoktan ölmüştü.

Bu yüzden İnza geçen akşamüstü karavanların kampı bozmasına izin vermemişti. "Kokulu Koruluk'un kenarında daha iyi bir yer bulamadık," verdiği tek cevaptı.

Gezinenler'den bazıları homurdandı. Hatta birkaçı yataklarını alarak koruluğun içinde yatmaya gittiler. Bir haftadır Bratu'nun Kokulu Koruluk'da izini sürmekten yorulmuş olan çingenelerin çoğu, birkaç saat fazladan uyumak için yorgun argın *vardo*larına gittiler.

Şimdi, şafaktan önceki sakin anlarda, bütün dünya yeni bir günün beklentisiyle nefesini tutmuşken, İnza uyuyan kampta sessizce yürüdü. Alexi alçak kamp ateşinin başındaki görev yerinden onu kasvetli bir şekilde selamladı. İnza gülme arzusunu bastırdı. İster *vardo*ların başında nöbet beklesin, isterse *giorgio*lara yapılan bir saldırıyı kutlasın, adamın yüzünde hep aynı gülünç, asık surat ifadesi vardı. Sanki az önce çok ekşi bir şey yemişti de, onu tükürmek için ağzını açamıyordu.

İnza adamın kendisinden korktuğunu biliyordu, belki de bu yüzden bu sadece ona sakladığı bir ifadeydi. Fark etmezdi. Alexi onun dediğini yapmıştı, soru sormadan, tereddütsüzce. Eğer şanslıysa, onun son planlarını uygulamaya koymak için hala etrafta olacaktı, ama İnza buna güvenmiyordu. O kendine güvenmenin daha doğru olacağını biliyordu.

Hala kendine güvenmenin değerini düşünen İnza, rüzgarlı bir yoldan iki gün önce keşfettiği ufak göle doğru ilerledi. Bu da burasını kamp yeri için çekici hale getiren şeylerden biriydi. Soğuk, berrak suya geldiğinde, İnza ne suyu içti ne de yüzünü yıkadı. Bunun yerine yosunlu göl kıyısına oturdu ve bekledi.

Güneşin Kokulu Koruluk'un kıvrılan ağaçlarının üzerinde belirmesinin hemen ardından, bir alarm çığlığı *rauniey*i

oturduğu yerden kaldırdı. Çizmesindeki özel kınından Novgor'u çıkarttı ve *vardo*lara doğru bir adım attı. Çığlık ikinci ve sonra da üçüncü bir çığlık tarafından tekrarlanınca durdu. Nihayet, kamptan atların kişnemeleri ve çeliğin çeliğe çarpmasının çıkardığı ses gelince koşmaya başladı.

İnza açıklığın kenarındaki dar savaş alanını inceledi. Kampın etrafını bir grup ogre sarmıştı. Alışılmış bit kaplı post ve eski püskü paçavralar yerine, bu vahşiler zırhlarla kaplıydılar. Motifli miğferler siğilli yüzlerini ve yağlı saçlarını gizliyor ve her askeri tatmin edecek kadar kaliteli silahlar taşıyorlardı. Üzerlerinde rütbe olmasa da ve sancak taşımasalar da, pelerinlerinin renkleri—mor ve siyah—onların Malocchio Aderre'ye bağlı olduklarını gösteriyordu.

Hızlı bir sayımla ogrelerin yirmi kadar oldukları görülüyordu. Vistaniler sayıca yetersizdi, hatta hepsi kayda değer birer savaşçı olarak sayılsa bile. Oysa yaşlı erkeklerin ve kadınların bir çoğu kayda değer birer savaşçı değildi. Yine de, Gezinenler mevzilerini koruyordu. On vücut yerde kanlar içerisinde yatıyordu; kayıplar Vistaniler ve ogreler arasında eşit paylaşılmıştı.

Özellikle Alexi işini gayet iyi yapıyor gibi görünüyordu. Şu anda bir değil, iki ogreyi geriye çekilmeye zorluyordu. Vistani'ye kılıç kullanmayı kim öğretmişse, işini iyi yapmıştı.

"Benim etrafımda toplanın," diye bağırdı Alexi. İnza ve kalan Vistani *vardoları* arkalarına yarım daire biçiminde alacak şekilde, onun yanına doğru geri çekildi. Ogreler de kendi yarım dairelerini oluşturdu. Yavaşça köşeye sıkışmış çingenelerin üzerine gelmeye başladılar.

"Bizi ayırıyorlardı," diye açıkladı Alexi nefes nefese. "Sadece beraber olursak saldırılarına dayanabiliriz." İnza'ya o tanıdık ekşi suratlı bakışı attı. "Eğer elinizde işe yara bir büyü varsa, *raunie*, şimdi onu kullanmanın tam zamanı."

İnza yanıt verme fırsatını bulamadı. Gezinenler'in gü-

venle sırtlarını verdikleri arabalardan biri aniden devrildi. İki Vistani *vardonun* altında kalarak, oracıkta öldüler. İkinci bir araba daha devrildi, sonra da bir üçüncüsü. Ogreler etraflarını sarmışlardı. "İnvidia!" diye haykırarak saldırıya geçtiler.

Gelecek baharda Piotr ile evlenmeye söz veren sarışın güzel Greta, iki ogrenin arasında sıkışıp kalmıştı. Cesurca savaştı. Sopasından gelen tek bir darbe ile daha kısa olan ogreyi yere serdi, ogrenin kırık burnu kan içerisinde kalmıştı. Diğeri sopasını bir daha havaya kaldıramadan kızı yerden kaldırdı. Cüssesinden beklenmeyecek bir çabuklukla, ogre bir dizini bel hizasına kaldırdı ve kızı kuru dal parçası gibi dizinde kırdı.

Kamptan Piotr'ın acı dolu feryadı yükseldi. Kılıcını öyle bir kuvvetle indirdi ki, kılıç ogrenin zırhlı omzuna girdi ve orada sıkışıp kaldı. Vahşi silahı kavrayarak geri çekildi. Bunu yaparken, taşımakta olduğu mızrağı yere düşürdü. Piotr onu yerden aldı ve sevgili Greta'sını öldüren ogreye saldırdı.

Mızrağın sivri ucu ogrenin karnına saplandı. Darbenin şiddeti ayaklarını yerden kesmişti. Fakat vahşi ölmedi. Piotr mızrağı çevirerek karnının daha da derinliklerine saplarken bile, ogre kendisini kurtarmak için çırpınıyordu. Yarasının ciddiyetini kavrayamayacak kadar aptal ya da o kadar sağlam yapılıydı.

Mızrağın işini bitiremeyeceği anlaşılınca, Piotr büyük bir parça odun aldı. Vahşi karnındaki kanla kaplı mızrakla güreşirken, Vistani onun miğferini çekip attı ve kafatasını göçertti.

Çığlıklar, kan ve karmaşa İnza'nın kalbinde çarpıntı yarattı. Elinde Novgor'u sıkı sıkıya tutmuş, kavganın gerisindeydi. Ogreler onu kendi başına bırakmıştı. Sanki görünmez gibi yanından koşup gidiyorlardı.

Gezinenler'den geriye kalanlar o kadar da şanslı değildi. İnza sadece dört adamın ayakta kaldığını görebiliyordu.

Alexi ve Piotr pozisyonlarını koruyordu, ama grubun en genci Katan, bacağındaki kötü yaradan ötürü topallıyordu. Onun hemen yanında Nikolas vardı, ikili son direnişini gösterebilmek için uygun bir yer ararken onu az da olsa korumaya çalışıyordu.

İnza gülümsedi. Zamanı gelmişti.

"Annemin ruhu adına, ettiğin kutsal yemin adına, seni çağırıyorum, Lord Soth! Koru beni!"

Savaşın sesi ve ölenlerin çığlıkları İnza'nın sesini bastırdı. Ancak, o Soth'un her nerede olursa olsun kendisini duyacağını biliyordu. Eğer annesi o korkunç derecede sıkıcı kamp ateşi hikayelerinde gerçeği söylediyse, Soth ona ettiği yemine bağlı kalacaktı. Sadece bu tür hareketlerin ne kadar boş ve anlamsız olduğunu göstermek için bile zavallı küçük İnza'nın yardımına koşacaktı. Ne de olsa, eğer Soth gibi bir karanlık bile onur kılığına bürünebiliyorsa, onurlu görünen adamların gizlice onun karanlık kalbini paylaşmadığını kim söyleyebilirdi?

Tıpkı bazı kadınların çaresizlik maskesi altında onun savaşçı ruhunu paylaşabileceği gibi, diye geçirdi içinden İnza.

Sanki bu cümlenin doğruluğunu kanıtlarcasına, geçmekte olan bir ogreye saldırdı. İğne uçlu Novgor, ogrenin göğsünü kaplayan zırhını delip geçti ve zırhın altındaki eti ve kemiği yardı. Bıçak en sonunda vahşinin iri kalbinde durdu. Ogre şaşkınlık yüklü nefesi, çarpık dişli ağzını terk etmeden ve demir çivili sopası kalın parmaklarından kayıp düşmeden ölmüştü.

Sopa yere çarparken, Lord Soth parçalanmış bir *vardo*nun gölgesinde belirdi. Etrafındaki karanlıktan yayılan mezarın soğukluğu, kampı soğuk bir dalga gibi yıkayıp geçiyordu. Turuncu gözlerinden alevler saçarak, vahşeti inceledi. İnza'nın bir şey söylemesine gerek yoktu. Durum yeterince açıktı.

Ani soğuk dalgası ile şaşıran bir ogre sendeleyerek, keli-

menin tam anlamıyla ölüm şövalyesinin eline düştü. Soth zırh eldivenli eliyle askeri boğazından yakaladı. Hiçbir darbe, hiçbir merhamet dileği ona bu kavrayışı gevşettiremezdi. Ogrenin gözleri şişene ve benekli dili dışarıya çıkana kadar sıktı. Vahşinin öldüğünden emin olan Soth, oyuncağından sıkılmış bir çocuk edasıyla onu yere bıraktı ve kavganın içine doğru ilerledi.

Savaş anında tersine döndü. İnza bazı ogrelerin suratlarındaki şaşkınlığı görebiliyordu. Kokulu Koruluk'a doğru kaçarken bir kısmı, "İhanete uğradık!" diye bağırıyordu. Diğerleri İnza'ya ulaşmaya çalışıyordu, yüzleri öfkeyle kızarmıştı. Novgor kendisine ilk ulaşanı etkisiz hale getirdi. Kalanlar arkalarını döndü.

Tıpkı ölümün kendisi gibi, Lord Soth kampta İnza'ya doğru ilerledi. Yolundaki her İnvidia'lı onun karşısında yıkılıyordu. İlk önce kılıcını çekmedi. Yumrukları yeterli bir silahtı. İki ogre ona doğru hücuma geçtiğinde, kafalarını öyle büyük bir güçle birbirine çarptı ki, kafatasları olgun kavunlar gibi ortadan ikiye yarıldı. İkisi bir yığın halinde yere devrildi, mor beyinleri ve kanları yeri lekeliyordu.

Sadece vahşilerden biriyle ölesiye çarpışan Alexi'nin yanına geldiğinde, Soth eski kılıcını çekti. Ölüm şövalyesi hızını azaltmadı, sadece yaklaşırken İnvidia'lıya seslendi.

"Yüzünü bana dön," diye gürledi, "ya da kaç. Başka bir yol yok."

Ogre döndü, tereddüt etti. Soth vahşinin boğazını yardı ve ilerlemeye devam etti.

Rakibi kıvranırken, Alexi Kara Gül Şövalyesi'ne bakakaldı. Soth'un onu görmediğine emindi. Ölüm şövalyesi sadece İnza'ya giden bir yol açıyordu.

Savaş başladığı gibi beklenmedik bir şekilde sona erdi.

İnza'nın adamlarının sadece dördü hayatta kaldı. Piotr ve Nikolas Lord Soth'a şükranlarını sunmaya çalıştılar. Tereddüt içerisinde ölüm şövalyesine yaklaştılar, ama o onları

kabul etmedi. Bunun yerine, ölülerin arasında bir taş kadar hareketsiz durdu, gözleri bu vahşetin içerisindeki bir şeye takılmıştı.

İnza Novgor'un üzerindeki kanı sildi ve Soth'un yanına geldi. "Aderre'nin köpekleri," dedi, "bizi katletmek için buraya gönderilmişler."

Soth sessiz kalınca, İnza onun yere bakan bakışlarını takip etti. Ogrelerden birinin taşıdığı deri keseden dökülmüş olan gümüş ve altın paralar yere saçılmıştı. Vistani eğildi. Paralardan bazıları İnvidia parasıydı, diğerleri ise Sithicus veya Barovia'dan gelmeydi. Baskısını tanıyamadığı gümüş paralardan birini havaya doğru tuttu.

"Palanthas nerede?" diye sordu.

"Buradan uzakta," dedi Soth, aklı o asla fethedilemeyen şehrin duvarlarının onun büyüsü karşısında yıkıldığı andaydı.

Ölüm şövalyesi bu anıyı bir kenara ittirdi ve bir sonraki ölü ogrenin yanına gitti. Kılıcının ucuyla cesedin para kesesini açtı. Benzer şekilde gümüş ve altın paralardan oluşan ufak bir hazine yere döküldü. Döndü ve İnza'yı kolundan yakaladı.

Kolu onun dünya dışı dokunuşunun soğukluğuyla anında uyuşuverdi. "Ne oldu?" diye sordu, panikle titreyen bir sesle. "Bütün bu paraların anlamı ne?"

"Ülkemde birisinin bu ayaktakımının bağlılığını satın aldığını gösteriyor," diye yanıt verdi ölüm şövalyesi sıkıcı bir şekilde. "İnvidia askerleri gibi giyinmişler ve Sithicus'a da kesinlikle böyle girdiler. Ancak Malocchio Aderre gibi bir aptal bile savaş yapılmadan askerlere para verecek ya da maaşlarını harekat sırasında ödeyecek kadar aptal değildir."

Soth kılıcını savurarak savaş alanını gösterdi. "Eğer dediklerim doğruysa, bu sadece dikkati başka yöne çekmek için yapılmış bir şey."

"Dikkati başka yöne çekmek mi?" diye kekeledi İnza.

Kendini Soth'un elinden kurtardı. "Sadece dördümüz hayatta kaldık. *Vardo*larımız parçalandı, atlarımız korkutulup kaçırıldı. Bu dikkati başka yöne çekmek için mi? Gezinenler'in soyu tükendi!"

"Yapılacak büyük savaşta, sen ve senin kabilen bir anlam ifade etmiyor," dedi Soth soğukça. "Sen burada bir piyondun, korku içerisinde beni ana ordunun gerçek hedefinden çekmek için. Gel, Nedragaard Kalesi'ne dönmemiz lazım."

Alexi sanki Soth'a meydan okurmuş, *raunie*lerini bırakmasını talep edermiş gibi ileriye doğru adım attı. Ancak İnza hızla onu uyaran bir bakışı attı ve onu durdurdu.

"Peki ya insanlarımın geri kalanı, kudretli lordum?" diye sordu.

"Onlar beni ilgilendirmiyor."

"Ama onlar *beni* ilgilendiriyor," diye karşılık verdi İnza. "Benim annemi de ilgilendiriyorlardı. Eğer benim adıma yapmayacaksan, o zaman onun adına onlara yardım et." Güçlükle yutkundu, sanki bir sonraki kelime boğazına takılmıştı. "Lütfen."

Soth soğuk bir şekilde adamlara baktı. "Pekala. Yürüyerek kaleme gidin. Orada kalmanıza izin verilecek."

"Yalnız başlarına ve yaya olarak öğleden önce ölmüş olurlar," dedi İnza. "Sen bizi sadece bu 'dikkat çekmeden' kurtardın. Peki ya karşılarına bir tane daha çıkarsa?"

"Benden çok şey istiyorsun, *raunie*," diye uyardı Soth.

"Sadece adil olanı istiyorum. Annemin hatırı eminim ki onun insanları için yaptığın bu ufak iyiliğe değer."

Soth Alexi'ye dönerek şöyle dedi: "Sizi korumaları için muhafızlar çağıracağım, ancak sayılarına sen karar vereceksin."

"Bu nasıl olacak?" diye sordu asık suratlı Vistani.

"Ölü arkadaşlarınız bu muhafızların bir parçası olacak mı, olmayacak mı?"

Alexi'nin suratı beyazladı. "Hayır," dedi nefesini tutarak. "Atalarımız buna—"

"Yeter," diye kükredi Soth. "Seçimini yaptın."

Ölüm şövalyesi kampın ortasına gitti ve kollarını kaldırdı. Etrafında birden mor pelerinini dalgalandıran bir rüzgar belirdi. Soth ellerini yumruk yaptı ve gökyüzünü gece kadar karanlık siyah bulutlar kapladı. Rüzgarın uğultusu daha keskin bir hal aldı. Başka bir ses daha vardı, ilk başta zayıf fakat geçen her dakika daha da güçlenen. Bu acı çeken ruhların korkunç iniltisiydi.

Ölü ogreler ayağa kalktı. Hareketlerinde onları izlemeyi korkunç hale getiren bir tuhaflık, bir kopukluk vardı. Gözleri ileriye doğru sabitlenmiş bir halde, Soth'a doğru ilerlediler. Kolları yanda sallanıyordu. Zombiler hala vücutlarına saplı olanlar dışında silah taşımıyorlardı.

"Bu adamın emirlerini yerine getireceksiniz," dedi ölüm şövalyesi, Alexi'yi işaret ederek. "Ona ve arkadaşlarına Nedragaard Kalesi'ne kadar eşlik edecek, onları yollarından alıkoymaya ya da onlara zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceksiniz."

Bununla birlikte, Soth onlara arkasını döndü ve İnza'ya yaklaştı. "Şimdi," dedi ciddi bir şekilde, "biz gidiyoruz."

"Elbette, kudretli lordum," dedi Vistani ağır başlılıkla. Alexi'ye baktı ve ona seslendi, "*Vardo*mdaki sandığı da getirin. İçinde yolculukta ihtiyacınız olacak erzaklar var."

Soth bir elini İnza'nın omuzlarına attı ve onu cılız bir ağacın gölgesine çekti. Gezinenler *rauni*lerinin karanlıkta gözden kayboluşunu izlediler. O gözden kaybolunca, Alexi diğerlerine döndü.

"Emirlerimizi aldık," dedi ters ters. "Mümkün olduğu kadar çabuk kaleye gideceğiz. *Rauni*nin sandığını alacağız, ama bizi yavaşlatacak başka şeyler geride bırakılacak." Katan'a anlamlı bir şekilde baktı.

Çocuğun yaraları ciddiydi. Bu günü atlatabilirdi, ama

karışımını sadece İnza'nın bildiği ilaçlar olmadan, yaraları kesinlikle mikrop kapacaktı. Onu hareket ettirmek işkenceyle eşdeğerdi. Fakat sadece birkaç saat için bile olsa gecikmek, *rauni*elerini sonsuza kadar kaybetmek anlamına gelebilirdi. O olmazsa Gezinenler dağılmak zorunda kalırdı. Adamlar, sürüye her şeyin ötesinde değer veren bir toplumda, kayıp köpekler gibi dolaşmak zorunda kalırdı.

"Verdiğin ve yaptığın her şey için teşekkürler, Kardeşim," diye fısıldadı Nikolas, Katan'a. Çocuğu her iki yanağından da öptü ve kısa kılıcını gencin kaburgalarının arasından içeri soktu. Katan anında öldü. Zombiler bütün bu olanları sabırla, duygusuz gözlerle izlediler, sanki çocuğun yerden kalkıp kendilerine katılmasını bekliyorlardı.

"Cesetleri yakmak için bir yer hazırlayayım mı?" diye sordu Piotr, "yoksa bunu canavarlara mı yaptıralım?"

"Her ikisi de değil," dedi Alexi. "Şimdi ayrılıyoruz. Vücutları yakacak kadar sıcak bir ateşi oluşturacak zamanımız yok."

Piotr empati ile kafasını salladı. "Gretamı kargalara bırakmayacağım," dedi. "bu bizim tarzımız değil."

Alexi kendisinden daha genç olan adamın omuzuna elini attı. "Bugün yaptığımız birçok şey bizim tarzımız değil, Kardeşim." Üzgün bir halde Katan'ın cesedine, öldürdüğü arkadaşının başında oyalanan Nikolas'a baktı.

"Eğer kendimizi kaybedeceksek, bu fedakarlıklar niye?" diye sordu Piotr. "Neyi kurtarmak için böylesine şiddetle çarpışıyoruz?" Güzel Greta'sının cesedine doğru yürüdü. Yerde bulduğu kısa bir kılıçla, bir mezar kazmaya başladı.

Alexi yarım yamalak bir of çekti. "Bir mezar kazın," dedi zombilere. "Öldürdüğünüz bütün Vistanileri içine alacak kadar derin ve geniş olsun." Piotr'a seslendi. "Bırak onlar yapsın. *Rauni*nin *vardo*sunu incelememde bana yardımcı ol. Onun sandığını bulmamız lazım."

Zombiler işlerini bitirdiğinde ve cesetler huzur içinde

yatmaları için mezara yerleştirildiğinde gökyüzü kapanmıştı. Mezara bakan üç adamın üzerine yağmur çiselemeye başladı. Alexi Patterna dilinde birkaç kelime söyleyerek ölü Vistanileri atalarına emanet etti ve onlara Sislerin ardındaki yolculuklarında başarılar diledi.

"Artık hiçbir toprağa bağlı değilsiniz. Artık özgürsünüz," diye bitirdi sessizce. Takip eden sessizlik sadece zombilerin zırhlarına düşen yağmurun sesiyle bozuluyordu.

Vistanler açıklıktan ayrılıp, ayaklarını yere sürüyen muhafızlarıyla Nedragaard Kalesi'ne olan yolculuklarına başladıktan az bir süre sonra, bir kişi ağaçların arasından ayrıldı. Renksiz elbiseleri yağmurun ıslattığı, tatsız gün rengine uyuyordu, ancak mezara yaklaşırken neşesi yerindeydi.

"Birazdan onurunuzu kıracağım için binlerce kere özür dilerim," dedi bütün içtenliği ile toprak yığınının altında dizilmiş cesetlere, Kanlı Ayakkabı Tamircisi. "Sizi öldüğünüz yerde bırakmış olsaydılar, herkes için daha kolay olurdu. Yine de, bu iyi bir amaç için."

Kollarını daha önce Lord Soth'un kaldırdığı gibi kaldırdı. "Çıkın oradan," diye emretti Tamirci, "sizi çağırıyorum ve buna itaat etmek zorundasınız."

Bir zamanlar Solamniya Şövalyeleri arasında popüler olan eski bir şarkıyı mırıldanarak, titreyen ve çalkalanan mezar toprağına arkasını döndü ve yerdeki bir kütüğün üzerine çıktı. Elbiseleri ile aynı soluk renkte kitaba benzer deri bir çantayı onun üstüne koydu.

Tamirci ilk parmakların kasvetli günışığına çıktığını görecek kadar kısa bir süre arkasını döndü. Gülümsedi ve çantayı açtı. Dikkatlice, mesleği ile ilgili aletleri çıkartmaya başladı.

13

Ganelon elindeki kopuk kulağa baktı. Yavaşça, çürüyen et parçasını dudaklarına götürdü ve içine fısıldadı. Etkisini aniden gösterdi. Bratu ve tüm diğer deliler, hatta sevgili Helain'i bile, başıboş bir halde dolaştıkları yamaçtan hızla aşağı inmeye başladılar. Ayağının dibinde toparlandılar ve bir şeyler beklercesine ona baktılar.

Toplanan delilerin ardında, tepenin eteklerinde, gidecekleri yer uzanıyordu. Sınırın Kenarı Dağları'nın bu kısmında yaşayan İnvidia'lılar bu büyük tarlaya Malocchio'nun Hayal Bahçesi derlerdi. Bu kadar kasvetli ve şekilsiz bir yer için ne uygun bir isim.

Kabaca yontulmuş, alçak, taş bir duvar şekilsiz, isyankar yeşilliği çevreliyordu. Zümrüt yeşili asma dalları, neredeyse damarlar gibi, duvarlardaki boşlukların arasından bahçeden çıkıyordu. Buradan kaçmaya niyetli görünmüyor, gelip geçenleri dışarıda tutmak için taşları destekliyorlardı. Görülen o ki, bahçede bunlardan yeterince vardı.

Yeşillik korkunç derecede fazla gelişmişti, yollar yabani otlarla kaplıydı. Görünürde çiçeklere rahatça gidilebilecek bir yol yoktu. Ufak bir çocuktan madende tuz taşımaya yarayan dev arabalara kadar çeşit çeşit büyüklükteydiler. Bazıları bir aradaydı, diğerleri ise tek tek. Tek ortak noktaları her birinin üzerine çökmüş olan bir tür bitkiydi: Yeni dökülmüş kan renginde çiçeklere sahip, büyük, dikenlerle kaplı gül çalıları. Çiçekler bir araya geldiklerinde İnvidia kırsa-

lında açılmış kanayan bir yaraya benzeyen kırmızı bir örtü oluşturuyorlardı.

Benzerlik ürpertici derecede uygundu. Bahçe katliam yerinin üzerinde kuruluydu, Malocchio Aderre'nin bütün bir Vistani karavanını bizzat katlettiği noktada. Bütün Vistanilerin benzer şekilde katledilmesi Malocchio'nun ideali olduğu için bu tarlaya "Hayal Bahçesi," denildi. Burası en az Fısıldayan Yaratık'ın çitli labirenti kadar deliliğe adanmış, dev bir anıttı. Ganelon delilerden oluşan ekibini bu tehlikeli işe başlamak üzere hazırlarken şansının yaver gitmesini diledi.

"Bahçe duvarına gidin ve orada bekleyin," dedi Ganelon deliler ordusundaki yaklaşık iki düzine kadar askere.

Birkaçı biraz bir şeyler anladığını belli etti. Çoğu ona boş boş baktı. Nefesini tuttu ve emri bir kez de yaratığın kendisine verdiği kulağa tekrarladı. Görevi derhal yerine getirdiler.

Ganelon onlara seslendiğinde ne duyduklarını merak etti, acaba ses kendisinin miydi yoksa Fısıldayan Yaratık'ın tüyler ürpertici hediyesi ona tehditkar bir ses mi veriyordu. Yaratığın Helain hakkında dediklerine bakılacak olursa, o, emirleri duyamıyordu bile. Sadece diğerlerini taklit ediyordu, suçluluk dolu vicdanı diğerlerinin cezalarını ve korkularını kendisininmiş gibi görmesine neden oluyordu.

Sevdiği kadını tanıdığı insandan bu kadar farklı olarak görmek Ganelon'a acı veriyordu. Yine de, arada sırada onun eski halinden bazı belirtiler görünmüyor değildi. Deliler en delirmiş hallerindeyken, o birden sakinleşiyordu. Hoplayıp sıçrıyor, sağa sola dönüyorlardı; o ise kıpırdamadan duruyordu. Geçerlerken çıkardıkları esinti kızıl saçlarını oynatıyor, yırtık gece elbisesini havalandırıyordu. Bütün bunlar olurken o kıpırdamadan duruyor, tıpkı eşek arılarının mezar taşına kümelenmesi gibi delilerin etrafında zararsızca dolaşmalarına izin veriyordu.

Şimdi onu alçak taş duvarın üzerinde yürürken izliyordu. Helain döndü, sanki onun gözlerini üzerinde hissetmişti. Onun bakışlarına karşılık verirken gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu. En sonunda Ganelon başka bir yöne baktı. Helain kaybolmuştu.

Genç adam üzgün bir şekilde yeniden işine konsantre oldu ve çabucak adamlarına baktı. Çoğu duvara varmıştı. Duvara varan bir kez daha her zamanki çılgın davranış haline bürünüyordu.

Ganelon'un adını unuttuğu bir kadın, kararlı bir şekilde kısa adımlarla ilerlerken, birden durdu. Birden kafasına uzanıp sekiz uzun saç teli kopartınca, yüzündeki bütün zeka ifadesi ortadan kayboldu. Onları omzunun üzerinden fırlattı ve sertçe dönüp hareketi tekrarladı. Bunu birkaç kez daha tekrarladı ve başladığı yere döndü.

Bazı deliler ağlamaya, bir kısmı ise yere oturup ileri geri sallanmaya başladı. Sadece Bratu bahçeye girdi. Parçalanmış kulaklarına vurarak ve çiçekleri göstererek bitki labirentinde amaçsızca dolandı. Bu, hala alçak duvarın üzerinde bulunanların bir çoğunun, kısa bir süre sonra tekrarlamaya başladığı bir hareketti. Açıkça bahçedeki bir şeyden korkmuşlardı, asmalar ve duvar nedeniyle Ganelon'un göremediği bir şeyden.

Ganelon bahçeye doğru topallayarak ilerledi. Bacak desteğini güçlükle duvarın üzerine atmaya çalışırken, güllerin güzel kokusunun başka, daha belirgin bir kokuyla bastırıldığını fark etti. Keskin kokulu ve dünyasal bir şeydi, çürümüş bir şeyin kokusu. İlk önce, tıpkı örümcek ağı gibi, birçok bitkiyi kaplayan bir bitki hastalığından şüphelendi. En yakındaki gül çalılığına daha yakından bakınca kokunun gerçek kaynağı ortaya çıktı.

Gül çalılıklarının dipleri kalın ve odunsuydu, yapraklar tamamen dökülmüştü. İnsan kemiklerini andırıyorlardı ve bu da üzerinde büyüdükleri eski iskeletlere karışmalarına

olanak veren bir özellikti.

Bratu'yu ve diğerlerini o kadar korkutan şey buydu. Gül çalılarının her biri bir cesetten çıkıyordu. Malocchio Vistanileri öldükleri yerde bırakmış, sonra da zafer bahçesini ölülerin üzerine dikmişti. Vücutların bazıları yarı gömülüydü, bazıları ise verimli, karanlık toprakların üzerinde yatıyordu. Dallar sıyrılmış kemikleri o kadar andırıyordu ki, belli bir mesafeden kalanlar görünmüyordu.

Yabani otlarla kaplı yollarda yürürken, Ganelon bazı cesetlerin diğerlerinden daha yeni olduklarını fark etti. Üzerilerinde hala çürümüş et veya giysi parçaları vardı. Çiçekliklerin birkaçının etrafında madeni paralar ve ufak değersiz eşyalar, hatta birkaç paslı bıçak bile gördü. Hiç şüphe yok ki başarısız hırsızlardan geriye kalanlar, diye düşündü.

Bu düşünce Ganelon'u birden durdurdu. Çalılardan birine daha da yakından baktı. Küfle kaplı yaprakların arasından, gövdede ve dallarda bulunan keskin yeşilimsi sarı dikenleri görebiliyordu. Bazı dikenlerden mumyalaşmış et parçaları sarkıyordu. Diğerleri ise kurumuş kanla kararmıştı.

Zihninde bir parıltı çaktı: Bunlar diken değil. Bunlar diş. Bunlar ceset gülleri.

Bu içgüdü Ganelon'u açıkça dondurdu. Bunun çıkış noktasını merak etti, ama bu problemi bir başka zamana bıraktı. Verdiği bilgi su götürmezdi. Korkunç bir tehlike altındaydılar.

"Güllere dokunmayın," dedi kesik kulağa. "Duvarın öbür tarafında kalın!" Bratu'yu diğerlerine katılmaları için yönlendirdi. Vistani sanki bu zavallı ruhların kendi insanları olduğunu hissedebiliyormuş gibi, bahçeyi terk etmek istemiyordu. En sonunda, Ganelon onun elinden tuttu ve zorla duvarın öte tarafına geçirdi.

Emrindekiler o an için tehlikeden uzaklaşınca, Ganelon ceset güllerini inceleme işine geri döndü. Başka bir yol yoktu; güller olmadan Fısıldayan Yaratık Helain'i iyileştirmezdi.

Dikkatlice çiçeklerden birini aldı. Gövde sallandı ve çiçek kadar kırmızı renkli kan sızdırmaya başladı ama ona saldırmadı. Bratu ve diğerleri gülleri dikkatlice topladığı sürece sorun yoktu.

En geniş alanı görebileceği yeri seçerek, duvara geri döndü. Yaratığın verdiği büyülü kulak sayesinde etrafa dağılan delileri bir araya getirdi. Daha önce belirttiği üzere, hiçbirinin bahçeye adım atmamış olması onlara emir verirken Ganelon'u biraz olsun ümitlendirdi. Eğer verdiği emirlerde yeterince titiz davranırsa, bu işten sağ kurtulabilirlerdi.

"Pekala," dedi, "neden burada olduğumuzu hatırlayın. Yaratık için gül topluyoruz." İşkencecilerinin adını duyan deliler, acıklı bir şekilde inleyip sızlandılar. "O yaprak, gövde, veya diken istemiyor—özellikle de diken istemiyor. Ne yaparsanız yapın, bu gül çalılarının çiçekleri dışında başka hiçbir yerine dokunmayın."

Ganelon omzunda taşıdığı ufak çuvalı gösterdi. "Belinize bağlı olan çuvallar çiçekleri taşımak için." Elindeki çiçeği çuvala koydu. "İşte böyle. Sadece çiçek, başka bir şey değil."

Daha yaşlı olan, kafasında pek saç kalmamış adamlardan biri yanında duranın çuvalını kaptı. Sanki uzun zamandan beri kayıp bir arkadaşıymış gibi, onu göğsüne bastırdı. Ganelon kavga çıkmadan, onu çabucak eski sahibine geri verdi; sonra da yaşlı adamı bahçeye götürdü.

"Gördün mü, Büyükbaba," dedi nazikçe, "bütün güzel çiçekleri istiyoruz, ama sadece çiçekleri." Ganelon ona göstermek için birkaç tane çiçek kopardı. Yaşlı adam titreyen elleriyle gülleri yavaşça kopardı. Adam titreyen elleriyle çiçekleri koparırken Ganelon dudaklarını ısırdı, ancak adam çabuk öğreniyor gibiydi. Buna şükreden Ganelon, işi başlatmak üzere diğerlerinin yanına döndü.

İlk başta çılgın insanlar işlerini yaparken onları dikkatle izledi. Ancak öğleden sonra çökmeye başlayınca, Ganelon

onlarla gitgide daha az ilgilendiğini fark etti. Onların çalışmalarını veya çalışmaya çalışmalarını izlemek sıkıcıydı. Ve onları Fısıldayan Yaratık'ın ininden İnvidia sınırının hemen dibindeki bu tarlaya getirirken delilerle yaşadığı üç gün, Ganelon'da onların üzücü, korkunç, çileden çıkarıcı hastalığının belirtilerini izleyecek mide bırakmamıştı.

Helain'i düşünmek aklını oyalamaya yetti. Güllerin kokusu ona evlilik için yaptıkları planları hatırlattı, Ambrose'nin dükkanını nasıl da çiçeklerle dolu bir kiliseye dönüştüreceklerdi! Yumuşak bir ses onu düşünden uyandırdığında, o mutlu olayın nasıl olabileceğini hayal ediyordu.

"Kiliseler gibi kokuyorlar," dedi Helain yavaşça. Elinde tek bir kırmızı gül vardı. "Ancak yanlış renkteler. Benim favorim beyaz güller."

Ganelon'un kalbi neşe doldu. Cümlenin ortasında arkasını dönüp, onunla değil de kendisiyle konuştuğunu belli etse de, mutluluk devam etti. Bir an için eski Helain yüzeye çıkmıştı, onun hala var olduğunu fark etmesine yetecek kadar. Bu yeterliydi.

Helain oldukça dikenli bir çalılıktan çiçek toplamak için eğildi. Ganelon onun yanına gitti. Helain onun farkında olmasa bile, o onun varlığının tadını çıkarabilir ve eski Helain'den bir anlık bir belirti umabilirdi.

Çiçekleri toplarken eski bir madenci şarkısı mırıldanmaya başladı. Bu Ambrose'nin en sevdiği şarkılardan biriydi. Cesur yaşlı adam dükkanında bunu hiç durmadan söyler dururdu. Çalıları yolarken Helain üçüncü dizeyi bitirmişti ki, büyük bir çiçeği yere düşürünce durdu. Çiçek çalıların altındaki iskeletin üzerine, açık göğüs kafesine düştü ve orada aniden hayata dönmüş bir kalp gibi durdu.

Ganelon dikkatlice kemiklere uzandı ve gülü geri aldı. Çiçeğin rengine hayran kaldı, neredeyse siyaha çalan çok koyu bir kırmızı. Onu Helain'e uzattı. Kız, önce çiçeğe, sonra da Ganelon'un suratına baktı. Tek bir kelime etmeden, kafa-

sını iki yana salladı.

Ganelon nedenini soramadan, korku dolu bir çığlık bahçenin sessizliği bozdu.

Bratu yüzü korkudan buruşmuş bir şekilde, oldukça büyük bir çiçekliğin önünde duruyordu. Yarı gömülü olan iskeletlerden biri hareket ediyordu. Çıplak kemikler topraktan fırlayacakmışçasına titredi. Ganelon hemen onun yanına geldi. Derhal fareyi fark etti, Vistani'nin yakına gelmesinden rahatsız olan fare kendisini kemiklerin içerisindeki evine gömmeye çalışıyordu. Ancak Bratu, bu sıradan olayı göremeyecek kadar korkmuştu.

Atalarına sessizce dua eden Bratu, gül çalılıklarından geri çekildi. Ganelon'un sakinleştirici laflarını veya diğer delilerin korku dolu çığlıklarını duyamıyordu. Genç adam onu yakalamaya çalıştığında, Ganelon'un ellerini ittirdi. Hemen ardından, ayakları takılan Vistani arka üstü sert bir gül çalılığına devrildi.

Mücadele kısa sürdü, Ganelon'un Vistani'ye yardım edemeyeceği kadar kısa. Dikenler Bratu'nun sırtına battı. Adam acı içerisinde bağırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama dallara bacaklarına dolanmıştı. Delicesine kendini kurtarmaya çalışarak aşağıya uzandı. Çalılığın dalları bükülerek parmaklarını karşıladı ve dikenler elinin derinliklerine kadar girdi. Vistaninin kanını içerlerken, kalp gibi atmaya başladılar ve kurtulması mümkün olmayacak şekilde şiştiler.

Kana susamış başka dallar da kendisini onun etrafına doladı. Nihayet, güçlü Vistani ayaklarını altına yerleştirmeyi başardı. Bütün gücünü kullanarak, kendisini yukarı ittirdi. Dallardan bazıları koptu. Yere düşerlerken etinin üzerinde kanlı oyuklar bıraktılar. Çalının çoğu o korkunç kavrayışını sürdürdü, bu nedenle ayağa kalktığında, gülün ekili olduğu iskelet de aniden ayağa kalkmıştı.

İskelet kollarını Bratu'ya dolamış gibi duruyordu, ancak kendi kendine mi hareket ettiği yoksa sadece ceset gülünün

sarmaşık ve dallarıyla mı hareket ettirildiği anlaşılamıyordu.

Bratu'ya sarılmış iskeletin görüntüsü Ganelon'u harekete geçirdi. Vistani'nin eline uzanmaya çalıştı, ancak ceset Bratu'nun kollarını çevrelemiş ve onu vücuduna yapıştırmıştı. Adamın kanını içerken dikenlerden şapırtılı, ıslak bir ses çıkıyordu. Ganelon izlerken bile, dallarda yeni güller tomurcuklandı ve açtı. Yaprakları Bratu'nun kanıyla ıslanmıştı.

Bitkinin beslenme çılgınlığı diğerlerini de harekete geçirdi. Dallar saldırıya geçerek, birkaç santim uzunluğundaki dikenleri ile kollara, bacaklara ve yüzlere saplanmaya başladılar. Bahçeye panik hakim oldu. Ganelon'un ordusundan çalıların yakalayamadıklarının çoğu kaçtı. Çuvallar kemerlerine bağlı olduğu için, duvarın üzerinden atlarken değerli gülleri de beraberlerinde taşıdılar. Korkudan hareket edemeyen birkaçı donup kaldı, Helain de bunlardan biriydi.

Ganelon delilerden birini çalıdan çekip kurtardı; dikenler zavallı adamın yüzünden et parçaları kopartmıştı. Onu güvenliğe doğru yönelten genç adam, hızla bahçede ilerledi. Kemikler ve dallar bacak desteğinin ağırlığı altında çatırdıyordu. Helain'i bahçenin ortasında sıkışmış bir halde buldu. Ceset gülleri yılanlar gibi etrafında toplanmıştı, ama ya şans ya da görülmeyen bir el onun güzel tenine zarar gelmesini önlemişti.

"Çiçeklerimi döktüm," dedi, yol boyunca yayılmış kırmızı gülleri göstererek. "Artık evlilik olamayacak."

Ganelon onu yerden kaldırmaya çalıştı, ama o buna karşı koydu. Beklenmedik bir şekilde ayağına bir dal takıldı. Dikenlerin baldırında açtığı derin yaralara aldırmadan, kendisini kurtardı. Ancak, bu yaralardan dökülen kanlar başka bir gül çalılığının dikkatini çekti ve çalılık kana susamış bir halde ona saldırdı. Çalılığın dibindeki ceset de kıpırdanmıştı. Bahçedeki diğer yarım düzinesi gibi, kana susamış bitki kendisini kökünden söktü. İskelet vücudundan destek alan ceset gülü, kan arayarak ileriye doğru ilerledi.

Ganelon kendi gül dolu ufak çuvalını Helain'in eline tutuşturdu. "Yaratık bunları istiyor, Acele et."

Onun bahçeden kaçışını elinden geldiğince gözetmeye çalıştı. Hareketli cesetler Ganelon ve Helain'in kendilerinden şakınmasına olanak tanıyacak kadar yavaş hareket ediyordu. Yerinde duran bitkiler tarafından yakalanmış deliler bu kadar şanslı değildi. Gezici güller zavallı kadınların ve adamların üzerine çullandı. Ziyafetlerinin sesleri Malocchio'nun Hayal Bahçesi'nden uzaklaşarak tepeye çıkan Ganelon'u takip etti. Genç adam bu parçalanma seslerinin ve acı dolu çığlıkların sonsuza kadar kabuslarında yankılanacağını biliyordu.

Ganelon bahçeden yavaşlayacak kadar uzaklaşınca, cebinden yaratığın verdiği hediyeyi çıkardı. "Ona gidin," diye fısıldadı kulağa. "Gülleri, Fısıldayan Yaratık'a geri götürün."

Ganelon delilerin kendisini duyduğunu umuyordu. Artık onları fazla yakalama şansı yoktu.

Ancak Ganelon tepeye vardığında, deliler ordusundan sağ kalanların diz çöktüklerini görünce şaşırdı. Karşılarında tamamen siyahlara bürünmüş bir adam vardı. Tehditkar adam, elleri arkasında, inleyen kalabalığın önünde ileri geri dolaşıyordu. Ganelon'un bacak desteğinden mütemadiyen gelen *klank* sesi dikkatini delilerden uzaklaştırdı ve sabırla yeni geleni beklemeye başladı.

"Bahçemi bozmanın cezasını biliyor musun?" diye sordu Malocchio Aderre sabırsızca. "Tabi ki, bilsen de bilmesen de seni öldüreceğim. Sadece bilgisiz misin yoksa aptal mısın onu merak ediyorum."

Ses tonu şakacıydı, ama Ganelon aynı zamanda orada ölümcül bir kararlılık hissetmişti. Bununla konuşurken dikkatli olmalıydı. Yine de, İnvidia lordunun gelmesiyle garip bir şekilde rahatlamıştı. Bu adamla daha önce de konuşmuştu, hem de birçok kez. Sadece ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

Bunların Tamirci'nin çalışması nedeniyle oluşan hayaller olduğunu fark etti. Ganelon onları meydana getiren olayları hatırlayamasa da, Tamirci'nin ona Kokulu Koruluk'da verdiği tavsiyeyi hatırlıyordu: Yarım yamalak hatırlanan bu ilhamların faydalı olmaları için, rahatlamalı ve ilhamın kontrolü ele almasına izin vermeliydi.

"Ne aptalım ne de bilgisiz, yüce lordum," dedi, bacak desteğinin müsaade ettiği kadar eğilerek. "Ben sadece görevini yapan itaatkar bir hizmetçiyim."

"Bu topraklarda katlanabildiğim tek hizmetçi kendiminkilerdir," diye karşılık verdi Malocchio. "Ve sen ve bu. . . *ayaktakımı* kesinlikle benim hizmetçilerim değilsiniz."

"Belki de öyleyiz," diye düzeltti Ganelon nezaketle, "modaya uygun."

Malocchio delilerden birini tekmeledi. "Eğer bu yılın modası delilerse," dedi.

"Siz ne diyorsanız moda odur."

Malocchio'nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Elbette." Bir an için Ganelon'u inceledi, sonra "Yaklaş," dedi.

Genç adam ilerlerken, Lord Aderre'nin delip geçici, siyah gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir ışık çaktı. "O desteği nereden aldın?"

"Bir yardımsever," diye yanıt verdi Ganelon. "Kendim için seçtiğim yolda yürümemi kolaylaştıracağını düşündü."

İnvidia lordu eğildi ve metale vurdu. "Bu benim, benim kalemde, benim demircilerim tarafından yapıldı. Bir dostum için üretilmişti."

"Geri veririm o zaman," dedi Ganelon. Kayışlarını çözmeye başladı ve ekledi, "Ancak onu hala bir arkadaşınız giyiyor."

"Nasıl?"

"Hizmet ettiğim kişi Lord Soth'a karşı," dedi Ganelon. "Bu bize dostluk için ortak bir nokta veriyor."

Malocchio gül çuvallarından birini kaptı ve ters çevirdi. "Bu ufak hırsızlık seni bir düşman olarak tanımama neden oluyor," diye hırladı. Siyah çizmesinin ucuyla yaprakları tekmeledi. "Soth'un düşmanları diyorsun? Bunlar onunla yapılacak savaşta ne işe yarayacak? Bunları yoluna dökecek ve takılıp Büyük Yarık'a düşmesini mi umacaksın yoksa?"

Ganelon bacak desteğini çıkarmayı tamamladı. Ağırlıktan kurtulan bacağı ona garip geldi. "Tamamen anlayamadım," dedi. "Sadece Beyaz Gül'ün bir planı olduğunu ve bu sayede Soth'a yaptıklarını ödeteceğini biliyorum."

"Beyaz Gül." Malocchio ellerini tekrar arkasında kavuşturdu ve yüzükoyun yatan delilerin arasında dolaştı. "O gerçekten var mı?"

"Onu kendi gözlerimle gördüm. Beni bu güllerin peşinden yolladı. Bunlar Soth'a karşı kullanacağı eski bir büyünün parçası. Sanıyorum büyüyü Nedragaard Kalesi kuşatmasıyla aynı zamana denk getirmeyi planlıyor."

"Ne kuşatması?"

Ganelon'un yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kapladı. "E, sizin kuşatmanız. Gül bana şu anda bile askerlerinizin kaleye doğru ilerlediğinden bahsetti."

Malocchio küfretti. "Gül de kuşatmanın bir parçası mı?"

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi Ganelon. "Ondan sanki kendi rolü olmayan bir şeymiş gibi bahsetti."

Siyahlara bürünmüş adam hızla Ganelon'un yanına geldi, ve onu yerden kaldırdı. "Bu doğru mu?" diye bağırdı.

Ganelon gözlerini Aderre'nin bakışlarından kaçırdı. Öfkeli iken korkutucuydu, genç adamın atalarından gelen şeytani mirasının kalıntıları ortaya çıkıyordu. "Siz bana doğru olmadığını söyleyene kadar doğruydu," dedi Ganelon yumuşak başlılıkla.

Bu laflar Malocchio'nun astları tarafından kullanılan laflardı. İnvidia lordu Ganelon'u yavaşça yere indirdi. "Bacak desteğini tak," dedi, "ve bana onu nasıl elde ettiğin hak-

kında daha fazla şey anlat."

Ganelon Malocchio'nun dediğini yaptı, kendisine Kanlı Ayakkabı Tamircisi tarafından anlatılan hikayeyi anlattı. O anlatırken Aderre'nin Tamirci'nin kurbanını tanıdığı ve hatta ona değer verdiği ortaya çıktı. Ganelon bu gerçeğin sadece kendi işine yarayabileceğini fark etti. Hatta belki de Helain'in ve diğerlerinin güven içerisinde sınırdan geçmesini istemesine yetecek kadar bir avantaj sağlayabilirdi.

"Evet, elbette gidebilirler," dedi Malocchio onunla ilgilenmeden, Ganelon askerlerinin kaderinin ne olacağını sorduğunda. "Ancak cömertliğimin karşılığı olarak, burada benimle bir süre kalacaksın. Yapacak planlarımız ve cezalandıracak hainliklerimiz var."

İnvidia lordu elinin bir hareketiyle delileri huzurundan kovdu. Birkaçı ayağa kalktı, ama çoğunun orayı terk etmesi için Ganelon'un yaratığın hediyesini çıkartıp onlara Beyaz Gül'e gitmelerini söylemesi gerekti.

Helain önlerindeki uzun yolculuk için güllerle dolu çuvalını düzeltirken, Ganelon onu kolundan yakaladı ve yüzünü inceledi. O güzel, mavi gözlerin köşelerinde kırışıklıklar belirmişti, endişe ve umutsuzluğun geride bıraktıkları. Ağzını çekik tutan kaş çatılması da bu yüzdendi. Yaratık onun içini kemiren suçluluk ateşini söndürdüğünde, bunlar ortadan kalkacaktı. Tekrar bir bütün olacaktı, kalbinde hatırasını yaşattığı Helain olacaktı.

Eğer Fısıldayan Yaratık'a ulaşabilirse, diye düşündü Ganelon kederle. İnza'nın laneti aklındaydı; Helain'i yollayarak bir şekilde bu laneti yerine getirip getirmediğini düşündü. Onu verdiği yön, onun eli, kızın sonu olacaktı.

"Ona yaratığa geri dönmesini söyleyin," dedi Ganelon birden Malocchio'ya. "Lord Aderre lütfen bu kadına gitmesini söyleyen siz olun."

Malocchio sırıttı. "Bunu kendin yapmaya katlanamıyor musun? Pekala. Koş, kızım. Çiçeklerini teslim et."

Döndü, ancak Ganelon onun elini bir süre daha elinde tuttu. "Sadece tek bir şey istiyorum, hayatım, o da beni hatırlaman."

Ganelon Helain'in boş bakışlarına katlanamadı. Onun elini bıraktı ve başını öne eğdi. Üzüntü içerisinde onun gidişini izledi—sonra da durup ona doğru dönmesini.

Yavaşça, gözleri sevgilisine kilitlenmiş bir halde, Helain geri döndü. Tek bir kelime etmeden, Ganelon'un elini tuttu ve içine harika bir kırmızı gül bıraktı. Önce çiçeğe, sonra da Ganelon'a bakıp, gülümsedi. O gülümsemeyi hafızasına yerleştirdi, kız hızla tepeleri aşıp ormanda kaybolurken bile düşüncelerinde dolaşmasına izin verdi.

"Artık kız gittiğine göre," diye belirtti Malocchio, rahat bir şekilde, "senden ne istendiği hakkında konuşabiliriz."

"Evet, lordum," diye karşılık verdi Ganelon itaatkar bir tonda.

"Veidrava hakkında ne biliyorsun?"

"Madenler? Onları elimin tersindeki damarlar kadar iyi biliyorum."

"Güzel, güzel. Oraya gideceksin ve o hain Azrael yaratığına karşı gazabımın aracısı olacaksın. Eğer mümkün olursa, onu öldürmeni istiyorum."

Ganelon acı bir şekilde güldü. "Hepsi bu mu, lordum?"

Malocchio neşesizce yapılan bu espriye kızmadı, çünkü her zaman olduğu gibi son gülenin hep kendisi olacağını bilirdi. "Azrael'e ihanetinin bedeli mutlaka ödetilmeli. Şu anda Nedragaard'a gittiğini söylediğin birlikler dikkati başka yöne çekmek için yapılmış bir aldatmacadan başka bir şey değil. Sınırın yakınlarında dolaşmaları gerekiyordu, küçük canavara ölüm şövalyesini tahttan atacak töreni düzenleyecek kadar zaman kazandırmak için. Sithicus'u ele geçirecek, Magda ve Vistanileri yardımıma karşılık bana verecek ve dünya daha güzel bir yer olacaktı.

"Görülen o ki, kafasında başka bir şey var. Adamlarıma

rüşvet vermiş olmalı, Sithicus'ta oluşturamayacağı bir orduyu satın aldı." İnvidia'lı, Ganelon'a kaşlarını çattı. "Seni kaygılandıran ne? Konuşabilirsin."

"Azrael'e nasıl meydan okuyacağım?" Genç adam ellerini yana açtı. "Bir kılıcım bile yok."

"Kılıç Azrael gibi bir şeye karşı hiçbir işine yaramaz," diye belirtti Malocchio. Siyah pelerininin içine uzandı ve ufak bir kese çıkardı. "Ancak bu, onun küçük aşağılık beyninin kafatasında kaynamasını sağlar."

Ganelon ipek kesenin ipini çözdü. Kesede haşhaş tohumlarından başka bir şey yoktu.

"Bu tohumlardan yemeğine veya içkisine yeteri miktarda katarsan, o artık Sithicus'un Kederi olmaktan çıkar," dedi Malocchio neşeyle.

Aderre bir kez daha pelerinine uzandı ve parlak bir kristal küre çıkardı. Onu avucunun içinde çevirerek, güneş ışığının pürüzsüz yüzeyinde parlamasını sağladı. "Bu onun madendeki adamlarına karşı işine yarayacak."

"Bu ne işe yarar lordum?"

"Azrael'in etrafında karanlığın yaratıkları vardır, tuz gölgeleri ve benzeri şeyleri. Bu onlara karşı bir şeydir." Onu güneşe doğru tuttu. Küre parladı, neredeyse güneş kadar parlaktı, sonra yeniden sıradan bir cam parçası görünümüne büründü. "Bunu harekete geçirmen için sadece tek bir kelimeye ihtiyacın var."

"O kelime nedir?"

"Sen ne istersen," diye yanıt verdi Malocchio, "ancak bunun unutmayacağın bir kelime olması gerekir."

"Helain," diye karşılık verdi Ganelon yavaşça.

Malocchio yeniden sırıttı. "Yine o kız." Parmaklarını kürenin üzerinden geçirirken bir şeyler mırıldandı. Onu Ganelon'un uzattığı ellerine bırakmadan önce, küre bir an için kararardı. "Sanırım harekete geçirecek kelimeyi hatırlayabileceksin."

"Anlamadığım bir şey var," dedi Ganelon küreyi ve tohumları keseye yerleştirirken. "Bu görevde neden bana güveniyorsunuz?"

"Senin sevgili Helain'in," dedi siyahlara bürünmüş genç adam. "Azrael'in gerçekleştirmeyi düşündüğü tören onu yok edecek—ve Sithicus'ta sevdiğin diğer herkesi. Onların gölgeleri üzerinde kontrol sahibi olacak ve onlar da onun kölesi olacaklar. Eminim bu gerçekleşirse Sithicus'un nasıl bir yer olacağını hayal edebilirsin."

Ganelon bunu hayal edebiliyordu. Bu korkunç düşünce onun uykusuz geceler ve yorucu günler boyunca sınırı geçip, Kokulu Koruluk'dan geçerek Veidrava'ya gitmesine sebep oldu. Aynı zamanda, İnza'nın laneti onunla alay ediyordu. Eğer söz verdiği gibi değer verdiği her şey kendi eliyle yok olacaksa, madene Sithicus'u kurtarmaya mı, yoksa onu yok etmeye mi gidiyordu?

14

Nabon'un düşleri bir zamanlar gayet basitti. Bu düşlerde dev, uzaktaki tepelerde dolaşıyor, aşina olduğu yerlere ve başka yeni yerlere gidiyordu. Bunun ötesinde, içeriği önemli değildi. Önemli olan tek şey özgürlüktü.

Elbette ki, özgürlük artık Nabon'un sahip olduğu bir şey değildi.

Bu hırsızlık devin hayallerini karartıyordu. Artık ülkeyi dolaşmayı düşlüyordu, ama amaçsız keşifler yaparak değil. Nabon Sithicus'un balta girmemiş bölgelerinde kendisini ilk tutsak edeni arayarak dolaşmayı düşlüyordu: İnza, ruhu kadar kara saçlara ve Nabon'un seyahatlerinde rastlamadığı kadar gaddar bir kalbe sahip bir Vistani kızı.

Kokulu Koruluk'un derinliklerinde, Nabon onun yardım çağrısına koşmuş ama kendisini kızın kurduğu tuzağın içinde bulmuştu. Kırılmaz tahtadan yapılmış bir sopa ile önce bir diz kapağını kırmıştı, sonra da diğerini. Acı içerisinde inleyerek yerde yatarken, onu bayıltıncaya kadar dövmüştü.

Bütün bu olanların içinde en onur kırıcısı saldırının hizmet ettiği amaçtı. İnza Azrael'le onu basit bir hançer karşılığında takas edebilmek için yakalamış ve bacaklarını kırmıştı. Hançer cüceye yakın zamanda yaptıkları ittifakın sembolü olarak Malocchio Aderre tarafından verilmişti. İnza onu istiyordu ve Nabon onun için önermeye istekli olduğu önemli bir bedeldi.

Nabon'un durmadan çalıştığı gecelerde, Azrael bu hi-

kaye ile ona işkence etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Nabon cüceden nefret ediyordu ve hatırlayabileceğinden çok daha fazla kez onun kötülüğünü istemişti. Ancak esas nefretinin hedefi İnza'ydı. Eğer ona saldırmış olmasaydı, asla Azrael'in eline düşmezdi. Daha da kötüsü, Vistani Nabon'u onun nazik ruhundan övgüyle bahseden hikayeleri duymasının hemen ardından avlamıştı. O ilk gece onu tuz madenine götürürken, İnza bunun onu mükemmel bir köle haline getirdiğini söyleyerek yaptıklarını açıklamıştı.

Maden kapanıp, işçiler savaşa gittiği için, Nabon zamanını düzensiz kestirmelerle geçiriyordu. Kendisini kızdan intikamını sayısız şekilde alırken hayal etti, ancak sadece onu Sithicus'un balta girmemiş yerlerinde kovaladıktan sonra. Kovalamaca öldürmeyi çok daha tatminkar bir hale getiriyordu. Bu düşlerde, adımları dağları sarsıyor, nehirleri yataklarından çıkartıyordu. Bacakları iyileşmişti. Özgürdü.

Bir sabah, şafak öncesindeki sessiz dakikalarda uyandığında, rüyasının gerçeğe dönüştüğünü fark etti. En azından bir kısmı.

Acı gitmişti. Ezilmiş etlerinin ve kırık kemiklerinin tüyler ürpertici ağrısı bacaklarını terk etmişti. Karanlıkta gözlerini kıstı, titreyen elleriyle aşağıya uzandı. Bu gerçekti. Bacakları tekrar eskisi gibiydi. Kendisini kirli zemine bağlayan zincirleri kırılmıştı.

Nabon'un kalbindeki sevinç bir an sonra yerini korkunç bir dehşete bıraktı. Bu bir numara olmalıydı. Azrael mutlaka karanlıkta gizleniyordu. Daha da kötüsü, belki İnza da oradaydı. Hareket ettiğinde, uzun zaman sonra özgürlüğün ilk tadını aldığında, üzerine çullanacaklardı. Bu sefer bacaklarını kesecekler ve bütün umudunu kıracaklardı.

Dev, ışıksız, pis kokulu hücresinin duvarına sindi.

"Buna gerek yok," dedi karanlıktan gelen yumuşak bir ses.

Bir fener yandı. Fenerin ışığı soluk renkli elbiseler ve pe-

lerin içerisinde, geniş kenarlı bir şapka giyen birini ortaya çıkardı. Karşısındaki, yüzünü gizleyen maskeyi çıkardı. O yakışıklı yüzdeki dostane gülümseme devin şaşkınlıktan soluğu tutmasına neden oldu. Böylesine bir iyi niyet gösterisi göreli o kadar çok zaman geçmişti ki, ne tepki vereceğini şaşırdı.

"Sen gerçekten de özgürsün," dedi Tamirci, "ve seni bekleyen yola çıkmak için uygun ayakkabılara sahipsin." Feneri devin ayaklarına doğru tuttu. "Söyle bana, ayakların nasıl?"

Nabon gözlerini bacaklarına doğru indirdi. Yaraların hepsi yok olmuştu. Geriye kalan tek şey bazı zayıf yara izleriydi. Ancak bileklerinin etrafında daha belirgin izler olduğunu fark etti. Parmaklarını izlerin üzerinde dolaştırdı. İzler, giysi kolunu giysiye yapıştıran veya bir ayakkabının parçalarını bir arada tutan dikişler gibiydiler.

"Normalde yaptıklarımdan çok daha büyükler," diye belirtti Tamirci, rahatça.

Elişini takdir etmek için eğildi. Devin ayağını giydirmek Tamirci'nin neredeyse bütün gecesini almıştı. Bu iş Vistani cesetlerinin ayak tabanlarından fazlasını gerektiriyordu, ama büyü işe yaramıştı. Bu kadarı Nabon'un kemiklerinin kaynamasından da anlaşılıyordu. Ayakkabılar da kötü görünmüyordu.

"O onlara da ihanet etti," dedi Nabon yavaşça, parmaklarını derinin üzerinde dolaştırırken. "Kendi insanlarına."

Tamirci daha da gülümsedi. Bu açıkçası yaptığı en iyi işti.

"Canlarını alan saldırıyı İnza yönetti," diye onu doğruladı soluk renklere bezenmiş adam. "Katillere ön ödeme yaptı, hem de çingenelerin kendi *vardo*larından çalınmış para ile."

"Ama neden?"

"Katliam ona Lord Soth'u yardıma çağırmak için bir ne-

den verdi," diye yanıt verdi Tamirci. "Planladığı şey için Nedragaard Kalesi'nde olması gerekiyor."

Nabon ayağa kalktı. Önce biraz sendeledi ve kafasını Makine Evi'nin kirişlerine çarptı. Ancak kısa sürede dengesini sağladı. Dengesini sağlayınca, Tamirci'ye çabucak ve içten bir şekilde teşekkür etti, sonra binanın arka duvarında kendine bir yol açtı.

Yıkıntıların arasından sabah güneşine çıkarken, Kanlı Ayakkabı Tamircisi kendi kendine gülüyordu. Gülümsemesi azalmadı, hatta Azrael'i karşısında bulduğunda bile. "Seni bir çadır kazığı gibi yere çakmak için beklemediğine dua et," dedi Tamirci.

Cücenin yüzü öfkeden o kadar kızarmıştı ki, kemik beyazı bıyıkları ve favorileri bile kızıla büründü. Kollarında taşıdığı testileri ve mumları gürültülü bir şekilde yere bıraktı. "Ona hala ihtiyacım vardı," diye gürledi. "Şimdi şapele kadar kendi başıma inmek zorundayım."

"Biraz egzersiz sana iyi gelecektir," diye yanıt verdi Tamirci sakin sakin.

Azrael'in kısa ve kalın parmaklarında kalın siyah pençeler belirdi. Yüzündeki kemikler yer değiştirerek, hem bir cüceyi hem de bir porsuğu andıran bir yüze dönüştü. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana burada meydan okuyorsun?" Hırlayarak, bir eliyle Tamirci'nin koluna yapıştı.

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi soluk renklere bürünmüş adam onu ciddiye almadan. "İstediğim zaman gidebilirim."

"Buradan değil, buradan gidemezsin," dedi Azrael. Tamirci'yi ittirerek kırılmış odunlardan oluşan bir yığına yasladı.

İşte bu anda Tamirci cücenin yere düşürdüğü nesneleri fark etti. Kırılmış testilerden birinden yoğun, siyah renkli bir çamur sızıyordu. Tuz ve büyü kokuyordu. Yakışıklı yüzünde endişe ifadesi belirdi. İçine girmeyi bekleyerek, odun

yığınının içindeki bir gölgeye uzandı. Parmakları oduna dokundu. Yol tıkalıydı.

Düşünebileceği hızda, Tamirci'nin elinde soluk renkli deri bir çanta belirdi. Ancak bıçaklardan birini çıkaramadan, Azrael bir darbede çantayı elinden düşürdü. Gümüş aletler yere saçıldı.

"Burasını mühürledim," dedi Azrael. Tamirci'nin kaybolan gülümsemesi artık porsukadamın dudaklarındaydı ve o gülümsemeye sivri dişleri ve kötü niyetli neşesi eşlik ediyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Yaratık gümüş bisturilerden birine uzandı.

"Beni öldüremezsin," dedi Tamirci cüretkar bir şekilde, "onunla bile."

"Oh, güzel," diye karşılık verdi Azrael. "Bu işi çok daha eğlenceli bir hale getirecek."

* * * * *

Nedragaard Kalesi'nde geçirdiği iki günün sonunda, İnza ölüm kokusuna karşı duyarsızlaştı. Koku örümcek ağı kaplı zindanlardan, yıkık kulelerin tepesine kadar her yere sinmişti. Bu pek de şaşırtıcı değildi. İskelet askerler siperleri dolaşıyordu. Banşiler koridorlarda çığlıklar atıyordu. Ancak ölüm İnza'yı asla korkutmamıştı ve yürüyen ölülerin kabuslarında özel bir yeri yoktu. Sürüp giden çürümeye rağmen—belki de bu yüzden—kaleyi zevkine uygun buldu.

Buraya varmalarından kısa bir süre sonra, Soth onu yalnız bırakmıştı. Savaş alanının gölgelerine adım atmış ve bir an sonra Nedragaard'ın yuvarlak taht odasında belirmişlerdi. Soth İnza'ya kaleyi dolaşmakta serbest olduğunu—tabi ki tehlikeleri göze alıyorsa—ama kendisinin başka bir yerde daha önemli işleri olduğunu bildirmiş ve onu karanlıkta tek başına bırakmıştı.

O zamandan beri İnza Nedragaard Kalesi'ndeki her ko-

ridorda dolaşmış ve her odayı araştırmıştı. İnceleme uzun ve büyük ölçüde sıkıcıydı. Kale efendisi hakkında Vistani'nin bilmediği pek az şeyi açığa çıkarmıştı.

Şimdi, en sonunda, İnza araştırmalarına başladığı hole geri dönmüştü. Odanın ortasında yer alan bir yığının üzerinde yatan üç katlı avizeye bakarak oyalandı. Yerdeki hasar, avizenin düşüşüyle kırılan yassı yer taşları, hem eski hem de yeniydi. Yeni yanmış bir ateşin çıkardığı is ve erimiş mum parçaları daha eski izleri gizliyordu.

İnza bu sıralamayı rahatsız edici buldu. Aynı anda iki zamanda birden bulunmak, geçmiş ve gelecek arasında tehlikeli bir şekilde sallanmak gibiydi. "Bakışlarını gelecekte tutmak daha iyidir," diye mırıldandı Vistani. Farkında olmadan boynunda asılı duran gümüş zinciri eline aldı ve parmaklarıyla ondan sarkan ufak siyah muskaya dokundu.

Daha sonra bozuk ve çürümüş tahtlı kürsüye yöneldi. Solucanların yediği tahtayı görünce hoşnutsuzlukla dudak büktü. Kurtarılabilir, diye düşündü. Çürümüş tahta belki de metal parçalarıyla desteklenebilirdi. Birleşim yerleri kancalarla veya çivilerle daha sıkı bir şekilde birleştirilebilirdi.

Ya da porsuk dişleriyle, diye düşündü İnza, kendi kendine, kötü kötü gülümseyerek. Oldukça iyi otururlardı.

Tahtın arkasında yerde bir şey parıldadı ve Vistani'nin dikkatini o tatlı düşüncelerden uzaklaştırdı. Daha iyi görebilmek için soğuk taşlarda diz çöküp eğildi.

Kürsünün arkasında kırılmış cam parçaları vardı, bir zamanlar tahtın arkasında asılı duran büyük, oval aynaların parçaları. İnza nefesini tuttu. bunlar Soth'un bir zamanlar düşlerini etkilemek için kullandığı anı aynalarının parçalarıydı. Annesi ona bunlardan bahsetmişti. Aynalar kişinin anılarına ve fantezilerine girip gerçekmiş gibi yaşanacak, uyanıkken görülen bir rüya yaratabiliyordu. Anı aynasının dayanılmaz güçlerine karşı koyabilecek kadar güçlü çok az insan vardı. Onları kullananların çoğu aynaların boşuna ü-

mit veren illüzyonları için gerçek dünyayı çabucak terk ederdi.

İnza daha büyük parçalardan birini aldı. Aynanın parçasına baktığında, kendi yansımasını değil, güllerle ve yalıçapkını figürleriyle bezenmiş, muhteşem, gümüş bir zırh içerisinde bir şövalye gördü. Bu Soth'un lanetten önceki haliydi—en azından kendini bu şekilde hatırlıyordu.

Vistani cam parçasını deri pantolonunun cebine atmak için hareket etti. Bunu yapamadan beyaz ve hızlı bir şey camı parmaklarından kaptı, bunu yaparken de İnza'nın parmaklarını kesti. İnza küfretti. Novgor'a uzandı, ama görülmeyen bir güç onu uzun, siyah saçından yakaladı ve geriye doğru düşürdü. Sudan çıkmış balık gibi çırpınan İnza, en sonunda bıçağını çekebildi. Sırtüstü vaziyette, bıçağını üzerinde uçuşan üç hayalete doğru savurdu.

Hayalet kadınlar üçlüsü kaşlarını çattı, köşeli elf yüzlerinde özellikle çekici olmayan bir ifade vardı.

"Senin gözlerin için değil," diye inledi banşilerden biri.

"Ölü adamın rüyasını paylaşmak istemedikçe," diye ekledi ikincisi.

"Ölü adamın kaderini paylaşmak istemedikçe," diye bağırdı üçüncüsü.

İnza dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Kendi kaderimi kendim çizerim."

Kulak tırmalayıcı kahkahalar hol boyunca yankılandı. Merdivenlerden yukarı çıktı ve çatı kirişlerindeki tozları sarstı. Banşiler Vistani'nin etrafını sardı. Yüzlerini kötü niyetli bir gülümseme kaplamıştı.

"Benden uzak durun aşağılıklar," diye bağırdı en sonunda İnza.

Novgor'u üçlünün en yakında duranına doğru savurdu. İğne uçlu bıçak hayaletin vücudunu kaplayan yırtık pırtık hayalet gibi örtüye girdi. Bir inilti daha yükseldi, bu seferki acı ve korku doluydu.

"Kesildim!" diye çığlık attı banşi. "Yaralandım!"

Holün ana kapıları gıcırtıyla açıldı ve Lord Soth ihtişamla odaya girdi. İlk başta İnza banşilerin çığlıklarının ölüm şövalyesini buraya çektiğini düşündü, ama o huzursuz ruhların intikam çağrılarını yanıtsız bıraktı. "Adamların yaklaşıyor, İnza Magdova," diye belirtti Soth bir giriş yapmadan.

Vistani dudaklarından bir rahatlama nefesinin çıkmasına izin verdi ve bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, Lord Soth ortadan kaybolmuştu.

Hala tahtın yakınlarında oyalanan banşilere döndüğünde, İnza'nın yüzündeki sırıtma neredeyse Novgor kadar keskindi. Görmeleri için hançeri havaya kaldırdı. "Bana ters bir laf daha ederseniz, dilinizi keserim," diye homurdandı. "Bunu kendi insanlarıma yaptım. Sizin gibi inleyen yatak çarşaflarına hayli hayli yaparım."

Banşiler bir süre için sessiz kaldı. İnza'ya soluk, ölü gözlerle baktılar ve sonra, "Nedragaard'ın hanımına sadakatle ve dürüstlükle hizmet edeceğiz, tıpkı daha öncekilere ettiğimiz gibi," dediler.

Bu sözde herhangi bir alay ya da öfke belirtisi olmamasına rağmen, İnza bunun bir tehdit olduğunu anlamıştı. Kelimelerde bir lanetin ağırlığı vardı, hoş olmayan bir şeyin haberi.

Alexi'nin sesi dikkatini banşilerden uzaklaştırdı. Gezinenler'in sonuncusu ana kapıdan içeri giriyordu. Korkunç görünüyorlardı, arkalarında ayaklarını sürüyerek gelen yaşayan ölü ogrelerden biraz daha iyi durumdaydılar. Durmadan yürümek zorunda olmaları onları tükenmenin eşiğine getirmişti. Yüzleri solgun, elbiseleri yırtık pırtık ve kirliydi. Kötü, çabucak yapılmış bir bandaj Nikolas'ın göğsünü çevreliyordu. Piotr'ın bir eli, ya da elinden geriye kalanı, sıkıca bağlanmıştı. Ogreler de, kesilmiş ve yıpratılmıştılar. Bazılarının kolları kopmuştu. Birinin yüzünde derin bir kılıç

yarası vardı. Şişmiş, siyah renkli dili yanağındaki delikten dışarı sarkıyordu.

"Bütün İnvidia ordusu peşimizde. Bütün gece boyunca bizi takip ettiler," dedi Alexi. Yere çöktü. "Soth'un askerleri biz geçer geçmez köprüyü kaldırdılar."

Ne İnvidialılarla ilgili haberler ne de kendi insanlarının çektiği acılar İnza'yı ilgilendirmiyordu. Onu sadece sandığın nerede olduğu ilgilendiriyordu.

"Nerede?" diye gürledi, Alexi'nin yakasına yapışarak.

"Dışarıda, *raunie*," diye cevapladı. "Güvende."

"Güvende mi?" diye inledi Piotr. "Burada hiçbir şey güvende değil. Etrafımızda ölü adamlarla çevrili ve kapının dışında da bir ordu var."

"Ben sizi ölü adamlardan korurum," diye mırıldandı İnza. "İnvidialılara gelince, eminim ki Lord Soth onlarla nasıl başa çıkılacağını bilir. Ne de olsa o bir savaşçı, duvarlarının önünde kamp yapan orduları görmeye alışkın biri."

Aynı düşünce Nedragaard'ın merkezi kulesinin tepesine çıkan spiral merdivenleri tırmanan Kara Gül Şövalyesi'nin zihninde de belirdi. En azından bu, yüz yüze karşılaşabileceği bir problemdi. Kendisini kuşatan bir gücün sancaklarına bakmayalı yüzyıllar olmuştu, ama savaşçı içgüdüleri ve şövalye eğitimi onda ne yapması gerektiği konusunda şüpheye yer vermiyordu.

O ve on üç sadık yandaşı, şövalyelerden oluşan bir orduyu durdurmuştu: Sör Ratelif ve Solamniya düzeninin toplayabileceği en iyi askerler. O zamanlar et ve kandan oluşuyorlardı. Açlık, soğuk ve umutsuzluk da kendilerini kuşatan şövalyeler kadar düşmanlarıydı. Artık değil. On üç ölümsüz savaşçısıyla, Soth kalenin bütün İnvidia ordusunun saldırısına dayanabileceğinden emindi, Malocchio başlarında olsa bile.

Düşüncelere dalmış bir halde, kalenin üst katlarına doğru yürümeye devam etti. İç merdivenler tırmandıkça daha

sıkı ve dar bir daireye dönüşüyordu. Soth basamak sayısının yüzü, sonra da iki yüzü geçtiğini ancak fark etti.

Kalenin tepesindeki ufak bir alana çıkana kadar durmadı. Hayattayken, taşa kaba saba işlenmiş *Est Sularus oth Mithas* yazısında parmaklarını gezdirmek adetiydi. Onurum yaşamımdır. Solamniya Şövalyeleri'nin kutsal Yemini.

Bu yazıyı oraya yıllar önce beş yaşındayken kazımaya başlamıştı, Caradoc'un kız kardeşini örümcekten kurtardığı günün öğleden sonrasında işe başladı. Babası kahramanlıklarını gerçek bir bıçakla ödüllendirmişti. Ufak hançer savaşmaya pek uygun görünmüyordu, ama şimdiye dek kendisine verilen tahta oyuncak kılıçlarla karşılaştırıldığında gerçekten de etkili bir silahtı. O bıçakla bir Solamnia Şövalyesi olma isteğini açıklamıştı, sadece kalenin bu izole bölümünde bulunan nöbetçilere ve kemirgenlere olsa bile.

İşte bu açıklama yine oradaydı. Kelimeler tıpkı Dargaard Kalesi'nde olduğu gibi belli belirsizdi. Orijinal yazı Soth'un yıllar boyunca güneşin Dargaard Dağları'nın ardında batışını izlemek için en tepedeki platforma çıkıp, parmak uçlarını yazının üzerinde dolaştırması nedeniyle yıpranmıştı. Bu detay Nedragaard'da eksikti. Yine de doğru yerdeydi, bir çocuğun beceriksiz çiziminde. *Onun* beceriksiz çiziminde.

Soth İnvidia ve Beyaz Gül hakkındaki meselelerle uğraşmakla öylesine meşguldü ki, kalenin Krynn'deki orijinaline ne kadar benzemeye başladığını fark edemedi. Buraya onu Dargaard'dan ayıran ufak, fakat fark edilir kusurlarından dolayı Nedragaard diyordu. Sağlam kapıların yerinde harabeye dönmüş kapılar vardı. Koridorlar birkaç adım daha uzun veya kısaydı. Soth'un oraya kazıdığı yemin hiçbir zaman orada değildi. Şimdiye kadar. Açıkça görülüyor ki, o kusurlar ve ölüm şövalyesinin ihmalkarlığının neden olduğu belirgin eksiklikler düzeltilmişti.

Merdivenin sonunu belirten yıkıntıları kenara ittirince, soğuk bir rüzgar Soth'un pelerinine asıldı. Kışın kesinlikle

yaklaşmakta olduğu belirten soğuğa aldırmadan, ölüm şövalyesi kalenin en yüksek yerine çıktı. Kulenin üst katlarının harabelerinden, kalenin savunmasını inceledi.

Dev Yarığı dolduran gölgeler, sanki güneş ışığı onları öfkelendiriyormuşçasına bazı parlak sabahlarda yaptıkları gibi oynaşıp duruyorlardı. Bugün kaleyi üç yönden çevreleyen yüksek uçurumların duvarlarında belirgin bir haşinlikle dönüyorlardı. Kendisini yarığın doğu tarafındaki uçurum duvarına bağlayan kıstağın kıyılarına çarpan karanlık da öyle.

Ya da daha ziyade, bir zamanlar onu kıyılarına bağlayan. Tam Nedragaard Kalesi'nin ön kapısının dışında, bir grup yaşayan ölü ogre tahta köprüyü içeri çekme işini tamamlıyordu. Yıkık dış duvarla kıstak arasındaki otuz ayaklık mesafe simsiyah görünüyordu.

Bu savunma önleminin nedeni yarığın doğu kıyısında toplanmıştı. En azından bin İnvidia askerinden oluşan büyük bir kuvvet, oradaki aşırı gelişmiş bahçe mezarını ele geçirmişti. Yarık boyunca güneyden daha da fazlası gelmekteydi. Soth, yoldan gelen her yeni yandaşları aralarına katıldığında ordudan yükselen sevinç çığlıklarını duyabiliyordu.

Bir banşi Soth'un önünde yükseldi. Güneş ışığı onu normalde göründüğünden daha da saydam gösteriyordu, sanki bir hayaletten çok bir hayaletin anısıydı. Ona ikincisi ve bir üçüncüsü eşlik etti. Leedara, Marantha ve Gisela, üç baş işkencecisi, çığlıklar atan ev sahiplerinin liderleri, önünde duruyordu.

"Kurtlar kapında," diye başladı Marantha.

"Mezarlığı ele geçirdiler, toprağın altındaki ölülerini ele geçirdiler," diye ekledi Gisela.

İnza'nın açtığı yara hala hayalet bedeninde görülen Leedara, doğrudan Nedragaard'ın efendisinin önünde havada asılı duruyordu. "Ölülerin sahip olduğun tek şey, solmuş gül. Onları kaybedersen kendini de kaybedersin."

"Yenilme şansım yok," dedi Kara Gül Şövalyesi kendini

beğenmiş bir halde. Doğuya ve güneye doğru işaret etti. "Sithicus'ta yaşayanlar ve ölüler benim savaş narama kulak verirler. Şu anda bile canlılardan oluşan ordum bu aşağılık köpekleri sırtımızdan kovalamak için buraya doğru geliyor."

Sayıca İnvidialıların bin askerini ikiye katlıyorlardı, doğudan elfler ve güneyden ayaktakımı madenciler ve çiftçiler ordusu. Soth'un isteği üzerine, Azrael askerleri toplamıştı. İşgal gücü olarak tasarlanmışlardı, Malocchio Aderre'nin kellesini isteyen ölüm şövalyesi için kılıcının ucu olarak görev yapacaklardı. Eğer daha önce Sithicus topraklarında dövüşmeleri gerekecekse, bu daha da iyiydi. İşgalcileri katletmeleri onları daha da güçlendirecek ve İnvidia kanının tadına bakmalarını sağlayacaktı.

Elfler ortaya çıkıp tercih ettikleri savaş düzenini alırken, Soth bunu bekler bir şekilde onları izliyordu. Madenciler de, kendilerini yaklaşmakta olan çarpışmaya göre hazırladılar. Hatları kendilerine silah olarak seçtikleri kazma, kürek ve baltalar gibi düzensizdi. Dizilişlerdeki fark fazla önemli değildi. Soth her iki ordunun da kuşatmayı kolaylıkla kırabileceğinden emindi.

Bahçe mezarlıktan bir çığlık yükseldi, burası üç ordunun karşılaşması için uygun bir yerdi. Soth'un duyduğu sesler savaş sesleri değildi, ölenlerin çığlıkları da değildi. Bu dostluk çığlığıydı. Üç ordu artık bir bütündü.

Nedragaard Kalesi kuşatması başlamıştı.

15

Üç farklı ordunun birleşme çığlıkları Nedragaard Kalesi'nin duvarlarından yankılandı, Büyük Yarık boyunca yayıldı, ve sonunda sustu. Müttefik üç kuvvetin liderleri bir an için durdu, önlerinde duran ve ulaşılması imkansız görünen kaleye bakmak için dönmeden önce, arkadaşlığın parıltısında yıkandılar. Mutluluk çığlıkları gitmiş, uzun yürüyüşlerini tamamlamanın verdiği rahatlık bitkinliğe dönüşmüştü.

Hepsinin canını sıkan soruyu dile getiren, güneyden gelen madencilerin ve çiftçilerin kumandanı Gerhard oldu. "Evet," diye sordu kabaca, "şimdi ne yapıyoruz?"

Har-Thelen'li bir soylu olan elf generali Ulrisch, "Kıstak önden yapılacak büyük çapta bir saldırı için çok dar," diye belirtti. "Belki de yarıktan gizlice saldırıp birkaç düzine adamımızın kaleye yer altından girmesini bekleyebiliriz. Köprüyü yeniden kurarlar ve geri kalanımızın içeriye—"

"Kim bu gölgelerin içine inecek kadar aptal olabilir ki?" diye araya girdi Gerhard.

"Elbette ki, madencileriniz," diye burnunu çekti elf. "Karanlığa alışkınlar. Ayrıca yarık hakkındaki o hikayeler çok saçma. Burası sadece yerdeki deliklerden biri daha."

"Pekala, o halde senin elfler gidebilir," dedi Gerhard. "Ne de olsa, senin fikrin."

Tüyler ürpertici bir ogre olan İnvidia kuvvetlerinin eski kumandanı Onkar, garip sesler çıkartarak güldü. Birden bir zamanlar burnunun yer aldığı boşluğu delicesine kaşımaya

başladı. Burnundan sesler çıkartarak gülmek her zaman oradaki yırtık etini kaşındırıyordu.

"Sence bu odunları neden taşıyoruz?" diye sordu Onkar, bahçe-mezarlığının ortasında yığılmış odunları işaret ederek. Kuzeyden gelen ogreler ve paralı askerler, Azrael'in sadakatlerini satın almak için verdiği altın ve gümüşleri şıngırdatarak, görev bilinci içerisinde yığına daha da fazla odun eklediler. Artık orada oldukça büyük bir ev yapacak kadar fazla kütük vardı.

"Kuşatma makineleri," diye belirtti elf. "Elbette. Bu benim bir sonraki önerim olacaktı. Yalnız, kaleye atacak bir şeyimiz yok."

"Elfler," diye homurdandı Gerhard. "Bol bol elfimiz var."

Onkar ayağını üzerine koyduğu dev granit mezar taşından çekti. Mezar taşı süslüydü, üzerinde *Gelbmartin* ismi kazılıydı ve kalenin kahyasına ait olduğunu belirten bir işaret vardı. Ogre eğildi ve onu yerden koparttı. "Bunlar çarpınca iyi bir etki yapar," dedi. "Cephanemiz bitince, kazıp ölüleri de çıkartır ve onları da atarız."

Gerhard ve Ulrisch vahşiye baktı. "Kaba, ama yaratıcı," dedi elf en sonunda. "Sen. . . cephanenin toplanma işiyle ilgilen, Onkar ve biz ikimiz de mancınıkların yapımına başlayalım." Bir kolunu Gerhard'ın omzuna doladı ve onu vahşiden uzağa çekti. "İşçilerimizin işbölümünü nasıl yapacağımızı tartışalım."

Duyma mesafesinden çıktıklarında, elf mırıldandı, "Sana bu durum hakkında garip gelen bir şey yok mu?"

Gerhard omuzlarını silkti. "Garip? Sivri kulaklı şarapçıların bir zamanlar cesur olmaları gibi mi—bu tür bir gariplik mi?"

Yüzünde kızgın bir ifadeyle, Ulrisch gömleğinin kolunu sıyırdı. Kolu bileğinden dirseğine kadar yara bere izleriyle doluydu. "Demir Tepeler'deki ırktaşlarım tarafından yaka-

lanmıştım. Kaçmayı başarana kadar kolumu ve vücudumun görmek istemeyeceğin yerlerini parçaladılar." Gömleğinin kolunu düzeltti.

Gerhard belinde asılı olan gümüş *politskara* baltasına vurdu. "Ben de birkaç kişinin derisini yüzdüm. Hiçbiri kaçamadı, elbette. Yine de, eğer o tür bir işkenceye dayanabilmişsen benimle bir arada olmanda bir sorun yok."

"Çok mutlu oldum," dedi elf ağırbaşlılıkla, "ama yine de ilk sorumu yanıtlamadın." Gerhard'ın yüzündeki boş ifadeyi gören Ulrisch, "Durumumuz. Durumumuzda bir gariplik yok mu? Örneğin, Azrael nerede?"

"Madende," dedi Gerhard çabucak.

"Ve o olmadan, bizim burada tam olarak ne elde etmemiz gerekiyor?"

Politskara sessiz kaldı.

Ulrisch başıyla sertçe onayladı. "Anlamaya başlıyorsun. Kaleye girmeyi başarsak bile, burada Soth'a karşı kim duracak?"

"Kandırıldık," diye homurdandı Gerhard.

"Kullanıldık," diye düzeltti elf. "Biz sadece dikkati başka yöne çekmek için varız, fazlası değil."

Gerhard toprağı tekmeledi ve Büyük Yarık'taki yaratıklar kadar aşağılık bir dizi küfür etti. "O halde bu konuda ne yapacağız?" diye sordu biraz sakinleşince.

"Bize verilen rolü oynayacağız," diye yanıt verdi elf.

"Neden gitmiyoruz?"

"Biz ayrıldıktan hemen sonra Azrael senin baltalı dostlarının bir kısmını Har-Thelen'e yerleştirdi," diye belirtti Ulrisch sızlanarak. "Ben biz savaşırken onun şehri korumasını tuhaf bir şekilde düşünceli bir hareket olarak düşünmüştüm. Korkarım ki ona ihanet edersek veya bu kuşatmada iyi bir iş yapmazsak, döndüğümüzde hiçbirimiz ailesini sağ bulamayacak."

Gerhard gözlerini sıkıca kapatarak, askerlerinin aileleri-

nin onların dönüşünü beklediği kamp yerini gözünde canlandırdı. Orası da, *Politskara* tarafından korunuyordu. "Hepimiz öldük," diye mırıldandı.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi elf. "İnvidialıları—özür dilerim, *eski* İnvidialıları—ön saflara yerleştirmeyi teklif ediyorum. Para keselerinden gelen şıngırtılara bakılırsa, tehlikeyi fark edemeyecek kadar iyi bir ödeme almışlar." Nedragaard Kalesi'nin ateşle kararmış duvarlarını incelemek üzere durdu. "Ve umut et."

"Ne için?" diye sordu Gerhard.

"Söth'un Azrael'in planını ortaya çıkarmasını, bu her ne ise, ya da cücenin planında başarılı olmasını." Elf belli belirsiz bir iç çekti. "Hangisi olduğu önemli değil, Nedragaard lordu bizi kamburundan atmaya karar vermeden önce olsun yeter."

* * * * *

"Bana gelin, şövalyelerim!"

Ana hole bakan galeriden, Lord Soth on üç ölü savaşçının kale etrafındaki çeşitli mevkilerinden geldiğini gördü. İlk giren Wersten Kern'di, hayattayken en sadık olan adamı. Ölümde de, en sadık olanı oydu—eğer sadakat bu ayağını yere sürüyen iskeletlerin sahip olabileceği bir özellikse. Onlarda en azından bu özelliğin gölgesi vardı. Soth için, bu kadarı yeterliydi.

Farold, Valcic ve Vingus, ayrılmaz Kılıç Şövalyeleri, birlikte geldiler. Meyer Seril her zamanki gibi ana kapılardaki yerini aldı. Derik Acımasızkatip ise sanki başka, daha önemli bir görevden alıkonmuş gibi en son içeri girdi. Bir zamanlar, Kılıç Şövalyesi bir kelime üstadıydı. Geç kalma nedenleri toplanan şövalyeleri her zaman kahkahaya boğardı. Çenesi sessizce hareket etti, hikayesi çürümüş dilinin kalıntıları arasında sıkışmıştı.

Toplanan on üç savaşçı gözsüz kafataslarını hükümdarlarına çevirdiler. Ancak, Soth konuşmaya başlayamadan, holde başka bir ses yankılandı.

"Kuşatma nasıl gidiyor, kudretli lordum?"

İskelet şövalyeler gölgelerle kaplı kürsüye baktı. Tereddüt ettiler, sonra dizlerinden birini yere koyarak diz çöktüler. Soth galerinin tırabzanına dayandı. Tahtının yanında yer alan tahta sandığın üzerine tünemiş Vistani kızını görebilmek için eğilerek doğrudan aşağıya bakmak zorunda kaldı. Uzun zaman önce, orada başka bir koltuk daha duruyordu, kalenin hanımına, Soth'un karısına ait bir koltuk.

"Şövalyelerim seni birisiyle karıştırıyorlar," dedi Soth soğukça. "Sen de kendini bir konuktan fazlasıyla karıştırıyorsun." Ölüm şövalyesinin sert ses tonu bu tür uygunsuzlukları kolaylıkla göz ardı etmeyeceğini açıkça belirtiyordu.

"Hakaret etmeye niyetim yoktu," diye karşılık verdi İnza. "Askerlerinizi başka bir yere yollamadan önce size endişelerimden bahsetmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Annene verdiğim sözü tutacağım. Burada benim korumam altında güven—"

Neredeyse yarım saattir durmuş olan bombardımanın nihayet yeniden başlamasıyla, Nedragaard taşın taşa çarpmasının çıkardığı seslerle yankılandı. Ancak mermi kalenin kendisine çarpmamış; kuzeydeki kaya tabakasına düşmüştü. Mancınıkları yönlendiren mühendislerin nişan alma becerisi, kaleye beş saat boyunca ara sıra attıkları taşlarla gelişmemişti. Ancak bu durum Soth'u rahatlatacağı yerde, adamların beceriksizlikleri onu daha da sinirlendiriyordu.

Ölüm şövalyesi kuşatma ordusuna doğru işaret etti. "Burada yalnız başına olsaydın bile onlardan korkmana gerek yoktu. Bu bir saldırı değil. Bu bir baş ağrısı—bir dakika bile daha geçmeden bitirmeye niyetli olduğum bir baş ağrısı."

İnza ayağa kalktı ve holün ortasına doğru ilerledi. Göl-

gelerden çıkınca, iskelet savaşçılar saygı ile durdukları yerden kalktılar. " 'Baş ağrısı,' " diye yüksek sesle düşündü. "Belki de. Bu saldırı size karşı bir tehdit oluşturmuyor. Tabi ki şey olmadıkça. . . "

"Çıkar ağzındaki baklayı, kadın," diye gürledi Soth. "Çekingen rolünü oynamayı pek beceremiyorsun."

"Bu umutsuz kuşatma büyük bir gücün yaptıklarını gizlemek için dikkatinizi çekmeye yarıyor," diye yanıt verdi birden, "dikkatinize daha layık bir düşman."

Soth galeriden hole kıvrılan merdiveni inmeye başladı. "Düşman konusunda eksiklik çekmiyorum," dedi inerken. "Bunda hepsinin elini görebiliyorum—Aderre, Beyaz Gül, o hain köpek Azrael."

"Azrael. Kendi insanlarınızı size karşı kışkırtan o olmalı," dedi İnza. En sonunda kaleye isabet eden bir mermi bu yorumun altını çizdi.

"Aderre'nin akıncılarına aptalca para verip, onları bu ahmakça kuşatmaya dahil eden o," diye ekledi Soth. "O, 'büyük bir güç' değil, sadece kurnazlığının yeterli olduğunu düşünen bir hain."

Ölüm şövalyesi artık hole varmıştı, yaklaşırken İnza saygıyla eğildi. "Göz önüne alınması gereken kişi Beyaz Gül, kudretli lordum," dedi Vistani. "Tarroka kartlarında geleceğinize baktığımda, onun varlığı belirgin bir şekilde görülüyor. Gelin, size göstereyim."

Soth'u kürsüye götürdü. Orada, bizzat tahtın üzerinde, dokuz kart haç şeklinde dizilmişti. Büyüktüler ve karmakarışık çizimler içerisinde tahtın uçlarına doğru dizilmişlerdi. Soth, kırmızı mürekkebi platformu örten karanlıkta bile görebiliyordu. Bu deste kanla karıştırılmış bir boya maddesiyle yapılmıştı.

Haçın ortasındaki kart zırhlara bezenmiş, göğsünde güller ve yalıçapkını motifleri olan bir şövalyeydi. Bunun Soth'tan başka birisi olması imkansızdı, ancak figür lanet-

lenmesinden önceki haline aitti. "Bu annemin destesiydi," diye açıkladı İnza. "Kılıçların ana kartının üzerine başka kimin resmini çizebilirdi ki? Bu savaşçıların takımıdır."

Vistani savaşçının altında yer alan iki kartı gösterdi. İlki mezardan çıkan bir hayaleti temsil ediyordu. "Bu sizin yakın geçmişiniz," dedi İnza. "Bir güç eski bir hesabı kapatmak için uyanıyor, size unuttuğunuz eski yükümlülükleri hatırlatmak için. Onun altındaki kart uzak geçmişiniz: Masum."

"Geçmişimde hiçbir masumluk yok," dedi Soth.

"Kart belirli bir zamanda kendini savunamayacak kadar güçsüz olan birini temsil edebilir, kendisinden istifade ettiğiniz birisini," diye belirtti İnza. "Yoksa normalde çok güçlü birisi olabilir. Bence her iki kart da, Gül'ü simgeliyor. Annemin bana söylediğine göre, onun geçmişinizden gelen bir savaşçı olduğunu düşünüyormuşsunuz, görülecek bir hesabı olan birisi."

"Kitiara," dedi Soth.

Masum olmasa da, ölüm şövalyesi onun vücudunu Yüksek Büyücülük Kulesi'nden alırken Kitiara çaresizdi, ölüyordu. O zaman ondan korkmuştu, onu sonsuza kadar eşi olması için mezardan çıkaracağından korkmuştu. Elbette ki, Soth'un amacı da buydu. Krynn'den cehenneme çekilmiş, o da başarmak istediği bir amaç olarak kalmıştı.

"Belki de," diye mırıldandı Soth. "Belki de."

"Rakiplerinizi belirlemek daha kolay," dedi İnza. Savaşçının sağındaki diğer kartı gösterdi. "Hain. Bu sadece Azrael olabilir. Onun arkasında Şarlatan var. Bu kadın sizin esas düşmanınız. Resmi görüyor musunuz—bir maskenin ardında gizleniyor, sizin Beyaz Gül gibi sahte bir kimlik."

Soth elinin bir hareketiyle diğer kartları işaret etti. "Bunlar bana ne planladıklarını ya da onları nasıl durdurabileceğimi söylüyor mu?" diye sordu.

İnza gülümsemesini bastırdı. Kartları tam olarak o amaçla dizmişti, Lord Soth'u istediği gibi yönlendirmek için. Fa-

kat kalan dört karta bakınca—Soth'un müttefiklerini ve geleceğini gösteren kartlara—üzerini bir korku dalgası kapladı. Bunlar dikkatle seçtiği kartlar değildi.

"Evet?" dedi Soth sabırsızca.

"Savaşçının solundaki bu kartlar sizin yanınızda savaşan güçler," dedi, düşüncelerinde çaresizce onlar için mantıklı bir anlam bulmaya çalışarak. "Onların hareketlerini görmeyebilirsiniz, ama onlar sizin için önemli."

İlk kartı, paraların ikincisini, kaldırdı. "Hayırsever. Bonkörce veren, hareketi yapmaktan başka bir karşılık beklemeyen birisi." İlkine yapışmış bir diğer kart yere düştü. Kabartmaların sekizincisiydi: Piskopos. "Bu kişi katı bir kuralla bağlı. Ya da bir şekilde birbirine bağlı iki müttefik var, biri kuralı veriyor, öbürü kuralın yerine getirildiğinden emin oluyor."

Bir sonraki kart, Soth'un en önemli müttefikini gösteren kart, yıldızların dördüncüsü olmalıydı: Feragat Eden. Kartın çizimi—kristal küreli, kuzgun-saçlı bir kadın—İnza'ya, hatta Soth'a bile açıkça belirgin bir bağlantıyı işaret edecekti. Ancak orada duran kart Uşak'tı. Silahsız, zırhsız figür, dost mu düşman mı olduğunu bilmediği, sislerle kaplı üç adama bakıyordu.

"Diğer müttefikiniz sanırım benim," diye yalan söyledi İnza. "Karttaki kişi çaresiz, kendisini tehdit eden adamlarla çevrili: Siz yardımıma gelmeden önce benim ormandaki halim."

Kalan iki kart gelecekteki olayları önceden bildiriyordu. Yakın gelecek öfkeyi ve hiddeti temsil eden, Yaratık tarafından domine edilmişti. Ay ışığı altındaki bir kalenin—bu Nedragaard olmalıydı—içerisinde sıkışıp kalmış Büyük Kule, uzak geleceği ifade ediyordu. Eğer İnza geleceği doğru yorumlamak isteseydi, öfkenin Soth'un mahkumiyetini sürdürebileceğini söylemesi gerekirdi. Bunun yerine, ona tam zıttını söyledi. "Eğer öfkenizi dinler ve Yaratığı öldürürse-

niz," diye belirtti ciddiyetle, "zincirlerinizden kurtulursunuz."

"O halde kartların benim zaten karar verdiğim yolda ilerlememi onaylıyor." Soth döndü ve kürsüden uzaklaştı. "Son adama kadar katledilmelerini istiyorum," dedi ölüm şövalyesi iskelet askerlerine. "Banşiler yanımızda at sürecekler. Kemikten oluşan at arabalarını hazırlasınlar."

İskelet savaşçılar daha şimdiden avluda dolaşmaya başlayan ölü atlarına yöneldiler. Soth onlara katılmak için giderken, İnza arkasından seslendi. "Elbette ki, Azrael gibi bir korkak kendisini tehlikeye atmayacaktır."

"Elbette. Bir yerlerde saklanıyordur, muhtemelen Sesler Gölü'nde yönetmesi gereken savaşı dinliyordur."

"Sesler Gölü!" diye haykırdı İnza. "Eğer o ve Gül orayı biliyorlarsa bu savaş daha şimdiden kaybedildi!"

"Ne diyorsun?"

"Annemi öldüren tuz gölgeleri orada üretildi," diye açıkladı İnza delicesine, "ama onlar tehlikelerin en azı. Gölün suyunu kullanarak birinin Sithicus'taki bütün gölgeleri kontrol etmesine olanak tanıyan ayinler var."

Soth yanıt vermedi. Bunun yerine kılıcını çekti ve tahtın yakınındaki gölgeye daldı. Bir an sonra dönmüştü. Turuncu gözleri ateşle yanıyordu. Ondan yayılan soğukluğun yoğunluğu İnza'nın nefesinin kesilmesine neden oldu. "Yol tıkalı. Madenin etrafındaki alanı bana karşı mühürlemiş."

"Başladılar!" diye inledi İnza. "Sadece birkaç saatiniz var. Ayini öğleden sonra ilerleyen vakitlerde tamamlamaya çalışacaklar, gölgeler en uzun olduğu anda."

"Beni madenden fazla uzak tutamazlar," diye gürledi Soth, tekrardan gölgelere doğru giderken.

"Yapabileceğim ufak bir büyü var," diye bağırdı İnza onun ardından. "Kaleyi Azrael ve Gül'ün yapabileceği kara büyülerden korumaya yardımcı olacaktır."

"Kendini uygun gördüğün şekilde koru," diye yanıt

verdi Soth, bir kez daha gölgelerin içinde kaybolurken.

Ölüm şövalyesi İnza'nın tahta sandığını açtığını ve içinde bir çocuk gibi yatan büyük, siyah şişeyi görmedi. Yine de, Veidrava'nın biraz dışındaki yolda, büyük kaya uzantısının gölgesinden çıkarken, üzerine bir şeyler hissettiğini belirten bir titreme geldi.

Ölüm şövalyesi cesurca açıklığa adım attı. Madene doğru ilerlerken, kendi gölgesi yanında ilerliyordu. Ara sıra, oynayan gölgeye bakmaktan kendini alamadı. Gölge gibi şeylerde güç olduğunu biliyordu, tıpkı bitkilerin ve hayvanların gerçek isimlerinde olduğu gibi. Kendisi de biraz büyü yapsa da, Soth bu tür büyüleri sevmiyordu. Her nedense bu korkakça geliyordu, suikastçıların işiydi, savaşçıların değil.

Daha şimdiden on yıllıkmış gibi duran terk edilmiş madenci kampından geçerken, bu konuyu düşünüyordu. Fareler mezbele gibi evlerin arasında dikkatsizce dolanıyordu. Pencere pervazlarında böcekler kümelenmişti. Kampın yol kesişiminde asılı duran iki cesedin üzerine leş kargaları tünemişti. Soth geçerken ona dikkatle baktılar, onun cesetlerin üzerinde kalmış son birkaç parça eti paylaşmak isteyen bir rakip olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

Ambrose'nin dükkanını geçerken Nedragaard'dan gelen ölüm şövalyesinin üzerine çöken öfke her nedense biraz azalmış, öfke yerini soğuk bir kararlılığa bırakmıştı. İlerde madenin kuleleri görünüyor, gölgeleri aşağıdaki tepelere düşüyordu. Eğer İnza'nın dedikleri doğruysa, düşmanları birazdan ayine başlayacaklardı, gölgeler birleşmeden önce. Soth yürüyüşünü hızlandırmadı. O, bu ülkenin lorduydu. Ondan kaçamazlardı.

Görünmez duvarla karşılaştığında bile, onun doğrudan Nedragaard'dan girmesini engelleyen bariyerin aynısı, sakinliğini korudu. Eski kılıcıyla görünmez kalkana vurdu. Duvara darbe üzerine darbe iniyordu. Her darbe kıvılcımlar çıkartıyor ve havada mavi-beyaz bir iz bırakıyordu. Yarıklar

çabucak kapanıyor, fakat Soth darbe üzerine darbe indirmeye devam ediyordu. Kısa bir süre sonra yamaç insanı sarsan bir sesle titredi, Soth'un amansız saldırısı karşısında bükülen mistik engelin sesiyle.

Duvar çökmeden, başka, daha korkunç bir ses duyuldu—Nedragaard banşilerinin üç perdeli çığlığı. Lord Soth'un yanında belirirlerken, çığlıkları Veidrava'nın üzerindeki havayı yardı. Bir zamanlar güzel olan elf yüzleri keder ve neşenin korkunç bir bileşimi ile büzülmüştü.

"Aldatılmış!" diye inledi hiç susmayan hayaletler üçlüsü.

"Kandırılmış," diye çığlık attı Leedara.

Marantha kendisini Soth ile görünmeyen duvarın arasına yerleştirdi. "Yağmalanmış," diye ekledi.

Gisela'nın hayalet dudaklarında müstehcen bir gülümseme vardı. "Lord Loren Soth," dedi sonunda. "Nedragaard Kalesi'nin Aldatılmış Lordu."

Kelimeler tanıdıktı, elf kızlarının yıllar önce Soth'u karısı İsolde'nin ihanetine karşı uyardıklarında kullandığı kelimelerle hemen hemen aynısıydı. Ölüm şövalyesi sadece şunu söylemek için bariyerdeki saldırısına ara verdi: "Defolun. Şu anda çoktan unutulmuş oyunları sahneleme zamanı değil. Beni aldatacak bir kadınım yok."

"Bu zulüm yeni," dedi Leedara, "ama senin lanetin kadar eski."

"Evine bir yılanın girmesine izin verdin," diye fısıldadı Marantha. "Kaleyi hizmetkarlarına karşı mühürledi."

"Ne?" diye gürledi Soth.

"Senin şövalyelerin ve bizim kız kardeşlerimiz kuşatmacılara saldırırken, çingene cadısı eve girmemizi engelleyen koruma büyüleri yerleştirdi," dedi Gisala. Ölüm şövalyesinin etrafında daireler çizerek, onunla alay etti. "Hiç şüphesiz, senin de evine girmeni engelledi, ama yalnızlık çekmeyecek."

"Kalenin koridorları yaşamla dolacak," diye belirtti Leedara.

"Düşmana kapılarını ardına kadar açtı," diye açıkladı Marantha, "bizim bile içeriye girmemizi engelledi. Kale ellerine geçti."

Soth'un göğsünde alevlenen ateş tanıdık olduğu kadar eskiydi de. Öfke her şeyi ele geçirdi, fethetti. Akıl ve mantık onun önünde diz çöktü. Atmayan kalbinde kalan ne gibi merhamet kalıntısı varsa, kavruldu ve soldu. "Onurumla onu hayatta tuttum," dedi ölüm şövalyesi. "Onurum üzerine yemin ederim ki İnza Magdova üzerime yığdığı her aşağılama için bin kez ölecek."

Lord Soth madenden uzaklaştı. Azrael'in orada saklandığından ya da cücenin bir ayin tertiplediğinden şüphe etmiyordu. Ayinin haine Sithicus'taki bütün gölgeleri kontrol etme gücü verebileceğinden de şüphesi yoktu. Sesler Gölü'nü Soth bizzat görmüş ve sularının potansiyelini hissetmişti. Bunların hiçbiri önem taşımıyordu. Önemli olan tek şey intikamdı.

Ölüm şövalyesi kendisini takip eden banşilerle birlikte gölgelerin içerisinde kaybolurken, Ganelon bir köşeye atılmış varillerin arkasındaki saklanma yerinden dışarı çıktı. Lord Soth'u, eski arkadaşlarından kalan var mı diye görmeye gittiği Ambrose'nin dükkanından görmüştü. Bir an için, ölüm şövalyesinin görünmeyen bariyere vurduğunu gördüğünde, kalbi umutla doldu. Belki de burada, müttefik olabilecek birisi vardı, Azrael'e karşı durabilecek daha değerli bir rakip. Ama bu olmamalıydı. Bu görev sadece onun olmalıydı.

Ganelon artık sessiz olan tepeye doğru ilerlerken, bacak desteğinin çıkardığı ses banşilerin çığlıkları kadar kulak tırmalayıcı geliyordu. Yolda, Soth'un durduğu noktaya ulaştı. Hava hala ısıtılmış çelik ve başka bir şey daha kokuyordu, normalde madenin çevresinde duyulan tuz kokusundan çok

daha şiddetli bir tuz kokusu. Ganelon bir eliyle ileri uzandı. Soth'un yolunu tıkayan görünmez duvar her ne ise, onunla karşılaşmayı bekliyordu. Onun yerine zayıf bir direnişle karşılaştı, sanki hava soğuk, durgun bir suya dönüşmüştü. Gözlerini kapattı ve içeri doğru adım attı.

Bariyeri geçerken, altındaki toprakta bir çizgi belirdi. Kuru toprağa saçılmış suyun oluşturduğu eğri büğrü bir çizgiydi, ve tepenin zirvesini çevreliyordu. Ganelon bu karanlık çizgiye dokunmak için eğildiğinde, çizgi parmaklarından kaçındı. İnce karanlık çizgi bir yılan gibi kıvrıldı, her iki tarafında oluşan dalgacıklar kaybolmadan önce biraz daha geri çekildi. En sonunda, geri çekilecek yeri kalmayınca, çizgi koptu. Yok olmadan önce bir an için mavi-beyaz renkte parladı.

"İyi bir numara," diye seslendi biri tepeden. "Bunu bana da öğretmelisin."

Ganelon kulağa hoş gelen bu sesi tanıdı ve konuşan kişiyi bulmak üzere harekete geçti. Makine Evi'nin gölgesinde, parçalanmış duvarın enkazının içerisindeki temizlenmiş, ufak, dairesel bir alanın içinde onu buldu.

Kanlı Ayakkabı Tamircisi kendisini yerden kaldırmak için boş yere çabaladı durdu. Yırtık pırtık elbiseleri kanlanmıştı. Çoğu kendi yaralarındandı. Parmakları kırılmış, göğsünden et parçaları kopartılmıştı. Kanla kaplı aletlerinin yanında güzel saçlarından tutamlar vardı. Gümüş makaslar, iğneler ve bıçaklar ya bükülmüş ya da kırılmıştı.

Tamirci Ganelon'a bakınca, bir an için yüzü yokmuş, sadece hamurlaşmış etleri varmış gibi göründü.

"Ben onu durdurmak için buradayım," dedi Ganelon sadece.

"Yürüdüğün yolu biliyorum," diye karşılık verdi Tamirci şişmiş dudaklarının arasından.

"Elbette biliyorsun," dedi Ganelon. Tamirci'nin ayağa kalkmasına yardımcı olmak için uzandı ve aynı o soğuk,

durgun su hissini yaşadı. Burada da büyülü engeller vardı, Tamirci'nin kaçmasını engellemek için üzerine dolanmış büyülü engeller. Toprakta çizgi oluşunca, uzandı ve onu kırdı.

"Ölmüş olan kimse bunu geçemez," diye tekrarladı Tamirci melodik sesiyle. "Sadece canlı olan birisi onu kıramaz.' Ufak. . . konuşmalarımız esnasında, Azrael bunları söyleyerek benimle alay ediyordu. Büyülü engelleri kendisinin bile kıramayacağı bir şekilde yerleştirdi." Peleriniyle yüzündeki kanı sildi. Hasar göründüğü kadar büyük değildi. "Eminim ki, bunu yapabilecek birisinin olduğunu hayal bile edememiştir."

Ganelon ayağına baktı. Ölü adamın ayak tabanları onu "sadece" yaşayandan fazlası yapıyor ama gerçekten ölü yapmıyordu.

Tamirci oturdu. "Vaktim olsa, kendimi dikecektim," dedi ilgisizce. İğnelerinden birini yerden kaldırdı, içinde bulunduğu aşağılayıcı duruma kaşlarını çatarak. "Ancak her ikimiz için de pek bir şey kalmamış."

"O halde, bitti," dedi Ganelon.

Tamirci gökyüzüne doğru işaret etti, alacakaranlığın ilk belirtileri gözükmeye başlamıştı. "Hayır," dedi. "En sonunda başlamaya hazırız."

Ganelon gözleriyle Tamirci'nin bükülmüş parmaklarını takip etti. orada, üstlerindeki sonsuz maviliği bozan ufak, kızıl renkli bir leke vardı. Ganelon bir süre sonra bunun kırmızı bir ay olduğunu fark etti.

"Gül'e varmayı başardılar," dedi Tamirci. "Helain ve diğerleri."

"O iyileş—?"

"Yaratık sözünde durdu." Tamirci neşeyle güldü. "Sanki sözünü tutmamayı hayal edebilirmiş gibi! Hayır, Helain'in deliliği kaldırıldı."

Tamirci ayağa kalktığında, Ganelon onun yaralarının iyileşmeye başladığını görebiliyordu. Hatta elbiseleri bile ken-

dini düzeltiyor gibiydi. Solgun renklere bezenmiş adam bir elini Ganelon'a uzattı. Elinde gümüş bir bıçak vardı, aletlerinin en az zarar görmüş olanı. "Bunu al," dedi. "Sana yardım etmek için kalırdım, ama—"

"Senin yolun başka bir yere gidiyor," diye bitirdi Ganelon. Minnettar bir şekilde bıçağı aldı ve bir omzunda taşıdığı kalın tüylü torbaya koydu. "Ne de olsa," diye ekledi genç adam gizli kapaklı, "sana ihtiyacı var."

Bu yorum bir an için Tamirci'yi şaşırttı. Sonra ciddi bir şekilde bunu başıyla onayladı; İnvidia casusu ölmeden az önce ona kim olduğunu sormuştu. Ganelon bunu biliyordu.

Bir gülümsemeyle ve geniş kenarlı şapkası ile verdiği ufak bir selamla, Kanlı Ayakkabı Tamircisi Makine Evi'nin uzayan gölgesinin içinde kayboldu.

Madenin girişine doğru ilerlerken, Ganelon Tamirci'yi bekleyen kavuşmayı ve kendisi ile Helain'i bekleyen kavuşmayı düşündü. Pek muhtemel gözükmüyordu, ama yine de son birkaç haftada o kadar çok imkansız şey gerçek olmuştu ki, umudunun yok olmasına izin veremiyordu. Şu anda bile, ikinci bir ay gökyüzünde yerini almıştı, Helain'in ayrılırken ona verdiği gül kadar kırmızı bir ay.

Ganelon gülü dikkatle torbasından çıkardı. Onu güvende tutmak için teneke bir kutunun içine yerleştirmişti. Ama şu anda bunun boşuna olduğunu görüyordu. Sithicus topraklarında uzun süre kalan bütün kırmızı güller gibi, bunun da kırmızı yaprakları siyaha dönmüştü.

Solmuş çiçeğin elinden düşmesine izin verdi. Bir an sonra, onun ardından madene girdi.

16

Ganelon çığlıklardan dolayı doğru yöne gittiğini biliyordu. Çığlıklar ve iniltiler madenin derinliklerinden, onların hiç gitmediği kadar derinden geliyordu. Veidrava'nın derinliklerinde bir sürü terk edilmiş tünel vardı, bir kısmına su basmıştı, diğerlerinde ise kazmaya değecek kadar tuz yoktu. O terk edilmiş şaftlardan birinde bir şapel bulunması gerekiyordu. Ganelon neredeyse acil durum ipleriyle kendisini madenden aşağıya kademe kademe sarkıtmaya başladığından beri, şapelin gideceği yer olduğunu biliyordu.

En sonunda dünya dışı seslerin geldiği tünele vardı. Ganelon şu kadarından emindi ki, bu patırtıya neden olan sesler insan sesi değildi. Son günlerde ölü ve lanetli yaratıkların çığlığını bu sesi ayırt edebilecek kadar çok duymuştu. Bu acayip seslerin evim dediği yerin bu kadar yakınında olması onu şaşırtmadı. Daha çok, önceleri nasıl bu kadar kör olabildiğine hayret ediyordu.

Dikkatlice, tünelde ilerlemeye başladı. Çok geçmeden, hafif, mavi bir ışık enkazlarla kaplı tüneli aydınlattı ve Ganelon beraberinde getirdiği lambayı söndürdü. Onu hala üzerinden duman tüter bir halde, duvara yarılmış boş bir oyuğa bıraktı.

Ganelon oyuğun etrafındaki yontulmuş çiçek figürlerini fark etmedi, tünel geniş bir hole doğru açılırken her iki yanında duran özenle yontulmuş av köpeği ve diğer yaratıkların heykellerini ancak fark etti. Meşalelerin ışıklarını gök-

mavisi bir parıltıyla yansıtan tavan, fazla dikkatini çekmedi. Bir zamanlar bu nesnelerin işçiliği onu hayrete düşürürdü. Şimdi bu yerleri sadece düşmanlarından gizlenebileceği veya düşmanlarının ona saldırabileceği yerler olarak görüyordu.

Ganelon gizlenerek heykelden heykele ilerler ve holün sonundaki meşaleyle aydınlatılmış odaya gittikçe yaklaşırken, etrafında tuhaf çığlıklar yankılandı. Açık kemerden, göz ucuyla duvarlarda dönüp dolaşan gölgeleri gördü. Orada Azrael'in gerçekleştirmeyi düşündüğü korkunç ayinin beklentisi içerisinde, dans eden yüzlerce adam bulacağını düşünüyordu. Ancak Ganelon odaya, erimiş sıralara ve dağılmış sunak taşına daha iyi bir açıdan baktığında, bu gölgelerin ölümlü birer kaynakları olmadığını fark etti. Onlar karanlığın oluşturduğu vücutlar, tuz gölgeleriydi ve yaklaşmakta olan mücadeleyi kutluyorlardı.

Gölgelerin seslerinin duyulmasını sağlayan tek şey sayıları, hepsinin çıkardığı tıslamaların bileşimiydi. Aynı özellik nedeniyle Ganelon Kara Şapel'e adım attığında, hiçbiri diğerlerini uyarmak için sesini bu gürültünün üzerine yükseltemedi.

Zemin toplanmış tuz gölgeleriyle kararmıştı, fakat Ganelon'un ayak tabanları onları pis kokulu su gibi geriye sıçratıyordu. Vistani kampında olduğu gibi, kayıp ruhlar ayaklarındaki ölü tabanlarından çekiniyordu. Kubbeli odada dolanıp duruyor, köşelerde gizlenmiş heykellerin üzerinde kıvrılıyorlardı. Bazı yerlerde en yaygaracı gölgeler vücutlarını yerden ayrılmaya zorluyordu. Şekilsiz örümcekler gibi Ganelon'a doğru üşüştüler. Yine de ölümle kaplı etine dokunamıyorlardı.

Sunak taşı Azrael'in seremonisi için hazırdı. Lekeli ve kutsallığı kaybolmuş taşın üzerini siyah bir örtü kaplamıştı, ortasında da abanoz bir kadeh duruyordu. Kadehin çevresinde bitki ve hayvan parçaları vardı. Ganelon, Malocchio

Aderre'nin kendisine verdiği ufak haşhaş tohumu torbasını açtı. Dikkatlice birkaç tanesini kadehin içine boşalttı, sonra da kalanları yeşillik ve hayvan parçalarının arasına gizledi. Torbayı paltosunun içine geri koymuş ve sunak taşının önünde duran büyük fıçı ile ne yapacağını düşünüyordu ki, tanıdık bir ses onu durdurdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ambrose.

Ganelon arkasını döndüğünde yaşlı dükkan sahibinin, şapelden yerin daha da derinliklerine giden, kabaca oyulmuş bir tünelin ağzında durduğunu gördü. Yüzü solgundu ve gözlerinde bir zamanlar parlayan neşeli mizaçtan eser yoktu. "Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı Ambrose.

Ganelon eski arkadaşını kucaklamak için kollarını yana açık vaziyette ileri doğru atıldığında, dükkan sahibinin ayaklarının dibinde gölgelerin kaynaştığını fark etti. Karanlık, yılan gibi süzülerek Ambrose'nin bacaklarına dolandı ve uzanarak onu okşadı. "Sana Ölüm dokunmuş," dedi Ambrose Ganelon'un sevecenlikle hatırladığı garip bir tonda. "Üzerinde kokusunu alabiliyorum."

"Ne oldu?" diye sordu genç adam. Arkadaşını böylesine değişmiş, kirletilmiş görmenin etkisiyle kalbinin üzerine bir ızdırap yumruğu kapandı. "Nasıl—?"

"Bu vücudu uzun zaman önce ele geçirdim," dedi Ambrose'nin içindeki şey. "Sadece bu pis şişkonun kişiliğinin son kalıntılarını dışarı atmak biraz zamanımı aldı. Biliyorsun, Helain'i arzuluyordu."

"Hayır. Buna inanmıyorum."

Müstehcen bir gülümseme Ambrose'nin ağzında yerini aldı. "Senin neye inandığın önemli değil. O yine de onu arzuluyordu. Onu kışkırtmaya çalıştım—Helain büyük bir fetih olacaktı—ancak o benim kendisini yönlendirmeme izin vermeyecek kadar korkaktı."

"Sen sevgiyle şehveti ayırt bile edemezsin," dedi Ganelon soğukça. "Ambrose'nin seni uzun süre hizada tut-

masına şaşırmamak lazım."

Genç adam kristal küreyi almak için paltosuna uzandı. Parmaklarının üzerine kapandığını göremeden, Ambrose yanındaydı. Dükkan sahibinin çabukluğu genç adamı şaşırtmıştı, tıpkı saldırısının vahşiliği gibi. Darbeler inmeye başlayınca torba Ganelon'un elinden düştü. Az sonra kendisi de onun yanında, şapelin zeminindeydi ve ardı ardına gelen tekme ve yumruklar karşısında iki büklüm olmuştu.

"Ne oluyor burada?" diye hırladı Azrael tünelin ağzında belirirken. Kern ve Ogier de peşinden geliyordu. İki adam Sesler Gölü'nün sularıyla ağzına kadar doldurulmuş büyük bir kova taşımaktaydılar.

"Bir casus," dedi Ambrose. "Onu kimin yolladığını bilmiyorum."

Azrael bacak desteğine bir bakış attı ve hırladı, "O, Malocchio Aderre'nin adamı. Ölmüş olması gerekiyordu." Cüce demir-kaplı çizmesiyle Ganelon'u çevirdi. "Bir dakika," dedi Ganelon'un yüzünü görünce. "Bu adam dükkanda çalışıyordu, öyle değil mi? O casus değil."

"Evet, o madenden, ama gölgeler ona dokunmuyor," diye belirtti Ambrose. "Garip bir şeyler oluyor."

"Bunun ne olduğu, ya da neden burada olduğu önemli değil," dedi Azrael. "Seremoniyi durdurmak için çok geç kaldı, önemli olan da bu." Dev kovayı sunak taşının önündeki fıçıya henüz boşaltmış olan Kern ve Ogier'e işaret etti. "Onu bundan uzak tutun."

Kern ve Ogier tarafından ayakta tutulan Ganelon için, seremoninin çoğu acı pusundan görünen karanlık şekiller ve ışık parıltıları karmaşasıydı. Azrael sanki saatler boyunca dualar okudu. Kelimeler telaffuz edilirken havayı yaktı, sonra yavaşça siyah su fıçısına indi. Tuz gölgelerince tekrarlanan tıslamalarla suda teker teker söndüler.

Kelimelerin sonuncusu da suya batınca, su çalkalanmaya başladı. Tuz gölgeleri hevesle fıçının etrafını sardılar. Ko-

kulu sıvı onların liderliğinde, ortasında bir girdap oluşuncaya kadar döndü. En sonunda, Azrael abanoz kadehi kaldırdı. Ganelon bir şeylerin beklentisiyle dişlerini sıktı; hayvanadamı tamamıyla öldürecek kadar haşhaş tohumunu koymuş olduğu için şükretti.

Azrael kadehi ters çevirdi. Haşhaş tohumları cüce ve adamları farkına varmadan, şapelin zeminine döküldü. Bu görüntü Ganelon'u midesine inmiş bir yumruk gibi sarstı. Başını öne eğdi. Ağzından güç bela çıkan iç çekişi, beraberinde son umutlarını da götürüyordu.

"Bu krallığı kendi isteğime göre yeniden şekillendirmek için güç talep ediyorum," diye inledi Azrael. "İnsanların ve yaratıkların ve toprağın kendisi üzerinde hakimiyet talep ediyorum. Onlar benim gölgelerim gibi olacaklar, bu nedenle kendi gölgelerine ihtiyaçları olmayacak. O halde, bana gelin. Kadehimi doldurun ki, ülkedeki bütün karanlığı içebileyim.

Fıçıdaki siyah su ters çevrilmiş kadehe doğru fışkırdı. Su hızla dönerken, suyun dibinde dönüp duran tuz gölgeleri ileri geri oynamaya başladı. Ganelon da girdabın çekim gücünü hissetti. Ancak saçını, ya da elbiselerini çekmiyor, gölgesini çekiyordu. Gölgesinin kendisinden sunak taşına doğru çekildiğini hissedebiliyordu.

Azrael sunak taşındaki et ve çiçek parçalarını aldı. Her parçayı fıçıya attığında, o parçanın temsil ettiği şey üzerinde egemenlik gücü vermesi için karanlığın güçlerine seslendi: kuş, ağaç, yaratık ve insan. Her yeni hizmetkar türünün diğerlerine eklenmesiyle, girdap daha da hızlı dönmeye başladı, ta ki sunak taşının önünde ufak, siyah bir karaltı halini alana kadar.

Ganelon gölgesinin kendisinden koparıldığını hissetti. Girdabın içine çekilmeden önce, tıpkı kasırgaya tutulmuş bir kağıt parçası gibi mağaranın zemininde yuvarlandı. Ganelon'un kalbini bir şeyleri kaybetme hissi kapladı ve üzerine

garip bir halsizlik çöktü. Öne doğru sendeledi. Kendi gölgelerini kaybetmenin yol açtığı halsizlikle çarpışan Kern ve Ogier, onun mağaranın zeminine düşmesine izin verdiler.

Kokulu Koruluk'dan gri duvarlı elf şehri Mal-Erek'e, Demir Tepeler'den Tüccarların Yarığı'nın en ücra köşelerine kadar bütün Sithicus'taki gölgeler bu çağrıyı hissetti. Ona karşı mücadele ettiler, ama hiçbiri bu çağrıya karşı koyacak kadar güçlü değildi. Birer birer kaynaklarını terk ettiler. Abanoz renkli oklar gibi toprakların üzerinde ileri atıldılar. Bazıları Veidrava'daki madene döküldü. Çoğu Büyük Yarık tarafından yutuldu, oradan da, en sonunda bir dizi mağara ve tüneli takip ederek, Sesler Gölü'ne girdiler.

Nedragaard Kalesi'nin hemen kuzeyinde, yarığın uçurumlarının orada, dev Nabon dev gölgesinin ana yelkeninin dalgalandığını, sonra da dipsiz çukura kaydığını hissetti. Nedragaard'ın bahçe-mezarlığında yatan yüzlerce cesedin gölgeleri onu takip etti. Zavallı aptallar İnza kuşatma ordusuna kalenin kapılarını açamadan iskelet savaşçılara ve banşilere yakalanmıştı. Kayıpların çoğu dönek İnvidialılardı, Onkar ve kalın kafalı ogreleri de bunların arasındaydı. Gölgeleri onları terk etmekten dolayı neredeyse mutlu görünüyorlardı.

Kale karanlık ayine karşı hiçbir koruma sağlayamıyordu. Ulrisch ve elfleri, Gerhard ve ayaktakımı madenci ve çiftçi ordusu, gölgelerinin bedenlerinden ayrılışını çaresizlik içerisinde seyrettiler. Alexi, Piotr ve Nikolas kalenin ışıksız bölümlerine çekildiler. Ama Vistaniler yeterince hızlı değildi. Gölgeleri kaleden çıkarak Büyük Yarık'ın karanlıklarında diğerlerine karıştı.

Kaleyi uçurumlara bağlayan kıstakta, Lord Soth ve adamları kendilerini evlerinden uzak tutan koruma büyülerini hasara uğratmaya henüz başlamıştı. Gölgeleri kendilerini terk ederken, iskelet savaşçılar gözsüz göz boşluklarını yere çevirdiler ve şaşkınlıkla ağızlarını açtılar. Hatta birisi

boşu boşuna dizlerinin üzerine çökerek karanlık şekli henüz kaçmadan yakalamaya çalıştı.

Diğerlerinin hepsinden kalın olan ve mezarın soğuğuyla yanan Lord Soth'un gölgesi, en uzun dayandı. Korkmuş, çaresiz bir çocuk gibi kendisine yapıştı. Ama ölüm şövalyesi dikkatini dağıtmayacaktı. Şu anda onun aklındaki tek şey intikamdı. Gölgesi kayıp giderken ve üzerine belirgin bir uyuşukluk çökerken bile, yıllarla kararan kılıcını koruma büyülerine indirmek için bir kez daha kaldırdı.

Bütün Sithicus'ta sadece tek bir yaratığın gölgesi bu korkunç çağrıya meydan okudu, Nedragaard'ın ana holündeki kürsünün üzerinde duran İnza Magdova Kulchevich'in gölgesi. Karanlık şekil boynunda asılı olan muskaya tutunuyordu. İnza'nın şu anda aklında yarattığı büyülü gümüş parçasını çapa olarak kullanan gölgesi, tıpkı girdaptaki bir pelerin gibi onun etrafında sallanıyordu.

Veidrava'daki madenin derinliklerinde, Azrael o tek eksik karanlık parçasını fark etmedi. Çağrısına direnen güçlü büyüyü de fark etmedi. Önündeki manzara aklını başından almıştı. Çalınmış gölgeler Kara Şapel'in etrafında dönüyor ve girdapla birleşiyordu. Her yeni yakalanan gölge mürekkepli suları biraz daha koyulaştırıyordu, ta ki koyu siyah bir renk alana kadar. En sonunda, girdap kendisini Azrael'in ters çevrilmiş kadehine kadar yükselterek, tek bir kadehi dolduracak kadar damıtıldı.

Azrael kadehi düzeltti. Çıkardığı yaygara kadar gürültülü bir sessizlik Kara Şapel'i kaplamıştı. Ganelon tam yattığı yerden baktığı sırada, cücenin kadehi dudaklarına getirerek içtiğini gördü.

Kara Şapel'in sessizliğinde, abanoz renkli, acı sıvı Azrael'in boğazından içeri akarken, bir ses cüceyle konuştu. "Tek şey dehşet olacak," diye söz verdi.

Azrael bu kelimeleri derhal tanıdı, bu ses karanlığın Sithicus'un kendi hükümdarlığı altında nasıl bir yer olaca-

ğını anlatırken defalarca kullandığı sesti. Ses de, tanıdıktı. Büyülü bir maske olmayınca, İnza'nın alaycı ses tonunu tanımak çok kolaydı. Azrael'in üzerini bir korku kapladı.

"Evet, tek şey dehşet olacak," diye devam etti, "ama sen öleceksin."

İhanete uğradığını fark etmesi Azrael'i öfkelendirdi. İnza karanlığı ona karşı kullanmıştı. Sesler Gölü'ndeki yatıştırıcı ses oydu. Ona bu ayinden bahseden ve onu Soth'a karşı ihanete kışkırtan da oydu. Şimdi onun ödülünü alacak ve ülkenin kontrolünü ölüm şövalyesinin zayıflamış elinden alacaktı.

Karnına saplanan bir acı Azrael'in düşüncelerini İnza'dan uzaklaştırdı. Boş, abanoz kadehi yere düşürdü, kadeh kırıldı ve öteye devrildi. Yakalanan bütün gölgeler içinde kıvranıyordu. Bir başka acı mızrağı cücenin yan tarafına saplanarak, gözlerinden siyah ıstırap gözyaşlarının akmasına neden oldu. Karanlık yanaklarından süzüldü ve ağzına girdi, içinde alevlenen kargaşaya yeniden katılmaya hevesliydi.

Ambrose ve diğerleri dengesiz bir şekilde ilerleyerek efendilerine yardım etmek istediler. Onlar gibi, Ganelon da İnza'nın tehdidini duymamıştı, ancak ayinde bir problem olduğunu görebiliyordu. Bu karışıklığı fırsat bilerek, hala fıçının yanında duran paltosuna doğru süründü.

Paltosunda Tamirci'nin verdiği bıçağı ararken, bacağında güçlü bir el hissetti. Arkasına baktığında Ogier'i gördü.

"Beni sana zarar vermek zorunda bırakma," diye yalvardı. Parmakları Malocchio'nun kendisine verdiği kürenin üzerindeydi.

Ogier'in dudakları sık sık karşılaştırıldığı sakin hayvan yerine daha çok bir kurda yakışan şekilde bükülerek hırladı. "Sanırım pek anlamadın," dedi Ganelon'un bacağını kemikleri çatırdayana kadar sıkarak. "Canını yakmamam için sen

bana yalvarmalısın."

"Helain," diye fısıldadı Ganelon.

* * * * *

İnza'nın Nedragaard Kalesi'nin etrafına yerleştirdiği koruma büyüleri Azrael'in Veidrava'da yerleştirdiklerinden on kat daha güçlüydü. Banşilerin, iskelet savaşçıların ve Soth'un gücüne dayanabilecek şekilde yapılmışlardı. Gölgeleri alındıktan ve güçleri çekildikten sonra, ölüm şövalyesi ve adamları onlara karşı çaresiz kalacaktı—ama İnza Soth'un öfkesinin gücünü hesaba katmamıştı.

Kılıcının etkisiz olduğunu görünce, ölüm şövalyesi büyülü bariyere zırhlı parmaklarını sokmaya başladı. Büyü ona karşı direndi, Soth'un eldivenlerini, metal beyaz beyaz parlayana kadar ısıttı. Yarığı genişletirken, üzerine kıvılcımlar yağdı ve kafasının etrafında ışıklar çaktı. Hiçbiri Soth'un gözleri kadar parlak yanmıyordu. "İntikam!" diye bağırdı ve bütün varlığını saldırıya verdi.

Görünmez bariyerden yayılan mavi-beyaz ışıklar, bariyerin görüntüsünü dev bir kubbe şeklinde açığa çıkartıyordu. Soth yarığı daha da açtı ve yerden başlayan yırtık kubbenin tepesine kadar aralandı. Sanki Kokulu Koruluk'daki bütün ağaçlar aynı anda kökünden sökülüyormuşçasına çıkan sesle, bariyer yırtılarak açıldı. Bir an için zayıf bir ışık göründü, büyülü duvarın hayaleti. Sonra, o da söndü.

Soth kendisini ileriye yöneltti, bilinçle olduğu kadar, içgüdüleriyle de ilerliyordu. Kalenin dış duvarındaki yarıktan geçerek, ana hole giden kale içi kapılarına ulaştı. O ilerlerken elfler ve insanlar saklanacak delik arıyordu, ama o onları önemsemedi. Onun tek önemsediği şey ona ihanet eden kadındı, sadakatsiz Vistani.

Adamları aynı şeyi düşünmüyordu. İskelet savaşçılar ve

banşiler yollarına çıkan herkesi katlediyorlardı. Bu kıyım kale içi ölülerle ve ölmekte olanlarla tıka basa dolana kadar devam etti ve Nedragaard Kalesi'ni işgal etmenin imkansız olduğunu düşünen işgalciler kaçmanın çok daha zor olduğunu öğrendiler.

Kara Gül Şövalyesi İnza'yı ana holde buldu. Tahtın önünde köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi çömelmişti. Ölüm şövalyesini görünce ve avludaki savaşın seslerini duyunca yeşil gözleri kısıldı. Novgor'u, Gezgin Kulchek'in her zaman keskin olan hançerini çekti ve salladı. "Bu herhangi bir gülün dikenleri gibi senin dikenlerini de keser, *giorgio*," diye uyarıda bulundu.

Soth durdu. Ses tonunda alaycı bir kahkaha ile, "Bu hesaba katmadığın bir itiraf cadı. Eğer bıçak sihirliyse, Kural kavgayı eşitlemek için büyü kullanmama izin verir."

Soth bir parmağıyla havaya bir işaret çizdi. Şekil havada asılı kaldı, ölüm şövalyesinin yakıcı bakışlarıyla aynı renkte bir alevle parlıyordu. Ancak İnza'ya doğru atılıp Soth'un ızdırap hediyesini ona iletemeden önce, galeriden gelen tek bir beyaz gül onu dağıttı.

"Kural'ı yazarken Vinas Solamnus'un aklında senin gibi yaratıklar olduğunu hiç sanmıyorum, Loren," dedi Beyaz Gül. Ana hole tepeden bakan müzisyenler galerisinde duruyordu, solunda Kanlı Ayakkabı Tamircisi, sağında ise Fısıldayan Yaratık vardı. "Senin onlardan alay ederek bahsetmen şövalyelik erdeminin en değerli ilkesini lekeleyemez. Onlardan bahsederek, kendini sadece daha da alçaltıyorsun—tabi eğer bu mümkünse."

Soth yanıt vermedi. Gül kıvrılan merdivenlerden inerken durdu ve bekledi. Bu arada yaratık galerinin tırabzanına çıktı ve İnza'nın arkasındaki çürümekte olan tahtın üzerine indi. Vistani arkasını döndü, Novgor ile saldırmaya hazırdı. Gümüş bir ayakkabı tamircisi bıçağının aniden kendi boğazına dayanmasıyla dondu kaldı.

"Güzel bıçak," dedi Tamirci neşeyle. Yara bereleri iyileşmiş gibi görünüyordu, en azından görünürdekiler öyleydi. Yüzü soluk renkli maskesinin ardında gizliydi, ama İnza şunları söylediği açık ve net bir şekilde duyabiliyordu: "Kafanı kopartmadan onu yerine koy."

Holün ortasında, üç katlı avizenin enkazının yanında, Lord Soth katı bir şekilde eğilerek Beyaz Gül'ü selamladı. O da aynı şekilde yapmacık bir reveransla bu nezakete karşılık verdi.

"Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum, İsolde," dedi ölüm şövalyesi.

Beyaz Gül başıyla yavaşça selam verdi, başlığının karanlığında sadece ufak, üzgün bir gülümsemenin ucu görünüyordu. "Ne de ben seni göreceğimi, sevgili kocam."

* * * * *

Ganelon'un elindeki küre parlayarak, Kara Şapel'i binlerce parlayan tırpan gibi kesen ışıklar saçtı. Gövdesiz tuz gölgeleri güneş ışığı altında iki büklüm oldu. Bitmek tükenmek bilmeyen tıslamaları acı iniltilerine dönüştü—Azrael'in çığlıklarına rakip olabilecek bir acı ifadesi.

Ogier'i yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Arkadaşlarının hayatı boyunca onda gördüğü iyi kalpli şaşkınlığa o kadar benziyordu ki—bunu görmek Ganelon'un kalbini sızlattı. O şaşkın ifade ışığın erittiği ilk şeydi. Gölgeyle lekelenmiş vücudu yanıp kül olmadan önce, iri adamın beyaz saçları eridi.

Kern de, kürenin yoğun ışığı altında yandı. Sunak taşının arkasına saklanmaya çalışırken, Ganelon bir an için onu gördü. Şapelden kaçabilmek için iri adamı kalkan olarak kullanabilirdi, ama Ganelon yumuşak kalpli adamın iri adamı tehlikeye sokmamak için elinden geleni yaptığını anladı. İki arkadaşın külleri kirli zeminde birbirine karıştı.

Sadece Ambrose konuşabilecek kadar ışığa dayanabildi. Kendisini ele geçiren şeyin o nefret dolu, kötü yüzü yumuşadı. Sadece bir an için, Ganelon'un çok sevdiği kibar adam geri geldi. "Akıllı çocuk," dedi hırıltılı sesiyle. Sonra Ambrose yok oldu, gün ışığı tarafından yutulmuştu.

Kürenin ışığı azaldı, sonra da tamamen söndü. Ganelon kararmış kristali küllere bıraktı. Titreyen elleriyle paltosunu bir kez daha karıştırarak, gümüş bıçağını aradı. Hala Azrael'i öldürmek için zamanı olabilirdi, Helain'i ve geri kalan herkesi sonsuza dek kölelikten kurtarmak için.

Ama Ganelon zaten onların özgürlüğünü kurtarmıştı. Azrael'in ayin için kullandığı nesnelerin, fıçıya attığı bitki ve hayvan parçalarının arasına karıştırdığı haşhaş tohumları porsukadamı öldürmeye yetmemişti. Ancak, içeceği bozmaya ve vücudunun onu reddetmesine yetmişti.

İçinde dolaşan karanlık cüceyi aşırı doldurulmuş bir şarap tulumu gibi çatlatmakla tehdit ederken, Azrael kustu.

Yakalanmış gölgeler Azrael'den dökülmeye başladı, burnundan ve ağzından kan gibi akıyor, gözlerinden ve kulaklarından boşalıyorlardı. Kara Şapel'i doldurdular, her biri cücenin işkence edilmiş çığlıklarını tekrarlıyordu. Ganelon kendisinin bu karanlık denizinde havaya kaldırıldığını hissetti. Onu tünelden ve madenin ana şaftından dışarıya çıkardılar.

Sersemlemiş bir halde, dünyada bütün sahip olduklarını barındıran paltoya tutunan Ganelon, kendisini Veidrava'nın Makine Evi'nin yıkıntılarında buldu. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Madenden hala bir gölge bulutu yükseliyordu. Karanlık gökyüzünde toplanıyor, yaklaşık yüz elli kilometre kadar batıdan, Büyük Yarık'tan kusulan gölgelerle birleşiyordu.

Gölgelerin sonuncusu da gökyüzüne yükseldi. Bir an için, toplanan gölgeler havada hareketsiz bir şekilde asılı kaldı. Gölgeleri hacmi gökyüzünün alacakaranlığında parıl-

dayan üç ayı kapatıyordu. En sonunda abanoz karanlık titredi ve düşmeye başladı.

Ganelon'a göre, bu yıldızlardan fırlatılmış bir dağdan başka bir şeye benzemiyordu.

* * * * *

Nedragaard Kalesi yanıyordu.

Kulenin üst katlarından çığlıklar geliyordu. Kalenin iç duvarlarından gelen çeliğin çeliğe çarpma seslerinin yerini, siperlerden düşen vücutların çığlıkları ve gümbürtüsü almıştı. Ufak bir teselliydi, ama yere çarpan cesetler gölgeleriyle buluştu.

Çarpışmayla birlikte karanlık dağı patlamış, gölgeleri tek tek orijinal sahiplerine geri yolluyordu. Toplanan karanlığın Sithicus'a daha fazla zarar vermesini önleyen tek şey, karanlığın dengesiz doğasıydı. Yine de hayalet dağı, Hayaletler Diyarı'nı yere devirmişti ve tamamen iyileşmesi yıllar alacaktı.

Bütün bunlar olurken, Soth ve İsolde sessizce Nedragaard'ın ana holünde duruyordu. Yüzyıllar sonra, başka bir felaketi görmüş gözlerle birbirlerini incelediler. Azrael'in başarısızlığa uğrayan planı gibi o felaket de, Soth'un önleyebileceği bir felaketti. Ama öfkesi aklını ve kalbini ele geçirmişti, tıpkı Veidrava'nın dış mahallelerinde olduğu gibi.

"Sanırım senin gitme zamanın geldi küçük kız," dedi Fısıldayan Yaratık, İnza'ya. Tahta yerleşti, uzattığı kokulu ayağıyla Vistani'nin bacağını okşadı. "Çok kötü, çok. Seninle eğlenebilirdik." Neşeyle göğsünde asılı duran kulaklardan birini dişledi.

"Onu bekleyen daha iyi oyun arkadaşları var," dedi Kanlı Ayakkabı Tamircisi. İnza'yı kürsüden aşağı ittirdi. İnza savaşmaya hazır bir şekilde eğilerek indi, hançerini çizmesindeki kınından çekmişti bile. "Onu dışarıya sakla-

mak isteyebilirsin," diye belirtti Tamirci. "Bekliyorlar."

"Senin ne yaptığını biliyorlar," diye ekledi yaratık, "dev, Gezinenler, annen, hepsi."

"Herkes bilecek," dedi Tamirci. "Sonsuza kadar. Sithicus yakında böyle bir yer olacak."

Bir sarsıntı kuleyi titretti ve ana hole bir taş ve toz yağmuru yağdı. Tamirci sanki yağmuru kontrol edermiş gibi elini uzattı. Yaratık tahttan atladı. İnza'yı taklit ederek saldırı beklermiş gibi çömeldi. "Defol git artık," diye kükredi, şekilsiz ellerini taş zemine çarparak.

İnza döndü ve koştu. Soth onun peşinden gidecek oldu, ama İsolde onu dizginleyecek bir şekilde elini koluna koydu. "Hayır, Loren," dedi hafifçe. "Onun kaderini başka güçler kontrol ediyor."

Vistani avlunun kaosuna çıktı. Ölü ve yaralılar yerleri doldurmuştu. Soth'un on üç iskelet savaşçısı vücutların arasında ilerliyor, fazla kıpırdayan, ağlayan veya kanayan her şeyi sistemli bir şekilde kesip biçiyordu. Yukarıda, on üç banşi wyvernlerin çektiği kemikten arabalarında havada çılgınca şekiller çiziyordu. Alevlerin ışığı ve Nedragaard üzerinde parlayan yeni kırmızı dolunay, normalde solgun görünen hayaletlerin kana bulanmış gibi görünmelerine neden oluyordu.

İnza zarar görmeden bu katliamın içinden geçti, sanki görünmez bir kalkanla korunuyordu. Avlunun kenarına ulaştı. Orada, dış kısımda açılan yarık kıstağa ve özgürlüğe doğru gidiyordu. Sadece, kıstak ortadan kalkmıştı. Kalenin yakınındaki toprak köprünün bir bölümü Büyük Yarık'ın içine çökmüştü. Uçurumun öteki tarafında İnza'nın bacaklarını kırdığı dev duruyordu, kalan üç Gezinen garip çizmeli ayağının dibinde toplanmıştı.

Nabon geri çekilmeye başladı, sanki atlayarak yarığı geçmeye niyetliydi. İnza Alexi'yi görebiliyordu, her zaman pratik zekasını kullanan Alexi devin bir kez daha düşünmesini

sağlamaya çalışıyordu. Öte yandan, Piotr ve Nikolas onu cesaretlendirmeye çalışıyordu. Devin bunu başarabileceği çok açıktı. Öfkesi ve nefreti ona gerekirse bütün yarığı atlatabilirdi. İnza yaptıkları için Nabon'un kendisini lime lime edeceğini biliyordu.

Nabon ileriye doğru koşmaya başladı. Adımları kalan kıstağın hassas kenarlarını sarsıyor, kaya parçalarının Büyük Yarık'ın sonsuz karanlığına düşmesine neden oluyordu. İnza devin saldırısını meydan okuyan bir gülümsemeyle ve atasının hikayelere konu olan hançeri ile karşıladı. Ancak Nabon atlayamadan, İnza Magdova Kulchevich kendisini uçurumdan aşağıya attı.

İşkence ettiği dev ve ihanet ettiği adamları, onun düşüşünü izlediler. O küstah gülümseme dudaklarında kalmaya devam etti—ta ki karanlığın kendisini kucakladığını, düşüşünü yavaşlattığını hissedene kadar. İğrenç eller kendisini uçurumun ışıksız derinliklerine indirirken ve karanlık bir kefen gibi üzerine kapanırken, İnza nihayet bir çığlık attı.

Nedragaard'ın ana holünde, Beyaz Gül tekrar başıyla Soth'u selamladı. "İşte," dedi. "Adaletin sesi."

Yaratık, dalga geçer bir halde havaya kaldırdığı, kulaklardan oluşan kolyesini sanki Vistani'nin korku çığlıklarını yükseltebilirmişçesine aşağıya indirdi. "Hadi, *o* adaletten ne anlar?" diye homurdandı. Çirkin eliyle Soth'u işaret etti. "Kelimeyi tanımlayamayacağına dair yemin edebilirim."

"Onu yoldan çıkarabilmek için bir şeyler biliyor olman lazım," diye önerdi Tamirci. Yavaşça ölüm şövalyesinin etrafında dolaşarak, onu dikkatle inceledi. "Tıpkı o yolda yürümemeyi seçebilmen için doğruluk yolunu bilmek zorunda olduğun gibi."

"Saygı gösterin," diye onları azarladı İsolde. "O ne olursa olsun, babanıza saygı göstermeniz lazım."

Yüzü başlığının altında gizli olmasına rağmen, Soth'un sesi korkusunu açıkça belli ediyordu. "Bu canavarlar benim

değil, kadın."

"Öyleyiz," dedi Tamirci, "ve yalnız değiliz. Bütün bu topraklar senin etrafında kuruldu, Baba. Neden onun kabuslarının da kaynağı olduğuna şaşırıyorsun ki?"

"Biz sadece senin gibilere göre canavarız," diye hırladı Fısıldayan Yaratık, "yemin eden ve onları bozan adamlara göre."

"Tanrıların kendilerine verdiği hediyeleri fark eden, fakat onu çarçur edenlere göre," diye ekledi Tamirci. "Sana kahramanlık için, onur için kapasite ve masumları koruman için kol gücü verdiler. Ama sen onların cömertliğini boşa harcadın."

"Onur bir yanılsamadır," diye karşılık verdi Soth. "Eğer bunu bilmiyorsanız benim çocuklarım olamazsınız."

İsolde öne doğru bir adım attı. Bir yandan da yumuşak bir şekilde cübbesini çıkartıyordu. Cildi hayatını alan alevlerle, Nedragaard'ın üst katlarında yanan ateşe çok benzer alevlerle, kararmıştı. "Burası sana olanları unutturdu. Bu, buranın doğasında var."

"Ben hiçbir şeyi unutmam," dedi Soth, maskesini çıkarırken.

İsolde'nin cildi gibi, ölüm şövalyesinin cildi de yanmış, kararmıştı. Ancak asla değişmeyen, her zaman bozuk olan özünde bir hayalet asılı duruyordu, bir zamanlar olduğu onurlu adamın hayalet şeklinde bir yansıması. Eğer Soth bakmaya tenezzül etseydi, kendi koyu renkli gözlerinin aynısının Tamirci'nin yakışıklı yüzünde de olduğunu görecekti. Yaratık bile, çirkin dış görünümünün ve gözüken bozukluk zırhının altından, babasını andırıyordu.

Dumanlar holü kaplamaya başladı ve İsolde sallandı, bu herhangi bir rahatsızlıktan çok hatırladığı acıdandı. Yaratık ve Tamirci anında onun yanında belirdiler. Ellerinden tuttular ve Soth'la yüz yüze gelmeden önce onu sakinleştirdiler. "Ölürken senin üzerine yerleştirdiğim lanet güçlü, sev-

gili Kocam, onun acısından kaçamaman için beni buraya yollayacak kadar güçlü. Gitmeden önce, onun acısını bir kez daha hissettiğinden emin olmam lazım. . . "

İsolde ellerini birleştirdi. Bunu yapınca, Yaratık ve Tamirci sisin içinde yok oldular. Soluk renkli sis Beyaz Gül'ün uzattığı kollarına dolarak, ateşle kararmış bir bebek tulumunun içinde inleyen, iskelet bir bebeğe dönüştü.

Alevler sonunda zemin kata ulaşmıştı. Tavan devrilen taşların ağırlığı altında inledi ve tahtalar üzerine bastırdı. İsolde ağlayan çocuğu, zavallı ölü Peradur'u havaya kaldırdı ve, "Lütfen lordum, o sizin kanınızdan," dedi.

Soth miğferini başına yerleştirdi. Bir an için İsolde'nin elindeki canavarımsı şeye baktı. Hayalet çocuğun kendisinin olduğunu anladığında bile, ruhu bunu kabul etme düşüncesine isyan etti. Bunu yapmak İsolde'nin lanetine neden olan ve onu olduğu şey yapan son hareketi reddetmek demekti. Bunu yapmak yanıldığını kabul etmek demekti.

Tavan çöktü. Yanan tahtalar ve kararmış taşlar holün üzerine yağmur gibi yağdı. Bu kargaşaya kayıtsız kalan Lord Soth, İsolde ve Peradur'a sırtını çevirdi, tıpkı bir dünya ve birkaç yaşam ötede Dargaard Kalesi'nde olduğu gibi.

Bu kararla, ölüm şövalyesinin yaralı ve yamalı hafızası nihayet iyileşti. İçine baktı ve geçmişindeki o kayıp parçaların yerine yerleştiğini gördü. Geçmişi önünde yelken açtı—kendi yazdığı, kendi yönettiği kederli bir gösteri.

Bütün yaptıklarına bakınca—hem zaferle dolu hem de rezil—Kara Gül Şövalyesi aynı geçmişin kendisini soğuk dokunuşuyla kucakladığını hissetti.

son söz

Nightlund'un ebedi alacakaranlığından geldiler, yaşayan ölüler ve ölmeyenler, o lanetli diyarı ve onu çevreleyen huzur dolu ülkelerin kederi yapan karanlığın yaratıkları. Hava çirkin yaratıkların yürüyüşüyle titredi. Yanmış tarlalar yeryüzünün üzerinde dolaşan kayıp ruhların geçişiyle kıpırdandı. Sadece kan dökmek için yaşayan canlılar, kendi aralarındaki çekişmelere son verdiler. Sadece bir gece için bile olsa, bir amaç için birleşmenin farkına vardılar.

Saygı göstermeye geldiler.

Kendileri için hikayelerin doğru olduğunu kanıtlamaya geldiler.

O iğrenç yaratıklar Dargaard Kalesi'nin kalıntılarında ışık yandığını ve ateşin kavurduğu siperlerin üzerinde duran zırhlı adamı görünce, yozlaşmış kalpleri neşe dolarken, korkudan ürperdiler ve lanet okudular. Kara Gül Şövalyesi dönmüştü.

O gece Krynn halkına rahatsız edici rüyalar musallat oldu. Thorbardin'in en derin tünellerinden, en uzak, Silvanesti Ormanı'nın ay ışığı altında parlayan açık alanlarına kadar, uyuyan insan, elf ve cüce zihinleri benzer bir rüyanın altında ezildi. Ansalon bahçesinde kara bir gül filizlenmişti. Taç yaprakları yavaş yavaş açıldı, ta ki büyüyüp bütün dünyayı yutana kadar.

Sithicus'un sakinleri de o kara gülü gördüler, ancak bu şanssız, korkudan ödü patlamış insanların kabuslarında, ülkelerinin üzerinde uzun süredir asılı duran çiçek kurudu ve

yok oldu. Lord Soth gitmişti ve o gidince Beyaz Gül, Fısıldayan Yaratık ve Kanlı Ayakkabı Tamircisi de gitti. Nedragaard Kalesi devrildi. Enkazından kalanlar Büyük Yarık'ta etrafı uçurumlarla çevrili taş bir blok oluşturdu. Etrafı, aç gölgelerden oluşan bir denizle kaplıydı.

O enkazın ve gölge dağının çarpmasının neden olduğu bütün enkazın üzerinde tek bir ay parlıyordu. Bazıları aydaki desenin beyaz, siyah ve kızıldan oluşan bir rozet oluşturduğunu iddia etti. Diğerleri bir desendeki gülden daha uğursuz şeyler gördüler, ancak orada gördüklerini tanımlamakta isteksizdiler. Hepsinin üzerinde anlaştığı tek şey ayın üç renkli ışığının tuhaflığıydı. Böylesine garip bir aydınlatma her zaman acayip bir yer olan Sithicus'a yakışıyordu.

Eğer İnza Magdova Kulchevich o garip ayın ışığını gördüyse de, düşüncelerini kendine sakladı. Vistani, Sithicusluların o korkunç akşamüstüne verdikleri adla, Çığlık Atan Gölgelerin Saati'nden beri görülmemişti. Yine de Büyük Yarık'ın yakınlarına gitme cesaretini gösteren cesur adamlar, sık sık bir kadının derinliklerden gelen alaycı kahkahasından bahseder. Uçurumun kenarına gidenler, yüzlerce dilden ortaya çıkarılmış Vistani lehçesi Patternaca mırıldanmalar duyduklarını söylerler. Akıllıca bir seçimle, bu mırıldanmaların ne gibi korkunç sırları ortaya döktüğünü duyacak kadar orada oyalanmazlar.

Nabon bu hikayelerin doğrusunu biliyordu. İnza'nın gölgeye boğulmuş yarıkta fısıldadığı karanlık şeyleri de biliyordu. Magda'nın karavanından geriye kalan, sürgündeki Alexi, Piotr ve Nikolas ile birlikte yarığın etrafında durmaksızın dolaştı. Her biri Gezgin olan arkadaşlar, İnza'nın hainliklerinden bahsettiler ve hainin kendisini göstermesini beklediler. Tekrar karşılaştıklarında, Magda'nın mezarından aldıkları Gard'ın kırık bir parçası ona verecekleri bir hediye olacaktı; onun kara, sevgisiz kalbine girecek bir kazık.

Son iki yolcu üç renkli ayın tuhaf ışığında ilerlediler. Biri

Sithicus'un çiftçilerine, madencilerine ve halkına umut getirdi, öbürü ise dehşet.

Ülkede dolaşırken Ganelon'un bacak desteğinin çıkardığı *klank* sesini tanımayan çok az insan ya da elf vardı. Gittiği yol yalnızlığın yoluydu, ama ihtiyacı olanlara yardım edecek kadar durmayı asla ihmal etmedi. Kendisine Fısıldayan Yaratık'tan kalan kesik kulakla, delilikle dolmuş akıllara mantık ekti. Tamirci'nin kanlı gümüş bıçağı ile, masumlardan hastalığı ve umutsuzluğu kesip çıkardı, umutsuz derecede yozlaşmış olanlardan ise hayatın kendisini.

Ancak bıçak kendi çektiği acıları çıkartıp atamıyordu. Helain'i her ne kadar görmek istese de, Ganelon eğer bir daha karşılaşırlarsa onun yaşamını kaybedeceğini biliyordu. Eğer bu konudaki kararlılığı zayıflayacak olursa, İnza'nın lanetinin gücünü hatırlaması için sadece Ambrose, Kern ve Ogier'in Kara Şapel'deki ölümlerini hatırlaması yeterdi. Böylece asla olmaması gereken bir buluşmayı umarak ve bundan korkarak Sithicus gecesinde ilerledi.

Azrael'in Kokulu Koruluk'dan ve Demir Tepeler'den geçerken çıkardığı kulak tırmalayıcı çığlıklarını ya da öldürdüğü düşmanlarının dişlerinden yapılma bir zırha sahip arabasının Tüccarların Yarığı boyunca hızla ilerlerken hala çıkardığı gürültüyü tanımayanların sayısı çok daha azdı. Cüce ile canlı olarak tanışmak, ölümle tanışmak demekti. Onun vahşiliğini belirli bir sınırda tutan mantığın ve dizginlenmenin zayıf iplikleri Çığlık Atan Gölgelerin Saati'nde yok oldu. Deli değilse bile, o aleme aklı başında her cüretli yaratık kadar yakındı.

Cücenin aklını oynatmasına sebep olan şey sadece büyük planının başarısızlığa uğraması değildi. Bütün hayatı boyunca karanlığa güvenmişti ve karanlık ona yalan söylemişti. Bu ihaneti aklına daha büyük, daha korkunç bir soru gelmeden düşünemiyordu: Eğer inandıklarının bu kadarı yalansa, daha ne kadarı yalandı? Cevap ortadaydı ama o

Ravenloft

Bir best-seller olan Kara Gül Şövalyesi'nin
bu tüyler ürpertici devamında, Lord Soth
—EJDERHA MIZRAĞI dünyasının
karalordu ve eski şövalyesi—
hükümdarlığının parçalanmasını önlemek
için savaşırken, ayrılıkçılar Sithicus'un
kontrolü için birbirleriyle çekişmektedir.
O, düşmanlarını mağlup etmek
için çabalarken, Beyaz Gül'ün
ülkede dolaştığı haberi
Lord Soth'a ulaşır.
Kitiara en sonunda Soth'a
geri mi dönmüştür,
yoksa bu, ölüm şövalyesinin
trajik geçmişinden gelen başka bir hayalet midir?

ANKIRA
www.ankira.com
ISBN 975838721-9